

Hành trình của tháng năm

--- H Â N N H Ư ---

vh Nhà xuất bản
Văn học

HÀNH TRÌNH CỦA THÁNG NĂM

---* ❖ *---

Tác giả: **Hân Như**

Truyện dài

Nhà xuất bản **Văn Học**

Nguồn text: **Waka**

Đóng gói: **@nguyenthao-cuibap**

ebook@vctvegroup

Mục lục

CHƯƠNG 1

QUÊ NGOẠI

CHƯƠNG 2

MÙA LỄ ĐẦU TIÊN

CHƯƠNG 3

GIA ĐÌNH

CHƯƠNG 4

DÌ MỪNG

CHƯƠNG 5

TUỔI THƠ

CHƯƠNG 6

BIẾN CỐ NHÀ HÀNG XÓM

CHƯƠNG 7

ÔNG NGOẠI

CHƯƠNG 8

LỜI ĐỀ NGHỊ CỦA ÔNG NGOẠI

CHƯƠNG 9

MỐI TÌNH ĐẦU CỦA TÔI

CHƯƠNG 10

GẶP GỠ DƯỚI TRĂNG

CHƯƠNG 11

CHIA TAY

CHƯƠNG 12

OAN GIA

CHƯƠNG 13

HOA CẢI BÊN SÔNG

CHƯƠNG 14

BI KỊCH THỨ TƯ

CHƯƠNG 15
LÊN THÀNH PHỐ
CHƯƠNG 16
TRĂNG VỠ
CHƯƠNG 17
SÔNG TRĂNG
CHƯƠNG 18
MÙA YÊU
CHƯƠNG 19
NHỮNG NGÀY SÓNG GIÓ
CHƯƠNG 20
GIẬN HỜN
CHƯƠNG 21
ĐÊM MƯA
CHƯƠNG 22
KHÔNG HẸN NGÀY VỀ
CHƯƠNG 23
TRỞNG THÀNH
CHƯƠNG 24
YÊU XA
CHƯƠNG 25
KẾT

CHƯƠNG 1

QUÊ NGOẠI

Trong kí ức của tôi, khó quên nhất chính là những đêm mùa hè, tôi và ngoại ngồi trên cái chõng tre dưới mái tranh nơi đầu hè, ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng vằng vặc ngay trên đầu, cứ vơi rồi đầy, đầy rồi vơi. Ngoại nói, người đàn bà cũng giống như vầng trăng ấy, chẳng có ai tròn vẹn mãi, cũng chẳng có ai khiếm khuyết mãi, hạnh phúc đủ đầy rồi cũng sẽ có lúc buồn lo.

Nhà bà ngoại, cũng chính là nhà của chúng tôi, nhìn thẳng ra con sông Cái vắt ngang qua làng, nó lượn qua mấy thôn xóm khác rồi đổ thẳng ra sông Thái Bình. Nghe ngoại nói, nếu nhìn từ trên cao, khúc sông chảy qua làng giống như một cái đồng hồ cát, bị chít ở giữa, cũng chính là đoạn chảy qua khu đất nhà chúng tôi. Ngày ấy tôi không biết đồng hồ cát trông như thế nào, ngoại lại miêu tả nó tựa tựa như con ong, mà nhà chúng tôi nằm ở ngay kế bên cái “eo” nhỏ nhắn của con ong đó. Nói là “eo”, nhưng từ bờ bên này sang bờ bên kia tôi cũng phải lặn mất hai hơi mới tới. Mùa lũ, nước sông cuồn cuộn đổ về, đôi khi còn nhấn chìm cả những vườn cây bờ bên này và cánh đồng lúa ở bờ bên kia. Mỗi lần như thế, cây cối trồng trong vườn đều chết úng cả, cánh đồng lúa cũng trở thành một biển nước mênh mông, chúng tôi thậm chí có thể chèo thuyền đi ở trên. Sông cho chúng tôi rất nhiều mỗi khi nó hiền hòa, nhưng cũng lấy đi tất cả khi nó giận dữ.

Ngoại tôi hay ngồi trên chõng tre, phe phẩy cái quạt làm từ mo cau và hát mấy câu ca dao, mồm bồm bẻm nhai trầu, đưa đôi mắt mờ đục chẳng rõ

buồn hay vui nhìn ra phía sông. Giọng hát của ngoại ngân nga mà da diết lắm, cứ như mọi sự oán hận cuộc đời đều được trút hết vào đó, khiến cho tôi thỉnh thoảng nghe đều nổi gai ốc đầy người. Ngoại hát rất hay, nhưng nội dung những câu bà hát đều khiến cho cả mẹ, cả dì chạnh lòng, còn chị em tôi thì len lén nhìn ngoại đầy sợ hãi. Lúc ngoại đáng sợ nhất không phải là những lúc ngoại mắng mỏ, chì chiết hai đứa con gái của mình là mẹ tôi và dì Mừng, mà chính là những lúc ngoại ngồi hát như vậy. Những lúc như thế, ngoại già nua, cô đơn và xa cách lắm!

Năm bà cháu, mẹ con, dì cháu chúng tôi ở trong một căn nhà nền đất nện, cứ mùa gió nồm là nền nhà trơn trượt như vừa trải qua một trận mưa lũ, thỉnh thoảng còn được bọn kiến đỏ hay dế mèn trưng dụng để đào lỗ xây nhà. Tường nhà bằng gạch non và trát vữa trộn bùn, động vào đâu là từng mảng vữa rơi lả tả tới đó, nhiều phần bên hông nhà đã lộ ra những viên gạch non màu đỏ tươi. Nhà có ba gian, gian giữa đặt một tủ đựng thóc, bên trên là bàn thờ tổ tiên. Bàn thờ đơn giản chỉ là một bát hương được kê bởi hai viên gạch vuông vắn bọc mấy lần giấy báo. Hai bên là hai lọ hoa thấp bằng sứ, được tráng men xanh hơi xỉn, một lọ dùng để cắm mấy cành hoa vải đã phai hết màu, còn bám đầy mạng nhện và những vết mốc, một lọ dùng để cắm mấy bó hương tằm, hương bài đủ loại. Hai cái lọ hoa ấy là quà cưới ngày ông bà ngoại cưới nhau, rồi được bà giữ gìn đến tận bây giờ. Trước bát hương cũng chẳng bày biện gì ngoài một cái đĩa sành nhỏ. Cứ đến mừng một, ngày rằm, ngoại tôi thường bày lên đó trái cây hái ngay trong vườn nhà, khi thì nải chuối, khi thì quả cam, có lúc còn có thêm đĩa xôi dứa thơm nức.

Hai cột nhà và xà nhà đều làm bằng gỗ xoan đào từ thời cụ chúng tôi để lại. Qua bao mùa mưa, mùa nắng, mùa gió, mùa bão, dù mái nhà có bị tốc tung lên bởi gió lốc hay nền nhà ngập trong nước lũ thì hai cây cột nhà đó vẫn đứng một cách vững chãi. Cái hòm thóc cũng chẳng lớn lắm, được ngăn ra làm hai để có thể chứa hai loại thóc khác nhau, ở nhà tôi thường là khăm mẩn và si, hai loại thóc phổ biến nhất ở quê lúc bấy giờ. Hai bên ngăn chung một nắp che, ở dưới đáy hòm mỗi bên đều được khoét một

khoảng nhỏ bằng lòng bàn tay, sau đó dùng một miếng gỗ nhỏ chèn qua lỗ để bịt lại. Mỗi lần cần lấy thóc, chỉ cần kéo miếng gỗ ra là thóc sẽ chảy xuống, như thế việc lấy thóc cũng rất đơn giản.

Trước hòm thóc là bàn uống nước được đóng bằng gỗ từ thời ông bà mới lấy nhau, đến giờ mặt bàn đã đen kịt, cái bản bám đầy, có lau mãi thì cũng chẳng sạch nên về sau mẹ lấy kéo cắt cái vải nhựa che mưa màu xanh mà ngoại vẫn hay khoác đi chợ thành một mảnh vuông vắn, sau đó phủ lên làm khăn trải bàn. Cái khay nhựa màu đỏ đựng mấy cái chén sứ quai, mẹ miệng cũng bám những mảng ố vàng vì nước chè, nước vối. Mấy cái vệt ấy, dù cho xơ mướp của nhà chúng tôi có ráp cỡ nào thì cũng không thể nào đánh cho phai hết được. Có lần tôi nghe bọn bạn cùng lớp mách, lén lấy hộp xà phòng Daso của nhà mang ra bờ sông kì cạch rửa, quả thật có sạch hơn hẳn. Nhưng sau đấy, mẹ phát hiện ra và tôi đã bị một trận đòn nên thân vì tội lãng phí. Hồi ấy, mua một hộp xà phòng để giặt quần áo cũng là quá xa xỉ với gia đình chúng tôi, thường thì mẹ chỉ dùng để giặt áo trắng đồng phục cho chúng tôi đi học, còn quần áo đi làm đồng, làm vườn của bà, của mẹ vẫn giặt theo kiểu thủ công là ngâm nước rồi dùng chày đập đến lúc nào ra hết bùn đất thì thôi, nên cái việc tôi đem cả đồng ra để rửa chén như thế quả thật là một tội đáng đánh.

Ngoài bàn uống nước và mấy cái ghế gỗ bốn chân, trong gian giữa chỉ có một chiếc giường một, là nơi ngoại thường nằm nghỉ. Trước đây ngoại ở gian trong, từ khi dì Mừng về, ngoại ra ngủ ở ngoài, nhường lại giường ở trong cho dì. Dì nói giường trong rộng, ngoại cứ vào ngủ cùng, nhưng ngoại nói ngoại ngủ một mình quen rồi nên ngoại dọn ra ngoài. Nhiều đêm mùa nè oi nồng, ngoại mặc màn ngoài hiên nhà rồi ngủ ngay trên chiếc chõng tre cho mát mẻ.

Đi qua giường của ngoại là tới gian trong, hiện tại là nơi dì Mừng và chị Vân ngủ. Còn ở buồng đối diện bên kia là nơi tôi và mẹ ngủ. Mỗi buồng đều bé xíu, chỉ vừa kê một cái giường đôi là hết từ góc nhà bên này sang góc nhà bên kia, thêm mấy cái hòm gỗ để quần áo của mấy bà cháu, mẹ con nữa là chật cứng. Bên buồng dì Mừng ở cũng chẳng rộng rãi hơn, một

cái giường của hai dì cháu với cái chạn bát, vại sành đựng gạo là hết chỗ. Hai chị em chúng tôi thường phải học bài ở ngoài bàn uống nước, hoặc đặt chiếc ghế gỗ lên chõng tre kê ngoài đầu hè rồi kê vở lên đó mà viết. Mãi sau này chị Vân đi học trên tỉnh, dì Mừng dọn ra ngoài ở, mẹ và tôi hì hụi bê vào buồng hai chõng gạch kê thành hai cái bục lớn và vững chãi ngay kế cửa sổ, sau đó đặt lên trên một tấm gỗ phẳng, rộng chừng cái mặt bàn học sinh mà ngoại tôi xin được ở xóm bên, thế là tôi đã có một cái bàn học thật đẹp, còn nhìn thẳng ra sân vườn nữa. Tôi dọn sang ở hẳn bên buồng của dì, chị Vân về thì hai chị em tôi sẽ ngủ ở đấy, còn ngày thường thì nó là giảng sơn của riêng mình tôi.

Sân nhà chúng tôi lát gạch, nghe nói ngày mẹ còn bé, ngoại và cụ đã mua một mẻ gạch non ở làng bên về để làm cái sân này, mục đích chính là để phơi thóc vào mùa gặt. Sân chẳng lớn, chiều dài bằng đúng chiều dài của ngôi nhà, còn chiều rộng thì trải vừa đúng hai cái chiếu đôi. Một đầu bên này sân là cái bếp nhỏ ấm thấp, dù trời nắng hay mưa thì đều nồng nặc khói và đầy những bồ hóng trên gác bếp, vốn chỉ để treo một cái làn xe đạp cũ, bên trong đầy những quả bồ kết, vỏ bưởi khô để mẹ đun nước gội đầu. Lúc tôi lên lớp 4, có theo Đông - anh hàng xóm đi vớt ốc nhồi hàng tối, sau đó nghe lời xúi của anh, tôi đem cả rổ ốc nhồi lớn bé đủ cả trút vào trong cái làn đựng bồ kết và vỏ bưởi ấy của mẹ. Đông nói ốc nhồi thích ăn nhất là bồ hóng, nếu đổ nó vào đấy để nó ăn bồ hóng thì cả tuần cũng chẳng chết. Nhưng tôi chẳng đợi nổi tới một tuần để kiểm chứng xem chúng có chết hay không, ngay hôm sau mẹ đã nọc tôi ra, dùng roi tre đánh cho một trận lằn chân vì tội dám đổ ốc vào đó làm bẩn hết bồ kết và vỏ bưởi của mẹ. Rồi dám ốc thì bị mẹ đổ hết ra bờ sông. Tôi khóc suốt nửa ngày, mãi đến khi Đông lén gọi tôi ra bờ rào, đưa cho tôi chùm dâu da xanh lè và ít muối dầm ớt để ăn, tôi mới tạm quên đi trận đòn có phần oan uổng đó.

Mái nhà và mái bếp của nhà tôi đều lợp rạ, bao đời nay vẫn thế, kể cả khi trong làng dần dần xuất hiện những nhà mái bằng, mái phi-bờ-rô-xi-măng, mái ngói thì nhà chúng tôi vẫn cứ là mái gianh. Nhà mái gianh, nền đất nện thì lúc nào cũng mát mẻ, nhưng phải mùa bão, nếu rạ trên mái đã thối mục

thì không tọc mái cũng dột lầy dột để khi trời mưa. Thường thì cứ vài ba năm mái nhà lại được lợp mới một lần. Ngay sau khi mùa gặt kết thúc, những bó rạ đều tằm tấp, khô và có màu nâu vàng sẽ được ngoại cẩn thận để riêng ra, để đợi đến ngày khô ráo sẽ nhờ người trèo lên lợp lại mái. Tôi thích nhất cái không khí mỗi lần nhà được lợp mái rạ mới, bởi khi ấy, ngoại thường nhờ cậu Nhân, bác Hoài, bác Lâm sang làm giúp, rồi sẽ mời họ ở lại dùng cơm tối, ngoại sẽ thịt gà, đó là món lúc nhỏ tôi khoái khẩu nhất và cũng luôn thèm thường nhất. Sau khi thợ lợp mái đã ăn no nê và ra về, mẹ sẽ bày những thứ còn lại ra cho cả nhà ăn, thường thì chỉ còn ít cỗ cánh hay mấy miếng xương xẩu mà thôi. Ngoại lúc nào cũng nói rằng yếu, thịt gà dai, xương cứng nên nhất định không ăn. Dì Mừng và mẹ cũng nói không thích ăn thịt gà, thế là chỉ có hai chị em chúng tôi tranh nhau ăn hết. Ngoại tôi có nuôi mấy con gà, nhưng chủ yếu chỉ để đẻ lấy trứng đem bán, họa hoằn vào ngày giỗ hai cụ và Tết thì ngoại mới nhốt lại để thịt mà thôi. Gà thả rông trong vườn, có những tối bão về, ngoại lọ mọ ra xua gà vào chuồng khiến chúng chạy tán loạn, xéo tan nát cả những luống rau, thế là lại được nghe ngoại chửi trời, chửi đất, chửi đám gà một chặp.

Mảnh vườn nhà tôi tương đối rộng, nguyên một mặt nhìn ra sông Cái, mặt bên kia thì giáp con lạch nhỏ từ sông chảy vào. Bên kia lạch là nhà Đông, cũng là nhà hàng xóm gần nhất của chúng tôi theo kiểu "gần nhà xa ngõ". Cầu ao của hai nhà ở đối diện nhau, vì thế mỗi lần bê mâm ra bờ ao rửa bát gặp Đông, chúng tôi lại phải té nước nghịch một hồi mới chịu bê mâm trở vào.

Ngôi nhà tranh quay lưng ra đường cái, ngoài phần giáp với sông và lạch thì một bên hông nhà - phía sau bếp, giáp với mảnh đất nhà cậu Nhân, cháu gọi ông ngoại tôi bằng chú ruột, nhưng cha mẹ mất sớm nên được ngoại tôi nuôi từ nhỏ, coi cậu như con cái trong nhà, hễ có việc gì cần tới sức đàn ông là cậu cũng xắn tay giúp. Nhà tôi cách nhà cậu qua một cái tường bao bằng gạch ba-banh xây thấp, leo qua leo lại rất dễ dàng. Đối diện với bếp, ở bên kia sân là một lối đi nhỏ lát gạch, nếu đi thẳng thì dẫn ra cầu ao kê ngoài lạch nước, còn rẽ ngoặt về sau nhà thì dẫn ra đường cái. Hai bên ngõ

vào là hai hàng cau cao vút, được trồng từ hồi cụ bà chúng tôi mới về đất này làm dâu, bây giờ chúng đã già cỗi lắm. Từ ngõ đi vào, ngay đầu sân là một vại đựng nước mưa, nguồn nước ăn chính của gia đình chúng tôi. Cứ vài ngày mẹ lại mang thùng sang nhà cậu Nhân xin nước mưa rồi gánh về. Việc tắm táp, giặt giũ của cả gia đình chúng tôi đều thực hiện ở cái cầu ao bắc bằng vỏ bom do cụ ngoại nhặt về từ hồi chiến tranh. Chị em chúng tôi ngày nhỏ thì đơn giản lắm, cứ nhảy tùm xuống sông mà lặn ngụp tới lúc cẩu bám đầy chân tay mới chịu lên bờ. Còn ngoại và hai dì thì tắm trong cái nhà tạm được vây bốn xung quanh bằng bó bao lân đạ bỏ đi, cố định bằng mấy cái cọc tre xiêu vẹo tự tay mẹ đóng ở ngay gần cầu ao, sau những bụi chuối lùn. Sau này, lúc ngực chị Vân nhú lên hơn quả cau một chút thì chị cũng học theo ngoại, mẹ và dì, múc nước lên bờ, sau đó che chắn cẩn thận rồi mới tắm. Chỉ có tôi, lên học cấp hai rồi vẫn còn ra sông lặn ngụp cùng đám trẻ con trong xóm, cho đến khi mẹ cấm thì mới thôi.

Vườn nhà tôi, ngoài hai hàng cau trồng dọc theo ngõ đầy thơ mộng thì chủ yếu trồng toàn chuối. Sát phía bờ lạch còn trồng thêm một hàng dứa, ngoại nói phải trồng dứa để giữ bờ, hễ cứ có quả già, quả chín nào là ngoại lại hái mang ra chợ bán ngay. Chỉ có dịp nào ngoại đặt lên bàn thờ cúng cụ xong thì chị em chúng tôi mới được ăn, nhưng những dịp như thế thì họa hoẫn lắm. Ngay cả giàn trầu ở kế chum nước cũng không thoát, cứ bốn ngày ngoại lại cắt cho bằng sạch những lá đẹp nhất rồi bó lại thành từng xấp chục lá một, sắp vào thúng cùng với nào chuối, nào dứa, và nguyên một thúng bánh đúc, quấy lên chợ phiên của huyện để bán từ bốn giờ sáng.

Vì ở đúng phần "eo" của con sông nên hiển nhiên vườn nhà chúng tôi là một mô đất nhô hẳn ra sông, dài hơn hẳn so với vườn của những nhà xung quanh. Ở quê tôi, những mô đất nhô ra như thế thường gọi là "vòng". Ngày xưa, ở ven bờ sông, cụ ngoại trồng toàn dâu để lấy lá nuôi tằm, mãi sau hợp tác xã giải tán mới chặt bỏ đi. Đến thời chúng tôi đã không còn cây dâu nào nữa, men theo triền sông là những cây chanh đào nghiêng mình in bóng xuống dòng nước, vào mùa hoa nở, hương thơm ngan ngát dịu dàng như hương thơm trên da thịt của người thiếu nữ vừa bước vào tuổi thanh xuân

tươi đẹp nhất. Dưới những gốc chanh ấy, mỗi mùa nước cạn sẽ lộ ra cơ man nào là những hang cáy, chị em chúng tôi chỉ việc mang cần ra câu ngay trên vồng một buổi chiều thôi là cũng đủ cho cả nhà mấy bữa canh ngon rồi. Giữa vồng, ngoại trồng toàn ngô với khoai lang, cứ luân phiên theo mùa mà trồng. Vào mỗi đêm trăng sáng, tôi bơi sang bờ bên kia cất vó tép, nhìn về vườn nhà mình, thấy cờ hoa ngô nghiêng mình theo gió, ánh trăng làm khúc sông sáng bừng lên, hương chanh từ vườn nhà tỏa ra, thoang thoảng nơi đầu mũi, tôi lại cảm thấy thêm yêu tha thiết mảnh đất xinh đẹp này.

Những luống ngô ấy, hàng chanh ấy, vồng trăng ấy, con nước ấy, ngày qua ngày, đã chứng kiến năm cuộc đời chìm nổi của bốn thế hệ - năm người phụ nữ khốn khổ chúng tôi.

CHƯƠNG 2

MÙA LŨ ĐẦU TIÊN

Đó là biến cố dữ dội và đáng sợ đầu tiên của cuộc đời tôi.

Những ngày vào hè, ngoài tiếng trống thiếu nhi rộn ràng mỗi tối, gọi các anh, chị lớn ra nhà văn hóa tập nghi thức đội thì âm thanh tôi nghe nhiều nhất đó là tiếng loa phát thanh của xã thông báo về việc gọi người đi hộ đê. Từ đầu hè năm nay, những cơn mưa rào tới sớm và thường xuyên hơn những năm trước. Tính tới tháng sáu, đã có tới ba cơn bão quét qua quê tôi, lần nào cũng gây ngập úng nhẹ. Đám chuối tây, chuối ta trong vườn nhà đến trận úng ngập thứ hai thì lá đã vàng rũ ra, sau đó dần dần chết hết cả. Ngoài ra vòng, nhìn thấy cua mẹ cống cua con bò lổm ngổm trên bờ, ngoại than thở: “Cua bò lên cao, thế nào cũng lụt.”

Nhà tôi không có đàn ông con trai, nhưng mẹ và dì tôi vẫn hăng hái cùng các nhà xung quanh chở những bao tải đựng cát, sỏi, những cọc gỗ sang xã bên để cùng mọi người hộ đê. Mẹ ra đó một ngày rồi về nói với ngoại, chân đê có mấy chỗ yếu lắm rồi, chỉ cần thêm một cơn bão nữa thôi là chắc không giữ được. Ngoại lập tức thu dọn đồ đạc, lỡ có vỡ đê một cái là sẽ chuyển hết thóc gạo sang nhà cậu Nhân gửi. Nhà cậu Nhân đổ mái bằng, lại có một cái nhà kho be bé ở trên mái để thu thóc vào sau mỗi lần phơi, có thêm ít đồ đạc nhà tôi cũng chẳng đáng là bao. Tôi hỏi mẹ lũ lụt là gì, mẹ lúc ấy đang vội đóng thóc vào bao, cũng chỉ đáp qua loa rằng lũ làm chết lợn chết gà, nước sẽ ngập tới nóc nhà chúng tôi, sau đó xua chị em tôi ra ngoài chơi để mẹ và bà sắp xếp cho nhanh.

Tôi tò mò và háo hức gặp lũ lụt lắm. Tôi sang hỏi Đông, lũ lụt là gì, anh chỉ nói là giống như những ngày nước dâng, ở bên kia đồng sẽ là một biển nước. Nếu có lũ, quê tôi cũng sẽ là một biển nước như thế, sẽ không thấy được nhà cửa nào nữa. Thế là tôi mếu máo vì hoang mang không biết như thế chúng tôi sẽ ở đâu. Đông bĩu môi, nói tôi dở hơi, hơi tí là khóc, sau đó lại rủ tôi chơi bắn bi, thế là tôi nín ngay. Mấy ngày nay mưa suốt nên chúng tôi chẳng ra ngoài chơi được, chỉ có thể quanh quẩn ở nhà chơi ô ăn quan hoặc chơi bi mà thôi. Đông nện mấy viên bi xuống nền nhà để tạo thành mấy cái lỗ rồi hai anh em cùng chơi với nhau, đứa nào bắn viên bi vào cái lỗ ấy sớm hơn là đứa ấy thắng. Mưa dầm dề ngoài trời chẳng ảnh hưởng gì tới trò chơi vui vẻ này của chúng tôi, ngay cả những cái lo lắng của mẹ và ngoại về lũ lụt tôi cũng nhanh chóng bỏ ra sau đầu. Với một đứa trẻ năm tuổi, một đứa bảy tuổi như tôi và Đông, việc quên đi những chuyện to tát không ảnh hưởng gì tới mình là chuyện hiển nhiên.

Vừa trải qua nỗi phập phồng vì cơn bão số bốn cuối cùng đi chệch lên phía Bắc thì chúng tôi đã lập tức nghe thấy loa phát thanh của thôn thông báo về cơn bão số năm, cơn bão được cho là mạnh nhất trong mấy năm trở lại đây. Mọi nhà lại quáng quàng lấy bao tải đựng cát be kín các bờ ao để nếu có ngập úng thì cũng giữ được cá. Nhà tôi không có ao nhưng ngoại và mẹ vẫn phải nhờ cậu Nhân chặt cho mấy cây tre ở bụi tre đầu ngõ, sau đó đôn cao chuồng gà lên để tránh cho gà bị dính nước mưa mà cúm chết hết.

Bão số năm nhanh chóng quét qua quê tôi trong một đêm tháng bảy. Tôi nằm nép bên mẹ, dưới chân quấn chặt cái chăn chiên mỏng, tai nghe tiếng gió quất lên mấy tàu lá chuối rào rào ngoài cửa sổ. Gió ào ào, mưa như trút nước trên mái rạ. Tôi nằm yên không dám nhúc nhích, cảm giác nghe tiếng gió, tiếng mưa giật ầm ầm luôn khiến tôi vừa sợ hãi lại vừa thích thú. Thường thì những buổi sáng sau khi bão tan, lũ chúng tôi lại rõi rít theo chân người lớn ra đường đi bắt cá rô lách. Những con cá rô theo dòng nước lách ngược từ dưới ao, dưới sông lên vườn, chỉ cần cầm bao đi vài vòng là có một mẻ cá ngon mang về. Mấy hôm rồi mưa suốt, mẹ và chị Vân chẳng đi cất vó hay câu được gì, suốt mấy ngày phải ăn trứng bác khiến tôi chán

ngán lắm rồi. Hy vọng sáng mai chị Vân sẽ bắt được ít cá rô đồng để ngoại kho riêng, thứ ấy mà ăn với cơm nóng thì tuyệt ngon. Tôi thì chỉ chạy theo le ve cầm bao và chỉ trở thôi, vì mẹ không cho tôi ra gần bờ ao lúc trời mưa, sợ tôi sẽ bị trượt chân mà lăn xuống nước.

Gió cũng bớt mạnh dần, tôi từ từ chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Rồi lần thứ hai trong đêm tôi mở mắt là khi đột nhiên bên ngoài vang lên những tiếng trống thùng thùng giục giã. Tiếng trống rất to, đánh liên hồi khiến tim tôi cũng đập theo thành thịch. Tôi sợ vì những lần trống nổi như thế này đều là nhà nào đó trong làng có người mất, trống ấy là trống đám ma. Lần này, mẹ cũng bật dậy, vội vàng vén màn bước xuống giường, châm đèn dầu cho sáng rồi vấn tóc lên gọn gàng. Tôi không biết là chuyện gì, chỉ thấy mẹ vén rèm bước nhanh ra gian ngoài. Rồi có tiếng ngoại nói từ bên ngoài vọng vào:

“Gọi thẳng Nhân rồi hai chị em đạp xe đi cho nhanh. Bão thế này chắc nước sông dâng to lắm.”

Tiếng trống mỗi lúc một dồn dập, tôi nghe loáng thoáng có người gọi nhau í ới ngoài đường. Không ngủ được nữa, tôi cũng dụi dụi mắt ngồi dậy, sau đó cũng bước ra ngoài. Mẹ đang khoác tấm vải nhựa lên người, buộc chặt một nút ở trước cổ, gió mang theo hơi lạnh thốc từ ngoài vào làm tấm vải nhựa sau lưng mẹ bay về sau phần phật. Mẹ lại buộc túm hai mép vải nhựa ở chỗ dưới bụng cho nó đỡ bay, sau đó quay lại hỏi ngoại:

“Hôm qua đòn gánh để đâu u nhỉ?”

“Tao để trên nóc chuồng gà ấy. Tiện thể xem chuồng gà che kín chưa nhé! Mưa thế này mà đột kiêu gì cũng lại cúm chết hết cho mà xem.”

“Vâng. Thế con đi u nhé!” Mẹ định bước ra ngoài thì lại nhìn thấy tôi, vội nói “Con lên giường ngủ với ngoại nhé! Mẹ đi một lúc rồi mẹ về.”

Rồi mẹ lao ra ngoài đêm mưa mịt mù. Ngoại nhanh chóng đóng cửa lại, sau đó quay đầu nhìn tôi, giục:

“Lên giường đi ngủ thôi cháu.”

Tiếng trống kéo dài thêm chừng mấy phút thì nhỏ dần rồi tắt hẳn. Ngoài đường cũng hết những tiếng gọi nhau. Cả vùng quê sau một chốc lại chìm vào màn đêm tĩnh lặng. Mưa vẫn chẳng ngừng rơi.

Đến sáng sớm thì mẹ về. Lúc ấy tôi ngủ mơ mơ màng màng nên cũng không nhớ mẹ và ngoại nói gì với nhau. Sau đó ngoại dậy, trời vừa tang tảng sáng thì ngoại đội cái nón lá đã rách tả tơi và khoác cái vải nhựa lên người rồi gánh mấy mớ rau muống bè đã hái từ chiều qua với mấy nải chuối ra chợ ở đầu xã bán. Mẹ chui vào màn ngủ với tôi được một lúc thì cũng trở dậy, luộc mấy quả trứng ung rồi gọi chị em tôi dậy ăn. Hôm qua con gà mái nhà tôi ấp được mấy con gà con, còn lại chừng sáu, bảy quả trứng mãi không nở nên mẹ để riêng ra để sáng nay luộc. Lúc ba mẹ con đang ngồi bóc trứng ăn ở cửa thì ngoại tất tả chạy về, vừa tới đầu sân, chẳng kịp đặt quang gánh vẫn còn nguyên rau với chuối xuống, ngoại đã giục âm lên:

“Mau, vỡ đê rồi, mẹ con chúng mày chuyển hết thóc sang nhà thằng Nhân mau lên. Tao đi bắt mấy con gà vào bu rồi mang sang đây luôn.”

Lời ngoại nói như có thuốc kích thích khiến mẹ tôi đứng bật dậy, vội vắt cái rổ trứng sang một bên, nhét quả trứng còn lạnh lặn vào tay tôi, sau đó bảo chị Vân vào thu dọn sách vở, quần áo và chạy sang nhà cậu Nhân, còn tôi thì chỉ có một việc duy nhất là ngồi gọn vào một chỗ đừng làm phiền tới ngoại, mẹ và chị là được rồi.

Rồi sau đấy mẹ ôm lấy một trong những bao thóc ở góc nhà, mặc kệ trời đang mưa như trút, cứ thế phăng phăng chạy ra phía sau bếp rồi đứng ở bên này bờ tường gọi cậu Nhân âm ỉ. Hình như cậu không có nhà, thấy mẹ với mẹ nói với nhau cái gì ấy, rồi mẹ giúp mẹ khiêng bao thóc vào nhà. Cứ thế chạy đi chạy lại bốn lần liền, mẹ đã chuyển xong hết số thóc của nhà chúng tôi, sau đó lại giúp ngoại mang cái bu gà nhốt mấy con gà trống mái đủ cả, đang đánh nhau quang quác trong bu. Ngoại ôm cái bu gà con, bên trong có một gà mẹ với gần chục con gà con vàng như cuộn len óng ả đang không ngừng kêu chiếp chiếp vì sợ hãi. Tôi rất muốn hỏi tại sao mẹ lại mang hết thóc và gà sang cho nhà cậu như thế, nhưng dường như mẹ cũng chẳng hơi

đâu mà đi nói chuyện với một đứa trẻ con như tôi, vì thế tôi cứ ngồi xồm trên cái ghế nhựa ở đầu hè, nhẩn nha gặm quả trứng gà trong tay, nhìn mưa rơi tí tách từ trên mái xuống trước bậc thềm tạo thành những vũng nước nhỏ, rồi tôi lại nghĩ, không biết lũ là như thế nào nhỉ?

Trận lũ năm ấy được đánh giá là trận lũ lớn nhất trong lịch sử mấy chục năm trở lại đây. Chưa tới buổi trưa, lúc tôi đứng trên trần nhà cậu Nhân, chỉ thấy dưới chân mình là mênh mông nước. Nước đỏ ngầu, đỏ hơn cả những ngày nước sông Cái dâng cao, cuồn cuộn chảy, sôi lên ùng ục. Tôi chẳng còn nhận ra đâu là con sông Cái quê mình nữa, vì bốn bề đều là nước, không thấy nhà cửa đâu, chỉ thấy những nóc nhà nhô lên trong sóng nước ì oạp. Nhà tôi cũng bị ngập tới gần mái, nhà cậu cao hơn chút nên nước chỉ ngập qua mấy bậc cầu thang là hết. Nhưng như vậy cũng đủ nhấn chìm hết giường tủ trong nhà rồi. Cầu thang chật hẹp với một khoảng chái nhà nhỏ để chứa thóc, giờ thêm bảy con người, một con chó, hơn chục con gà với một đồng chăn màn, quần áo, thóc lúa lúc nhúc trong đó, chị em tôi phải ngồi trên những bao thóc, còn cậu Nhân thì nhanh chóng căng tạm tấm vải mưa ra ngoài sân thượng rồi đặt tạm mấy cái bu gà ra ngoài đó.

Buổi trưa hôm ấy, mấy chị em tôi nhá tạm mấy củ khoai lang sống mà mợ Liên còn kịp khuân từ trong góc bếp lên. Nhưng mà nước thì chẳng kịp mang lên nên cậu Nhân phải mang một cái xoong đặt ra ngoài trần, hứng nước mưa cho mọi người uống tạm.

Đến chiều, nước không dâng lên nữa, nhưng trời thì vẫn mưa. Ngoại tôi nhìn ra màn nước mênh mông bên ngoài, không ngừng than thở, mưa mãi thế này thì nước sẽ rút chậm lắm. Rồi ngoại lại hát, mấy câu hát tôi chẳng hiểu hết nghĩa nhưng nghe náo nê và thê thiết lắm. Năm ấy, ngoại mới chỉ ngoài năm mươi tuổi một chút, vậy mà mái đầu đã thấp thoáng vài sợi tóc trắng, khóe mắt đã hơi nhăn, nước da ngả màu già nua càng ngày càng hẳn rõ trên gương mặt ngoại.

Lúc trời sẩm tối thì có thuyền tới được nhà cậu Nhân. Đó là thuyền của ủy ban cứu hộ lũ lụt, trên thuyền là bác Đăng, bố của Đông và một chú tôi không biết tên. Họ mặc áo dân phòng, khoác một cái áo phao vàng vàng to

tướng nửa kín nửa hở, nhìn rất buồn cười. Họ cho thuyền phao màu vàng ghé vào sát trần nhà rồi đưa cho mẹ tôi và vợ Liên một bọc đồ và một can nước, nói đây là đồ cứu hộ mang đến cho bà con ở lại nhà mà không chạy lên đê. Nghe bác Đăng nói chuyện với cậu tôi thì hình như cả nhà bác đã chạy lên đê tránh lũ hết rồi. Tôi chợt nghĩ, không biết bao giờ mình mới được gặp lại Đông để chơi bắn bi với anh nữa?

Bác Đăng đi rồi, mẹ lấy từ trong túi ni lông bọc kín ra hai bánh lương khô, cẩn thận bẻ cho ba chị em chúng tôi mỗi đứa một mẩu, rồi lại đưa cho ngoại, cho cậu và vợ Liên mấy miếng to hơn, nước sạch chúng tôi cũng chỉ được uống một chút, còn cậu và mẹ uống nước mưa. Mẹ nói rằng nước mưa ngọt nên mẹ thích uống hơn. Tôi cũng muốn thử, nhưng lại bị mẹ mắng, nói rằng trẻ con uống sẽ bị giun chui vào bụng làm tổ trong đó, thế là tôi rụt cổ lại, chẳng còn ý định muốn thử như mẹ nữa.

Chúng tôi ăn lương khô, nhấm nháp sự buồn tẻ và chán nản tới sáng ngày thứ tư, khi tôi tỉnh dậy thì thấy cậu và mẹ đã đi xuống dưới nhà. Thì ra nước đã rút, chỉ còn ngập tới bậc tam cấp thấp nhất nhà cậu mà thôi. Nếu lội xuống sâu thì nước cũng chỉ tới đầu gối người lớn. Ngoại vẫn bắt ba đứa trẻ con chúng tôi ngồi lại trên trần vì xuống nhà bây giờ cũng chẳng có chỗ ngồi, lại còn làm vướng chân người lớn dọn nhà. Mấy ngày liền không được chạy nhảy nên chúng tôi cũng muốn chạy xuống đùa nghịch lắm, nhưng nghe ngoại nói vậy thì chúng tôi tiu nghỉu, lại ngồi lên mấy bao thóc nghe chị Vân đọc truyện cổ tích và gặm lương khô, những miếng lương khô cuối cùng của gia đình.

Nước lũ rút đi nhưng xóm chúng tôi ở vùng thấp, lại men sông Cái nên còn úng thêm đến mấy ngày. Nước đã rút khỏi sân, còn vườn vẫn đọng nước. Lúc chúng tôi trở về nhà, mọi thứ đã chẳng còn giống như nơi tôi đã sinh ra và lớn lên. Bùn đất bám khắp các mảng tường, đọng lại trên nền nhà thành một lớp bùn phù sa ngập tới gần mắt cá chân, bàn ghế, hòm xiềng sau mấy ngày trôi nổi trong nước thì mỗi thứ một nơi. Chúng tôi vẫn phải ở nhờ nhà cậu Nhân cho đến khi trời hửng nắng để dọn dẹp lại tất cả. Khu vườn nhà tôi sau lũ càng trở nên tang hoang một cách tệt hại. Đám chuối cứ

vàng từng tàu lá một, sau đó chết mòn ngay trên chỗ chúng vốn đang sinh sống yên ổn. Đống rơm, đồng rạ đầu bếp bị nước lũ đánh đổ rồi cứ thế trôi nổi khắp nơi. Ngoại đứng nơi góc sân, nhìn cả khu vườn úa tàn trong màn nước đục đục, ngoại chỉ biết ôm thân cây cau mà khóc. Rồi đây không biết chúng tôi sẽ lấy gì mà sống khi nguồn thu nhập duy nhất là cái vườn cây này đã chết rục sau ngày bão lũ? Sẽ mất bao lâu để chúng tôi tìm lại được cuộc sống bình yên như trước? Mẹ lặng lẽ vợ từng mớ rơm mục trong vườn vát lên sân để phơi, lặng lẽ cầm dao rựa ra chặt tre chống lại cái chuồng gà, lặng lẽ xúc từng sảo đất bùn trong nhà đổ ra vườn...

Cuộc sống của chúng tôi, dần dần rồi cũng quay trở lại như trước.

Sau nhiều ngày phải ngồi bó gối ở một chỗ, cuối cùng chúng tôi cũng được lội nước ra đường. Lũ trẻ con trong xóm cũng ào ra, thi nhau vày nước, rồi nói chuyện lũ lụt, chuyện đi tránh lũ như thế nào. Mới vài tuổi, nào chúng đã thấu nổi cái cảnh màn trời chiếu đất của nhiều gia đình lúc ấy, cũng không hiểu được cơn lũ đã khiến dân quê tôi kiệt quệ đến mức như thế nào. Chúng tôi vẫn cứ hồn nhiên, vô tư như thế, chẳng điều gì có thể lấy đi nụ cười của chúng tôi được cả. Tất nhiên, cũng có vài điều trở thành kỷ niệm khủng khiếp trong trí nhớ của tôi tới mãi tận sau này, tận đến khi kể lại cho con nghe, tôi vẫn còn có cảm giác gậy gậy trong người.

Lũ vừa dứt thì những căn bệnh cũng tới với cả người và động vật. Xác chết của gia súc, gia cầm không được đưa kịp lên đê tránh lũ nổi lênh phênh khắp các mặt ao, mặt sông, cả ở trong những góc vườn còn úng nước, mùi hôi thối theo gió lan tỏa khắp mọi nơi. Sau đấy, đàn gà bắt đầu rù, rồi cúm chết hàng loạt. Lũ gà nhà tôi cũng chết sạch, không còn một con nào, kể cả mấy cuộn len vàng óng mà ngoại tôi đã hết sức giữ gìn cũng không thoát được. Ngoại tôi, sau mấy lần đem thịt cho cả nhà ăn tới phát ngán, cũng chẳng buồn thịt nữa, ngoại đào một cái hố sau nhà rồi chôn tất cả xuống đấy.

Còn ngoại và mẹ thì bắt đầu bị nước ăn chân. Nước ăn chân thực ra chính là bệnh nấm kẽ chân, ở quê tôi mười bác nông dân thì có tới sáu, bảy người bị mắc chứng này mỗi mùa cấy, mùa úng lũ. Lúc biết mẹ cũng bị

nước ăn chân, ngoại lắc đầu ngán ngẩm nói ngay cả cái bệnh này mà nó cũng di truyền được. Các kẽ chân của mẹ bị đục những lỗ sâu hoắm, nhoe nhoét một thứ nước tanh tanh. Hằng đêm mẹ ngủ không yên, thỉnh thoảng lại trở mình, hai chân liên tục cọ cọ vào nhau, rồi tôi nghe mẹ thở dài. Sau đấy bác Lý, mẹ anh Đông bày cho mẹ tôi cách lấy lá trầu xát vào chỗ bị nước ăn chân, quả nhiên những đêm sau đó mẹ ngủ yên hẳn. Về sau ngoại cũng làm theo và không còn bị bệnh ấy hành hạ nữa.

Tôi cũng không tránh được kiếp nạn khi mẹ phát hiện ra đầu tôi đột nhiên có chấy. Khi mẹ nhận ra điều đó thì tôi đã lây chấy sang cả cho mẹ và chị Vân rồi. Thế là hàng ngày, mẹ bắt tôi ngồi trên chiếc chõng tre, sau đó đặt cuốn sách giáo khoa cũ bọc giấy xi măng của chị Vân xuống chõng, bắt tôi cúi đầu, xoa tóc lên đó. Mẹ lấy chiếc lược bí chải lên tóc tôi. Mẹ chải tới đâu, những con chấy kền to như con mọt rơi xuống lúc nhúc, mẹ lấy móng tay ấn nó xuống, một tiếng kêu “tách” rất giòn vang lên, con chấy kền bẹp rúm, trên bìa sách của chị tôi còn lại một vết máu nhỏ. Ngày nào mẹ cũng chải tóc cho ba mẹ con, vậy mà chẳng ngày nào không có chấy rơi ra. Ngoại thì đơn giản hơn, ngoại kẹp tôi vào trong lòng, vạch từng đám tóc của tôi, lôi ra cả những con chấy con và tuốt sạch những trứng chấy bám trên tóc. Bắt được con chấy kền nào là ngoại cho vào miệng, cắn cái “tách”, tôi nghe mà nổi da gà. Ngoại cười bảo: “Chấy nó cắn cháu bà thì bà cắn lại nó.” Về sau, đầu mẹ và đầu chị Vân đã hết chấy nhưng đầu tôi mãi vẫn không thấy hết, mẹ tức mình cắt phăng mái tóc của tôi đi, khiến tôi vốn đã còi, người đầy rôm, giống hệt một thằng nhóc chứ không phải con gái nữa.

Tôi cũng không nhớ làm sao mà sau đó đầu mình hết chấy, cũng có lẽ là vì đám chấy ấy đã chạy hết sang đầu bọn trẻ con cùng lớp mẫu giáo với tôi rồi, hoặc cũng có thể vì tóc tôi ngắn nên bọn chúng chẳng còn thích làm tổ trên đầu tôi nữa. Tôi mừng ra trò, còn mẹ vì thế mà cũng không phải mất cả tiếng đồng hồ mỗi ngày chỉ để bôi tung mái tóc của tôi lên.

Mãi nhiều năm sau, mỗi lần đọc trên báo, nghe ti vi báo bão tràn vào quê ngoại là tôi không khỏi nhớ lại tiếng trống hộ đê dồn dập năm ấy, rồi cảnh

ngoại nhìn màn nước mênh mông mà hát mấy bài ca dao nào nề, cảnh ngoại ô thân cau, thân chuối khóc ròn vì thương vườn, thương cây, rồi cả những đêm mẹ trần trọc, thở ngắn than dài vì căn bệnh nước ăn chân và vì nghĩ về tương lai. Trong tôi, tuổi thơ là những tháng ngày khổn khổ nhưng đầy màu sắc trong trẻo, tươi đẹp, khiến cho tôi có một tuổi thơ phong phú tới mức tôi chỉ ước các con tôi cũng được trải qua một quãng đời như thế.

CHƯƠNG 3

GIA ĐÌNH

Còn nhớ lần đầu tiên tôi cất tiếng hỏi ngoại về bố:

“Tại sao bố không ở với chúng cháu?”

Ngoại, lúc ấy còn chưa già, mái tóc vẫn còn điểm những mảng tóc xanh, ngoại cũng chưa ăn trầu, da cũng chưa nhăn nheo, dáng đi chưa còng như sau này. Lúc tôi hỏi câu ấy, ngoại đang thái chuối cho lợn ở ngoài sân bèn dừng bàn tay đang cầm con dao phay lại, ngẩng đầu nhìn tôi sau đó xẵng giọng:

“Vì mẹ mày không biết đẻ con trai.”

Rồi tôi nghe thấy tiếng vung xoong rơi loảng xoảng trong bếp. Mẹ tôi đang nấu cơm trong ấy.

Từ đó, tôi không bao giờ hỏi tại sao bố không ở cùng ba mẹ con tôi nữa. Tôi sợ phải nhìn lại ánh mắt giận dữ khi ấy của ngoại. Tôi sợ phải một lần nữa thấy mẹ lén ra vồng, ngồi dưới gốc chanh đào ôm chân khóc nước nỏ, mặt cho sương đầm đầy đầu.

Lớn lên, dần dần tôi cũng hiểu ra nguồn cơn dẫn đến những nỗi đau của mẹ, qua những lời kể của ngoại, rồi của dì Mừng tôi.

Hồi còn trẻ, mẹ tôi đẹp lắm, lại hát hay, múa dẻo nên thường được gọi tham gia vào các chương trình văn nghệ của xã đoàn. Học xong phổ thông, mẹ vào làm công nhân nuôi tằm trong hợp tác xã, kiêm ủy viên ban chấp hành đoàn xã. Mẹ quen bố trong một lần đoàn văn công trên tỉnh về địa

phương biểu diễn phục vụ bà con. Bố là phó đoàn văn công ấy. Bố mẹ phải lòng nhau chỉ sau một đêm đoàn văn công ở lại biểu diễn. Vài tuần sau, mẹ theo bố lên tỉnh, nghe nói bố xin cho mẹ vào làm trong đoàn nghệ thuật của tỉnh luôn. Ngày mẹ theo bố đi, ngoại khăng khăng phản đối. Ngay trước mặt bố, ngoại thẳng thừng nói rằng mấy người đàn ông đa tình như bố không sớm thì muộn cũng giở thói trăng hoa mà thôi. Nhưng mẹ còn tâm trí nào mà nghe ngoại khuyên răn nữa, mẹ bỏ lại ngoại với dì út còn đang đi học ở lại ngôi nhà tranh và theo bố lên tỉnh.

Ba tháng sau thì ông bà nội mang trầu cau về hỏi cưới mẹ. Ngoại dù chẳng bằng lòng, nhưng cũng không thể nào từ chối được, nên chỉ có thể mỉm cười nhận lễ của họ rồi gả con gái đi mà thôi.

Nhà ông bà nội tôi ở trên tỉnh, từ nhỏ đến lớn, tôi chưa một lần được gặp những người thân bên họ đảng nội, chỉ nghe nói ông bà nội đều là cán bộ nhà nước. Bố tôi là con trai duy nhất trong nhà nên vừa học hết phổ thông là ông bà sắp xếp cho đi học trung cấp nghệ thuật tỉnh, rồi về làm phó đoàn văn công lưu động, hàng tháng đều có chương trình về các địa phương biểu diễn. Bố mẹ cưới nhau về rồi cũng ở ngay tại nhà của ông bà nội. Nhưng mẹ tôi có xinh xắn, ngoan ngoãn, đảm đang tới đâu thì bà nội vẫn chê mẹ là con gái nhà quê, chẳng biết trang điểm làm đẹp mặt cho nhà chồng. Bà thậm chí còn hay lườm nguýt con dâu mỗi lần bố tỏ ra thân mật hơi quá với mẹ trước mặt ông bà. Bà thường nói bóng gió rằng mẹ là đồ mất nết, không được dạy dỗ. Dù vậy, mẹ vẫn luôn làm tròn phận dâu con với ông bà, vì ít nhất, mẹ có một người chồng tâm lý luôn hiểu lòng vợ và hết lòng an ủi mẹ mỗi khi mẹ nhớ nhà hay tủi thân.

Chị Vân tôi ra đời giữa tình yêu đầy hương sắc của họ, nhưng lại giết chết sự mong mỏi thặng cháu đích tôn của ông bà nội. Ông bà chẳng mấy khi ngó ngang tới cháu, để mặc mẹ tôi vật lộn với chị sau những ngày sinh đầu tiên, cũng không cho về ngoại. Bà ngoại mang trứng lên chăm cháu cũng chỉ dám ở lại chơi một lúc rồi lại về, kéo muộn một chút thì lại bị thông gia nói ra nói vào là “thêm miệng ăn tốn cơm tốn gạo”. Bà ngoại về, mẹ ôm chị đổ hỏn trong bọc tã mà cố nén tiếng khóc tủi hờn.

Việc mẹ sinh con gái đầu lòng khiến cho tình cảm của bố dành cho mẹ cũng phai nhạt đi nhiều, lại thêm bà nội lúc nào cũng nói ra nói vào càng khiến bố mẹ trở nên xa cách với nhau. Mẹ bận chăm con nhỏ, lại còn phải cơm bưng nước rót đủ ba bữa cho ông bà nội nên người càng thêm xác xơ, chẳng còn sức mà chăm sóc, chiều chuộng bố tôi được nữa. Chị Vân được hơn một tuổi thì mẹ lại lần thứ hai mang thai. Ốm nghén tôi làm cho mẹ không thể nào ăn uống được gì, lại phải chăm cho chị tôi nên người héo hon, gầy mòn, nhìn không còn một chút sức sống nào dù khi ấy mẹ mới chỉ bước sang tuổi hai mươi mốt. Bố suốt ngày đi công tác nên một mình mẹ phải vật lộn với chị tôi còn nhỏ và tôi lúc ấy còn chưa thành hình. Mẹ mang bầu tới cuối tháng thứ tám thì bố tôi công khai có người tình, thậm chí người phụ nữ ấy cũng đang mang trong mình giọt máu của bố tôi, đã được bốn tháng rồi. Mẹ sốc tới mức suýt ngất, rồi ngay sau đó một cơn đau tức khiến mẹ choáng váng.

Mẹ trở dạ khi tôi còn chưa được đủ ngày đủ tháng.

Những ngày tháng mệt mỏi vì chăm con, vì bố mẹ chồng coi như người dưng nước lã, vì chồng hờ hững không quan tâm đã làm mẹ hoàn toàn kiệt quệ, mẹ không có đủ sức để rặn tôi ra. Mẹ ngất ngay trên bàn đẻ khiến cho bác sĩ phải chuyển mẹ sang phòng mổ. Nghe ngoại kể, chỉ cần chậm vài phút thôi thì tôi đã chết ngạt trong bụng mẹ rồi. Vì ông bà nội, vì bố, vì người đàn bà cướp chồng kia mà suýt nữa tôi đã không có cơ hội nhìn thấy ánh mặt trời, thế nên sau này, dù có vài lần bố tôi tìm tới, nhưng với tôi, ông cũng chỉ là một người dưng hoàn toàn xa lạ, ngay cả hơi ấm tôi cũng chưa từng được nhận một lần mà thôi.

Mẹ nằm trong bệnh viện một thân một mình, may sao có người nhà biết nên báo cho ngoại. Ngoại lại tất tả vay mượn tiền bạc, bắt xe lên với mẹ. Lúc ngoại đến, âu cháo gà ngoại nấu đi từ quê đã nguội ngắt, vón cục lại. Ngoại bón cho mẹ mà rơm rớm nước mắt vì thương con, thương cháu. Mẹ nhìn ngoại, rồi cứ thế khóc òa lên. Chỉ có đứa trẻ con vô tâm nhất là tôi vẫn mặc kệ sự đời mà ngủ.

Mẹ ăn xong, ngoại để lại cho mẹ mấy đồng tiền lẻ rồi lại ra về. Còn dì Mừng ở nhà nên ngoại phải về thu xếp, sáng mai ngoại lại lên với mẹ con tôi. Đêm ấy, bố tôi bế chị Vân tới, nói rằng chị không chịu ăn, chỉ khóc đòi mẹ nên bố mang tới để mẹ dỗ. Mẹ lẳng lặng nhìn bố, ôm lấy chị dỗ dành. Từ đầu tới cuối cho đến tận lúc bố ra về, hai người cũng chẳng nói với nhau một câu nào. Ánh mắt khi bố cúi xuống nhìn đứa con thơ đã nói lên tất cả rồi.

Sáng hôm sau, ngoại lại lên, vẫn mặc chiếc áo nâu sờn vá vai với đội cái nón lá rách, tay mang cái túi lưới xanh đầy quần áo với mấy củ khoai lang, một hộp sữa bò cho mẹ uống. Ngoại nói đã gửi cửa nhà và chị Mừng cho cậu Nhân, ngoại sẽ ở lại trên này cho đến khi mẹ con tôi được ra viện. Vì đẻ mổ nên mẹ đau tới mấy ngày liền. Suốt mấy ngày đó, ông bà nội cũng như bố tôi cũng không một lần tới thăm, chỉ có ngoại và ba mẹ con tôi với nhau. Chị Vân hợp hơi bà ngoại nên cũng không nhặng nhặng đòi mẹ bế nữa. Tối đến, ba mẹ con chúng tôi nằm chen chúc trên cái giường bệnh đơn bé tí, còn ngoại thì trải một tấm chiếu nằm dưới nền nhà lạnh lẽo.

Năm ngày sau, ngoại đưa mẹ con chúng tôi về quê. Mẹ hỏi ngoại lấy tiền ở đâu ra để thanh toán viện phí thì ngoại chỉ nói đi vay. Sau này mẹ mới biết ngoại đã vay tiền nhà ông Phúc giàu nhất làng. Ông Phúc có con cái đều ở trên Hà Nội nên của ăn của để bao nhiêu không ai biết. Nhà ông bà là ngôi nhà hai tầng đầu tiên trong làng, tường bao cao chót vót, cấm đầy mảnh sành, nhà còn nuôi thêm mấy con chó dữ nữa. Nhà ông Phúc giàu nhưng cũng là thành phần trí thức, ông bà cũng không làm khó ngoại, chỉ nói ngoại phải điểm chỉ vào giấy ghi nợ, đồng ý để ông bà cấy hai sào ruộng của ngoại cho tới lúc ngoại hoàn trả hết tiền là được. Thế là ngoại đồng ý, vì để ông bà Phúc cấy hai sào ruộng rồi ngoại vẫn còn hai sào nữa để cấy cà, mà cũng chẳng mất đi, chỉ là để ông bà ấy dùng tạm đến lúc ngoại trả xong hết nợ là được. Lúc biết điều này, mẹ tôi lại khóc rưng rức lên, luôn mồm xin lỗi ngoại vì ngày trước không chịu nghe lời, để giờ ngoại phải mang tiếng xấu với bà con làng xóm.

Ngoại nghe mẹ khóc thì gắt âm lên:

“Mày có nín đi không con bé nó lại gào lên bây giờ! Liệu mà khỏe lại rồi đi làm trả nợ, chứ mày tưởng bà già này còng lưng nuôi mẹ con mày được mãi à?”

Mẹ biết ngoại mắng vì thương nên cũng không để trong lòng, lại cất tiếng lên tiếng ru nã nòng để cho tôi được ngủ yên.

Năm tôi năm tuổi, sau khi tôi được chứng kiến trận lũ lụt đầu tiên trong đời, bố tôi đột ngột về thăm.

Lúc bố tôi bước vào sân, hai chị em tôi còn đang cào thóc. Nước lũ vừa rút, toàn bộ cánh đồng mới cấy đều hồng hết, quê tôi phải bước vào vụ cấy thứ hai với sự trợ giúp về thóc giống của hợp tác xã. Mẹ và bà hôm nào cũng bận đi cấy ở ngoài đồng. Nhà tôi chỉ còn hai sào ruộng nên đã cấy xong từ trước, nhưng mẹ và bà đi cấy thuê cho các nhà khác trong làng. Dì Mừng đi lấy chồng từ năm ngoái, cũng ở một xã cùng huyện nhưng xa nhà chúng tôi lắm, thế nên công việc đồng áng đều đổ hết lên vai bà và mẹ. Chị em chúng tôi thường chỉ ở nhà quanh quẩn với mấy việc vặt và học bài mà thôi.

Cào được nửa sân thóc thì bố đi vào tới sân. Chị em tôi ngơ ngác nhìn nhau vì không biết người khách lạ ăn mặc đẹp đẽ này là ai. Bố lúc ấy vẫn còn trẻ và phong độ lắm, nhìn cũng chẳng thua gì mấy tài tử điện ảnh trong những bức hình mà Đông dán ở trên tường nhà anh cả. Chỉ là, không hiểu sao, ngay khi thấy ông bước vào, mắt còn lăm la lăm lét nhìn hết từ trong nhà ra tới ngoài vườn, tôi đã lập tức nghĩ ngay tới một người mà ngoại tôi hay gọi là ”ăn trộm”. Rồi dường như đoán chỉ có hai đứa trẻ ở nhà, ông nhìn cả hai chị em tôi, trong ánh mắt có vài vẻ phức tạp, nhưng ngay lập tức ông nhoén miệng cười:

“Thanh Vân phải không con?”

Nghe cách xưng hô lạ lắm, chị tôi dựng thẳng cái bàn trang lên, sau đó gật đầu một cách dè dặt:

“Vâng.”

Rồi ông ngồi xổm xuống trước mặt tôi, lúc này đang ngơ ngác đứng ngay bên chân ông. Ông đặt hai tay lên vai tôi, xoa xoa nhẹ rồi hỏi:

“Còn con, tên con là gì?”

Tôi sợ hãi lắc đầu không dám đáp. Ngoại tôi bảo, có vài kẻ trộm bây giờ ăn mặc lịch sự cứ thế đi vào trong nhà người ta hỏi chuyện, họ có khả năng thôi miên giỏi lắm, chỉ cần nói chuyện với họ vài câu là lập tức chẳng biết gì nữa, có bao nhiêu tiền bạc trong nhà sẽ đem ra cho người ta sạch. Nhưng ”ông trộm” này có vẻ xui xẻo rồi, vì nhà tôi chẳng có gì đáng giá hơn cái xe đạp thồ cũ kĩ dựng ở trong bếp cả.

“Em ấy là Thanh Tâm.” Không hiểu sao, chị tôi lại trả lời ngay lập tức. Chẳng lẽ chị tôi vừa trả lời ông ấy một câu đã bị thôi miên tới ngớ ngẩn rồi sao?

“Tên con cũng rất đẹp.” ”Ông trộm” xoa xoa đầu tôi, hành động đó của ông khiến cho tôi cảm thấy yên lòng hẳn. Một cảm giác rất kỳ lạ xâm chiếm đầu óc tôi, nhưng tôi chẳng biết gọi tên là gì.

“Mẹ các con đâu?”

“Mẹ đi gặt.” Chị tôi vẫn đáp một cách bạo dạn.

“Còn bà ngoại?” Ông ấy lại hỏi, chắc muốn thăm dò xem nhà có người lớn hay không để ăn trộm đây.

Tôi quay đầu nhìn chị như muốn nói, nhưng chị chẳng nhìn tôi lấy một cái, mắt vẫn mở to nhìn ông ấy. Sau đó, tôi nghe chị rụt rè lên tiếng hỏi:

“Chú có phải là... bố?”

Tôi ngẩn ngơ, không tự chủ được lại quay đầu nhìn người đàn ông vẫn đang nửa ngồi nửa quỳ trước mặt tôi. Ông mỉm cười một cái thật hiền, sau đó gật đầu đáp:

“Ừ! Là bố đây con!”

Mắt tôi chưa bao giờ mở lớn hơn thế. Trước đây tôi có hỏi về bố một lần, nhưng sau đó bắt gặp ánh mắt đầy hằn học của ngoại và cảnh mẹ len lén chạy ra vườn khóc giữa đêm khuya, tôi chẳng bao giờ dám hỏi nữa. Bố trong tâm trí non nớt của tôi khi ấy giống như một con quái thú gớm ghiếc

đã bắt ép người con gái xinh đẹp là mẹ tôi về làm vợ vậy, phải, cái đó là một câu chuyện cổ tích mà tôi đã được nghe chị Vân đọc. Lúc này khi ông xuất hiện trước mắt tôi, tôi mới lại nhớ ra, hình như con quái vật trong truyện ấy cũng là do một hoàng tử bị trúng lời nguyền mà biến thành. Như vậy mới đúng, nếu không tại sao bố trước mặt tôi lại đẹp trai tới như vậy.

Bố bế tôi lên, cảm giác đó khác hoàn toàn với cảm giác khi được cậu Nhân hay bác Hoài bế. Rất khác! Tôi cũng không biết khác như thế nào. Sau khi bố đi rồi, tôi mới nhận ra, cảm giác được bố bế lên rất thích, giống như tôi đang được mẹ ôm vậy. Đúng thế, lúc mẹ bế tôi, tôi cũng luôn có cảm giác như lúc này ông bế tôi trên tay. Ông một tay bế tôi, một tay dắt chị Vân tới ngồi trên cái chõng tre. Bố đặt tôi ngồi trong lòng ông, sau đó lấy từ trong túi đeo trên lưng một gói kẹo gôm và bóc ra, chia cho hai chị em tôi. Tôi cảm thấy đó là gói kẹo gôm bọc đường vị dâu ngọt ngào nhất cuộc đời tôi, cho tới khi tôi hiểu chuyện và cảm thấy chán ghét ông.

Đúng lúc ba bố con đang trò chuyện vui vẻ thì ngoại tôi về. Ngoại gánh theo một gánh đầy hai sảo dây khoai lang. Vừa bước vào, thấy bố tôi đứng dậy chào ngoại đã ngã ra, sau đó ngoại đặt phịch quang gánh xuống, tay cầm đòn gánh rồi quát lên:

“Thằng đểu! Mày hại đời con bà rồi còn dám vác mặt về đây à?”

Ngoại gần như muốn cầm đòn gánh xông thẳng tới quật vào người bố. Chị tôi lập tức khóc âm lên, ôm lấy chân ngoại tôi giữ lại, rồi gào khóc:

“Ngoại ơi, ngoại đừng đánh bố con. Con xin ngoại đừng đánh bố con!”

Còn bố tôi thì vội vàng tránh sang một bên, nhỏ nhẹ nói:

“Mẹ, con về đây là muốn xin lỗi mẹ và xin lỗi nhà con. Con muốn đón mẹ con cô ấy quay lại. Ngày trước là con không đúng, con muốn được bù đắp cho mẹ con Vui, cho hai con của con.”

“Cút! Ai là mẹ mày? Mẹ mày cổ đeo năm chỉ vàng, ăn sung mặc sướng ở trên tỉnh kia kìa. Tao mà để ra được đứa con mất dạy như mày thì tao bóp chết từ lâu rồi. Cút ngay khỏi nhà tao!” Ngoại lại rống lên, tay vẫn lăm lăm

đòn gánh, nhưng vì chị tôi đang ôm lấy chân ngoại, lăn cả xuống nền sân mà khóc ãm lên nên ngoại nhích được một chút rồi lại đứng yên tại chỗ.

“Hu hu, ngoại ơi ngoại đừng đuổi bố con đi!” Chị Vân ra rả khóc dưới chân ngoại.

Bà thấy thế càng thêm tức giận, chỉ tay vào hai chị em tôi quát:

“Còn chúng mày nữa. Đi vào trong nhà ngay cho bà. Đứa nào còn bênh, còn xin cho thằng bố chúng mày thì xéo ngay cùng nó cho tao!”

Thấy bên nhà tôi ãm ã, hai anh em Đông cũng chạy ra cầu ao ngóng sang. Còn cậu Nhân thì nhảy vọt qua bờ tường bao thấp, chạy vào sân sốt sảng hỏi:

“Có chuyện gì thế bà?”

Cậu ngẩn ra một chút khi thấy bố tôi, sau đó mắt cậu trợn ngược lên, cậu phi ngay vào bếp, vợ ngay lấy con dao rửa rồi lại lao ra sân, dứ dứ về phía bố tôi, nói:

“Tao phải chém chết mày, cái thằng khốn nạn này. Mày lừa chị gái tao mà còn dám vác mặt về đây à?”

Đến lượt tôi cũng khóc váng lên với chị vì sợ hãi.

Bố tôi mặt tái mét, vội vàng lui về phía ngõ, xua xua tay phân trần:

“Tôi về đây là thực lòng muốn xin lỗi mẹ và vợ tôi...”

Còn ngoại cũng hết cả hồn, chẳng còn gan đâu mà cầm đòn gánh đôi co với bố tôi nữa, vội vàng xông lên giữ lấy cánh tay cậu, van nài:

“Ôi con ơi, bác xin con! Con nghe bác, bỏ dao xuống rồi hãy nói.”

“Mày có cú không hay ông chém chết mẹ mày bây giờ hả?”

Cậu trợn mắt rồi lại rướn người lên thêm một chút, con dao rửa vẫn lăm lăm trong tay. Thế là bố tôi chạy luôn.

Lúc mẹ về đến nhà, tôi vẫn đang ngồi thu lu trên chõng tre, còn chưa hết cơn nấc. Chị tôi thì vẫn lại tiếp tục cào thóc vào thành một đống giữa sân, mẹ hỏi mấy câu cũng lăm lì không chịu ngẩng đầu lên. Bà ngoại từ trong bếp bước ra, vừa thấy mẹ tôi đã chửi một tràng, tuốt tuồn tuột cả một nhà

chúng tôi, từ bố tới mẹ, tới cả hai chị em tôi. Mẹ tôi hiểu ngay ra sự tình, chỉ có thể thở dài, sau đó lẳng lặng mang quần áo bẩn ra cầu ao giặt giũ. Bà ngoại vừa quét dọn, vẫn ra rả nói. Bà nói tới tận bữa cơm tối, mắng mẹ ngu nên không nghe lời bà, mắng sang cả chị em chúng tôi vì hồi chiều đã bênh vực bố. Cuối cùng, bà chửi cả việc có mấy cái dải khoai mà chị em chúng tôi cũng không nhặt cho sạch, ăn ngứa rách cả mồm. Ba mẹ con chúng tôi vẫn lặng im chịu trận, miếng cơm nuốt nghẹn nơi cổ họng, mãi mới chịu trôi. Chỉ có cái nghẹn trong tim là không biết đến chừng nào mới hết.

CHƯƠNG 4

DÌ MỪNG

Lúc tôi bốn tuổi, dì đi lấy chồng.

Trong kí ức của tôi, đó là một đám cưới đơn sơ tới thảm hại. Dì không mặc váy cô dâu, chỉ có một bộ áo dài trắng giản dị. Ngày cưới dì, ngoại giận nằm ở trong buồng không ra, còn mẹ chải tóc cho dì, hai chị em ôm nhau khóc.

Dì kém mẹ tới năm tuổi, lấy chồng năm hai mươi tuổi, hai năm sau, tức là khi tôi chuẩn bị vào lớp 1 thì dì lại quay trở về với ngoại và ba mẹ con tôi. Ngoại có chữa dì vừa hết tháng thứ tám thì dì đã đòi ra. Ngày ngoại sinh mẹ, chỉ có mình ngoại và cụ của chúng tôi, người mà mẹ và dì gọi là bà nội. Cụ ông của tôi ngày trước là dân quân du kích trong làng và làm giao liên cho đơn vị bộ đội ở địa phương. Ngày quân Pháp tràn về, chúng bắt cụ lên huyện rồi chặt đầu thị uy ngay giữa chợ. Đến đêm, mọi người lén cướp đầu cụ về chôn, còn xác thì bọn giặc đã quăng xuống sông Thái Bình, không bao giờ tìm được lại. Cụ bà khi ấy vừa tròn hai mươi tuổi, ông ngoại tôi mới vừa thôi nôi. Cụ ở vậy phụng dưỡng bố mẹ già và nuôi ông ngoại tôi thành người.

Lúc ngoại đau đẻ, cụ phải bế mẹ tôi sang nhà hàng xóm gửi rồi nhờ ông Hưng - bố bác Hoài, cũng là anh con chú con bác với ông ngoại tôi và ông Nhưng - bố cậu Nhân, hồi ấy vẫn chưa mất, cũng là anh họ của ông ngoại, khiêng vồng đưa ngoại tôi ra trạm xá. Ngoại đau dữ lắm, mãi mới sinh

được dì ra. Do ở trong lâu quá nên dì bị ngạt nước ối, khiến sau này dì phải mang căn bệnh viêm xoang mãn tính cả đời.

Ngoại sinh dì vất vả một thì nuôi dì vất vả mười. Ngày còn nhỏ, dì bị đủ các loại bệnh, sài, đẹn, trốc đầu, còi xương,... lúc nào dì cũng trong tình trạng quặt quẹo. Ngoại vừa phải lo công việc đồng áng trong nhà, tối đến không quản mưa gió bão bùng, mang theo cái đèn bão đi bắt cóc vàng về làm ruốc để nấu bột cho dì ăn. Ngoại kể, có lần ngoại suýt vồ ngay phải con rắn hổ mang trong bụi chuối, may lúc ấy ngoại hoảng quá, vất cả cái đèn đi mà chạy khiến cho dầu tràn ra, bắt lửa làm bụi chuối cháy bùng, con rắn cũng sợ quá bò mất. Dù vậy, sau đó ngoại vẫn tiếp tục tìm bắt cóc, chỉ là khi đi còn cầm theo cả một cây gậy cho chắc ăn. Năm dì tròn mười tuổi, mẹ tôi mười lăm thì cụ ngoại mất, mang theo nỗi niềm áy náy với con dâu và các cháu đi tìm cụ ông. Mẹ nói, lúc cụ mất, cụ vẫn dặn đi dặn lại với ngoại, nếu ông ngoại có về thì nhất định không được cho ông đeo tang. Ngoại coi như đã không còn người con ấy trên đời. Dù vậy thì ông ngoại cũng chẳng về, một mình mẹ và bà con trong dòng họ lo đám tang cho cụ rồi đưa cụ ra ngoài đồng Chèm, cái bãi tha ma vốn là một gò đất nhô cao nằm cạnh con sông Cái, tít tắp cuối làng tôi.

Dì càng lớn lên càng giống ngoại, lại thêm cái dáng gầy nhỏ, lúc nào cũng liêu xiêu giống như chỉ cần một trận gió nhẹ lay cũng đủ làm dì ngã xuống. Nhưng cả dì và mẹ đều thừa hưởng nét xinh gái và duyên dáng của ngoại, thế nên vừa bước vào tuổi mới lớn là đã có không ít trai làng, thậm chí trai làng bên ngó ghé rồi đánh tiếng. Mẹ tôi đẹp đến nỗi bố tôi vừa gặp đã mê mẩn, lập tức có ý muốn đưa mẹ lên tỉnh sống. Mười tám tuổi, mẹ tôi mặc những lời can ngăn của ngoại, vội vã theo bố tôi về làm dâu thành thị, khi ấy dì mới mười ba.

Ngày ngoại dẫn mẹ và chị em tôi về, dì cũng vừa tròn mười lăm. Dì là người thấu hiểu nhất những gì mẹ phải trải qua tại chính quê nhà mình, những lời chì chiết đay nghiến của ngoại, những lời bàn tán, xì xào, dè bĩu của xóm làng, không chỉ ngoại, không chỉ mẹ, mà cả dì, cô học trò vừa bước sang tuổi thiếu nữ cũng phải hứng chịu. Thế nên mẹ cũng rất thương

dì. Ngày ông bà Vạn, chủ mấy cái lò gạch lớn ở trong làng đánh tiếng hỏi dì cho con trai út của ông bà, một người đàn ông ba mươi tuổi bị thọt một chân đã có một đời vợ, mẹ và dì đã quỳ xuống chân ngoại mà van xin ngoại đừng gả dì vào nhà đó. Nghe nói vợ trước của chú này về làm dâu được hơn ba năm nhưng mãi chẳng thấy có con nên bị họ hàng nhà chồng nói ra nói vào, cuối cùng không chịu được phải bỏ xứ mà đi. Họ muốn hỏi dì về làm dâu cũng chỉ vì cái niềm mong mỏi mong có cháu bế mà thôi, hơn nữa nhà chúng tôi nghèo, còn họ thì rất giàu, ông bà Vạn cho rằng được bước vào cửa nhà họ cũng là phúc ba đời của dì tôi rồi. Về đây dì sẽ được ăn sung mặc sướng, chẳng phải động tay động chân việc gì, suốt ngày chỉ cần ngồi giám sát công nhân làm việc và tính toán một chút sổ sách là xong. Với một người phụ nữ, cuộc đời như thế là đã quá viên mãn rồi.

Dì không chịu. Mẹ tôi cũng không đành lòng để dì - cô thiếu nữ vừa bước sang tuổi mười bảy, lại đẹp phơi phới phải gả cho một người đàn ông như thế. Chỉ có ngoại là băn khoăn. Đời ngoại, rồi tới mẹ tôi, đều đã gặp phải những người đàn ông chẳng ra gì, ngoại chỉ mong đưa con gái út là dì được gả vào nhà tử tế. Nhà ông Vạn là dân làm ăn nhưng cũng chưa từng có tiếng lừa lọc ai bao giờ, lại có mấy cái công nông liên tục chở gạch đi đổ ở khắp các nơi trong huyện, con trai nhà ấy cũng chẳng ai cờ bạc, rượu chè, đánh vợ chửi con, nếu dì vào được nhà đó cũng là cái phúc phận của dì. Ngoại chỉ băn khoăn một nỗi người muốn cưới dì lại là người đàn ông đã có một đời vợ, không những thế còn bị thọt chân, nếu phải gả con gái cho một người đàn ông như thế thì quả thật ngoại cũng có chút không đành lòng.

Cuối cùng, có lẽ vì ngoại cũng là một người đàn bà yếu đuối dễ mềm lòng nên ngoại đã chiều lòng mẹ và dì, không bắt mẹ phải sang nhà ông Vạn làm dâu nữa, rồi còn đồng ý cho dì lên tỉnh làm, học may ở xưởng may của một người mẹ đã quen hồi còn sống trên ấy, sau khi lành nghề sẽ về làng mở một hiệu may nhỏ rồi lấy một người chồng mà ngoại ưng ý nhất.

Mười bảy tuổi, dì bước vào đời với một ít tiền ngoại dúm cho để chi tiêu khi cần, mấy cái áo hoa, quần vải lanh của mẹ tôi. Đây là đồ bố đã thuê

người may cho mẹ tôi làm quà cưới lúc bố mẹ mới lấy nhau, khi về quê thì mẹ cảm thấy nó không phù hợp lắm để mặc nên cũng bỏ dưới đáy hòm. Để tiết kiệm tiền xe, mẹ mượn cái xe đạp của nhà bác Hoài rồi chở mẹ lên tỉnh. Sắp xếp cho mẹ ở chỗ học may xong mẹ lại tắt tả đạp xe về. Mẹ và dì đi từ bốn giờ sáng, đến tận hơn chín giờ tối mẹ mới về đến nhà, cả người đầy mồ hôi và bụi đất, mệt không ăn nổi miếng cơm.

Từ lúc dì đi, cứ hai tháng dì lại về thăm nhà một lần, dì nói vì mình đang học việc nên không thể xin nghỉ nhiều được. Ngoại có hỏi học may tới đâu, dì cũng chỉ cười trừ, nói rằng lúc đầu họ không truyền nghề cho ngay đâu, sáu tháng đầu dì lên đây, họ còn chẳng cho dì động vào cái kéo, miếng vải một chút nào chứ đừng nói là máy khâu, máy may. Công việc chính của dì thời gian đầu vẫn chỉ là sáng sớm dậy mở cửa hàng, quét dọn, đêm lại quét dọn và đóng cửa hàng. Ngoài ra, dì còn phải giúp chủ hiệu may nấu ăn, giặt đồ, thậm chí là đấm bóp mỗi lần người ta mệt mỏi. Ngoài ba bữa cơm và chỗ nghỉ hàng ngày, nhà chủ ấy cũng trả cho dì năm nghìn đồng mỗi tháng để chi tiêu cá nhân và cho tiền xe mỗi lần về thăm nhà. Dì chẳng tiêu gì tới số tiền đó nên mỗi lần về đều đưa hết cho ngoại, chỉ giữ lại tiền xe đi lại mà thôi. Mỗi lần dì đi, ngoại đều đưa cho dì một bọc hơn chục quả trứng gà để dì mang lên biểu chủ hiệu may.

Thấm thoát, dì đi học may tới tận ba năm, rồi dùng một cái dì dẫn chú về nói muốn xin ngoại cho cưới. Chú là người cùng huyện, ở cách nhà chúng tôi gần hai mươi cây số, nơi đó đã sát đất thị xã rồi. Dì nói quen chú khi tới cửa hàng của chú lấy vải về cho tiệm may. Chú có một sạp buôn vải rất lớn trong chợ thị xã. Ấn tượng của tôi về chú không nhiều, vì tôi chỉ gặp chú đúng ba lần trong đời, lần đầu là khi chú theo dì về ra mắt gia đình tôi, lần thứ hai là trong đám cưới của chú dì, và lần cuối cùng tôi gặp chú là Tết năm tôi bước sang tuổi thứ năm. Chú cao lớn, hơi gầy, nước da sáng nhạt chứ không ngăm ngăm đen như những người lao động chân tay khác. Ngoại tôi không ưa chú ra mặt, ngoại nói hạng đàn ông éo lá như chú thì chả làm được việc gì ra hồn. Mẹ tôi thay dì khuyên ngoại, ngoại lại giận lẫy, mắng: “Cái thân mày mày còn chẳng lo xong, còn dám nói thay cho nó

à. Tao bảo rồi, ‘cá không ăn muối cá ươn’, trước mày không nghe tao nên giờ mày mới thế này. Nó không nghe tao rồi đời nó cũng thế thôi...”

Thế là tối hôm ấy, dì lại quỳ xuống xin ngoại hãy chấp nhận cho dì theo chú. Lần đầu tiên dì quỳ trước ngoại để từ chối một cuộc hôn nhân, lần này, lại là xin ngoại chấp nhận cuộc hôn nhân do chính mình chọn. Dì nói rằng dì đã trót trao thân cho chú, đời này dì chẳng thể lấy ai khác ngoài chú nữa. Ngoại nhìn dì trân trối, sau đó ngoại khóc, ngoại chỉ khóc mà chẳng nói chẳng rằng. Dì cũng khóc. Chị em tôi cũng khóc.

Hôm sau thì ngoại ốm. Ngoại không cho phép dì lại gần, ngoại nói coi như ngoại không có đứa con như dì. Mẹ lẳng lẳng chuẩn bị cho dì một đám cưới đơn giản, mời bà con trong họ tới chia vui. Chỉ có một mâm cơm cúng với xôi gấc và con gà luộc, dăm mâm cơm mời họ hàng với đậu phụ, cá kho, canh dãi khoai nấu tép và bát cà muối chấm mắm cáy. Nhà trai cũng chỉ có mấy người, đi mấy cái xe cúp xuống đón dâu. Chú rể mặc áo sơ mi trắng đóng thùng, tay cầm bó hoa đơn màu đỏ trao cho dì. Thắp hương các cụ xong thì đại diện nhà gái nhận trầu cau của nhà trai rồi trao dâu. Thế là dì cũng đã đi làm dâu nhà người.

Sau đám cưới, chú có đưa dì về làm lễ lại mặt, rồi thưa chuyện với ngoại rằng sẽ mở cho dì một hiệu may nhỏ ngay trong chợ, chú bán vải, dì may quần áo, hai vợ chồng cũng ở riêng chứ không ở cùng bố mẹ chú. Ngoại tôi vẫn còn giận dì, nhưng rốt cuộc thì chú dì cũng đã thành vợ thành chồng, ngoại chỉ có thể bằng mặt nhưng không bằng lòng mà chấp nhận người con rể này. Mặc dù lấy chồng cách nhà cũng chẳng quá xa nhưng số lần dì về thăm nhà vô cùng ít ỏi, mỗi lần về chỉ kịp dúm cho ngoại ít tiền, cho chị em tôi mỗi đứa một cái áo mới do dì tự may, ăn một bữa cơm, ngủ lại một tối rồi sáng hôm sau lại tất tưởi đi ngay. Ngay cả với mẹ tôi, dì cũng không bao giờ tâm sự gì cả. Mỗi lần dì về, ngoại đều gói ghém cho chục quả trứng gà, rồi căn dặn: “Đàn bà có xinh đẹp mấy, giỏi giang mấy mà không có lấy mụn con thì cũng chẳng có giá trị gì ở nhà chồng cả. Chúng mày làm ít ít thôi, dành thời gian mà sinh lấy đứa con đi.” Dì chỉ cười trừ, nhận lấy bọc

trứng, bỏ vào trong cái làn nhựa rồi để mẹ đeo lên huyện bắt xe đi thị xã mà thôi.

Cái Tết năm tôi sáu tuổi chỉ có dì về một mình, trước ánh mắt nghi ngờ của ngoại, dì nói chú bận buôn bán nên không về được. Ngoại nghi ngại nhìn cái bụng phẳng lì của dì, sau đó cũng chẳng nói gì, lại đội nón ra vườn nhổ cỏ. Sau đó bốn tháng thì dì về hẳn.

Ngày dì về, tài sản vẫn y như lúc dì ra đi, chỉ có vài bộ quần áo ngày trước mẹ cho, thêm một cái máy may đã cũ mà thôi. Bữa cơm tối hôm ấy, trước khi buông đôi đũa, ngoại chỉ nói một câu: “Ngày ấy tao đã nói mà không đứa nào nghe tao.” “Cá không ăn muối cá ươn. Con cãi cha mẹ trăm đường con hư”, mặt tao cũng đầy tro đầy trấu lúc con Vui về rồi, giờ tới lượt mày, tao cũng chẳng có gì phải xấu hổ thêm nữa cả. Chúng mày học cao hiểu rộng, khinh tao bà già nhà quê, không biết chữ, không có học, đứa nào cũng đũa mốc muốn chùi mâm sơn. Giờ thì chúng mày sáng mắt ra chưa?”

Mẹ lặng lẽ và cơm, dì cúi gằm mặt không nói, tôi liếc nhanh sang, chỉ thấy một giọt nước mắt rơi nhanh xuống bát cơm trong tay dì. Ngoại đặt đôi đũa cái “cạch” xuống mâm khiến tôi giật nảy người, lại vội vàng cúi xuống bát cơm của mình mà vớt và lấy và để vào miệng khiến cho mấy hạt cơm rơi cả ra ngoài. Tôi vội vàng nhặt lại vào bát, len lén nhìn mẹ vì lần nào tôi làm vãi cơm mẹ cũng mắng và bắt tôi nhặt lại. Nhưng lần này mẹ không nói gì. Ngoại đứng dậy và bước vào trong buồng, cùng với những tiếng lục cục như tiếng mở hòm xiềng là tiếng ngoại vọng ra: “Tao già rồi tao chết, lúc ấy chắc đời tao mới hết khổ.”

Những ngày sau, căn nhà của chúng tôi chìm trong sự im lặng đáng sợ của từng người. Ngoại cả ngày chỉ loanh quanh ở ngoài vườn, hết cuốc đất lại tới trồng rau, nhổ cỏ, chẳng lúc nào ngơi tay. Mẹ vẫn ra đồng, lúc rảnh rỗi thì ngồi đan mấy cái rổ, cái rá, vá mấy cái vó. Còn dì cũng chẳng đi đâu, chỉ loanh quanh từ trong nhà ra ngoài sân, lúc có người đến chơi lại chạy tọt vào buồng. Bữa cơm là lúc gia đình sum họp, nhưng ở nhà tôi thì bữa cơm lúc nào cũng là thời gian căng thẳng nhất. Nếu ngoại không nói gì thì

bữa cơm sẽ diễn ra trong âm lặng tuyệt đối, ngoài tiếng bát đũa lanh canh, tiếng cái môi nhôm múc canh đập vào thành bát tô và tiếng ngoại chống đũa xuống mâm lúc ăn xong, ba mẹ con chúng tôi và dì đều không gây ra thêm bất kì tiếng động nào. Trường hợp thứ hai là ngoại vừa ăn, vừa than thở, vừa chửi. Ngoại chửi đám đàn ông bạc bẽo, mắng mẹ với dì ham giàu sang phú quý, rồi than thở chuyện không dám vác mặt đi đâu vì xấu hổ với bà con hàng xóm. Bữa cơm cuối cùng trở thành một màn độc thoại của ngoại, một vở bi kịch của dì, còn tôi trở thành một khán giả ngu ngơ không hiểu chuyện, hễ cứ nghe thấy ngoại to tiếng là tôi đã sợ rồi. Có một điều đặc biệt là không ai đề cập tới lý do vì sao dì về đây, về sau chị Vân thì thào với tôi lúc chị dạy tôi tập viết chữ trong buồng: “Dì không có con nên bị nhà chồng đuổi về.”

CHƯƠNG 5

TUỔI THƠ

Xóm chúng tôi có sáu nhà thì có tới tám đứa trẻ con, ấy là chỉ chỉ tính trẻ con tầm tuổi có thể chơi được với nhau như bọn tôi thôi nhé! Ngoài ra còn có mấy anh chị lớn đã đi học ở tận trường trên huyện rồi, và chẳng bao giờ thèm chơi với đám trẻ con vẫn còn thò lò mũi xanh, thỉnh thoảng lại khóc toáng lên như lũ chúng tôi cả. Đại ca của lũ trẻ chúng tôi là anh Đông hàng xóm và chị Vân, chị gái tôi. Hai người bọn họ bằng tuổi nhau, lại học cùng lớp với nhau từ mẫu giáo lên tiểu học, thế nên chơi trò gì cũng là hai người đầu têu ra hết.

Ngoài ba chúng tôi ra, đồng bọn trong nhóm còn có chị Hoa, chị họ chúng tôi con nhà bác Hoài. Chị Hoa bằng tuổi chị Vân nên hai người thân với nhau từ ở lớp tới về nhà, đi đâu cũng có nhau. Mà chị Hoa với anh Đông thì lại ghét nhau như chó với mèo, chẳng hiểu sao đang chơi với nhau cũng có thể xông vào đánh nhau được. Thằng Việt "sún" con cậu Nhân, sinh ra trước tôi một năm mà còi gí, lúc nào cũng bám đuôi hai chị em chúng tôi mọi lúc mọi nơi. Ba ngày thì hai ngày nó bị sổ mũi, nước mũi chảy ròng ròng, lên năm rồi nhưng ở cổ lúc nào cũng nào cũng thắt một cái khăn mùi soa, thỉnh thoảng nó lại lấy tay chùi lên quần rồi mới đưa khăn lên quẹt mũi một cái. Hai chị em Linh và Lan, bằng tuổi tôi, giống nhau như đúc vì họ là chị em sinh đôi, con chú Lãm ở đầu xóm, nhà mới chuyển về xóm tôi vào năm tôi vừa lên bốn tuổi.

Nhà chú Lãm khá giả nhất xóm, hai vợ chồng đều là công nhân viên chức. Chú Lãm làm ở phòng thủy nông huyện, còn cô Hà là giáo viên cấp II, dạy ở ngay xã bên cạnh. Hai chị em Linh, Lan hay bị mẹ nhốt ở nhà học bài, lúc nào cô Hà đi dạy là lập tức khóa cửa, trèo qua cổng trốn ra ngoài chơi với chúng tôi. Mỗi lần cô Hà đi dạy về, không thấy bọn nó cũng sẽ gọi vác cả xóm: “Linh ơi! Lan ơi!” Sau khi hai đứa đáp “Dạ!” thì kiểu gì cũng sẽ có thêm một câu mà chúng tôi thuộc lòng. Cô tiếp tục gào: “Mang thêm cái que về đây!” Mỗi lần nghe mẹ hét câu đó, mặt hai đứa đều tái mét, nhưng rốt cuộc chẳng đứa nào dám cầm thêm cái que nào về, mà cô Hà sau khi mắng hai đứa một chặp và bắt hai đứa đi học bài thì cũng không có gì nghiêm trọng xảy ra cả.

Bé nhất trong bọn là Thuận, thằng nhóc cháu ngoại ông Kiên, ngõ đối diện ngõ nhà tôi sang bên kia đường. Nhà ông Kiên nghèo cũng chẳng kém gì nhà tôi, một căn nhà gianh một gian, chỉ có hai ông cháu nương tựa vào nhau mà sống. Mẹ thằng Thuận không có chồng, đi xin được đứa con, nuôi nó được tới hai tuổi thì bỏ lên thành phố đi ở vì không chịu được lời gièm pha của xóm làng, để nó ở nhà cho ông Kiên nuôi. Thằng Thuận cũng là đứa hiền nhất cả bọn, ai nhờ gì nó cũng làm. Bốn tuổi nó đã biết bơi, năm tuổi đã lội tùm tụp ở khắp các ao bèo, rãnh nước trong làng xúc tép, ít thì hai ông cháu ăn, nhiều mang ra chợ xã bán. Nó cũng chẳng thích chơi mấy trò của bọn con trai mà chỉ quanh quẩn chơi với đám con gái bọn tôi.

Trò phổ biến nhất mà cả con trai lẫn con gái xóm tôi đều chơi được là ô ăn quan và **đi hú [1]**. Trò ô ăn quan thì chị Vân luôn là người thắng nhiều nhất, vì chị tính nhẩm rất nhanh, còn Đông và đám con trai lúc nào cũng rải quân theo kiểu được chẳng hay chớ nên thường ”nợ” chị Vân rất nhiều quân. Nhưng ngược lại, trong trò đi hú thì đám con trai lại thường thắng vì bọn nó dám chui vào những bụi rậm, góc ngách khó tìm nhất, thậm chí có đứa còn trèo cả lên cây nữa. Lúc nào mấy đứa con trai xóm bên sang rủ Đông chơi bắn bi hay chơi đánh khăng thì bọn con gái sẽ tách ra chơi riêng, lúc thì đánh chuyền, lúc thì nhảy dây, lúc lại hái bèo về làm búp bê.

[1]Đi hú: chơi trốn tìm.

Xóm chúng tôi toàn những gia đình nghèo nên trò chơi của con trẻ cũng rất đơn sơ. Cái trò chơi búp bê bèo theo tuổi thơ chúng tôi phải tới mấy năm liền. Cách làm búp bê bèo rất đơn giản, chỉ cần tìm chọn những lá bèo tây to nhất, lành lặn nhất, dài nhất, sau đó ngắt đến giữa phần thân bèo đem về. Lấy một cái xiên dứa xiên vào giữa thân bèo để tránh bị gãy. Phần thân ấy chính là mình của búp bê. Sau đó gập ở phần cuống lá một hình hơi tròn làm mặt, lấy gai mây già tước lá bèo thành những sợi nhỏ, sợi càng nhỏ thì tóc của búp bê bèo sẽ càng mềm. Chúng tôi tự sáng tạo cho chúng những câu chuyện thật hay, khi làm một gia đình, khi là những người bạn thân thiết, có lúc còn làm đám cưới cho những búp bê con trai và con gái. Những con búp bê không chân không tay, không hề có mắt mũi miệng, nhưng trong mắt chúng tôi, chúng là những người bạn tuyệt vời nhất, giúp cho những đứa con gái lớn lên ở vùng quê nghèo cũng học được cách mơ mộng về câu chuyện cổ tích của riêng mình.

Có một dạo, tôi mê mẩn những viên bi nhiều màu của Đông lắm, nhưng chẳng đời nào mẹ cho phép tôi sở hữu thứ đồ chơi "xa xỉ" ấy cả, thế nên tôi thường lẻo đẻo theo Đông đi chơi bắn bi với mấy đứa con trai xóm khác, trong lúc Đông chơi thì tôi sẽ cầm túi bi cho anh. Về sau thương tôi quá anh đã cho tôi một viên bi ba màu xanh - đỏ - vàng, tôi sung sướng tới choáng váng, cả ngày miệng cứ cười toe toét và tối học bài lại lén đem nó ra ngắm, đi đâu cũng mang theo vì sợ có người lấy trộm mất. Cũng chính vì cái tính như thần giữ của này của tôi mà chỉ sau đó hơn một tuần, trong lần đi tắm sông, vì quên không bỏ viên bi ra khỏi túi áo mà nó đã rơi lúc nào tôi cũng chẳng hay. Tối về tôi gào khóc như điên đến độ ngày hôm sau mẹ phải giấu ngoại đi mua cho tôi một viên bi khác về chơi, nhưng tôi vẫn không hài lòng lắm vì rất khó để mua được loại bi ba múi ba màu như viên bi Đông đã cho tôi.

Những ngày nghỉ hè là những ngày tháng mà chúng tôi sung sướng nhất. Không những không phải học bài mà còn có thêm rất nhiều trò để chơi. Những trưa hè nóng nực, chúng tôi hay rủ nhau ra một khúc sông nào đó có bóng cây râm mát ngồi câu cá. Thường thì cầu ao nhà Đông hay được trưng

dụng, bên nhà tôi thì không bao giờ, ngoại tôi ghét nhất là lũ trẻ con hay nghịch phá trong xóm nên mấy đứa ai cũng sợ. Mỗi đứa một cái cần bằng tre được gọt nhẵn cả những đoạn mấu lồi lõm, cắt một đoạn chỉ dài làm dây câu, uốn một sợi lõi dây phanh xe đạp làm lưỡi câu, như thế là đã có một cần câu cá cờ hoàn chỉnh. Nhà tôi hồi ấy chỉ có một chiếc xe đạp thồ, phanh cũng chẳng có nên rất cuộc Đông phải cắt dây phanh ở nhà mình rồi uốn cho hai chị em mỗi người một lưỡi. Mỗi đứa tự tìm cho mình một thứ để đựng cá sau khi câu được, ví dụ như Đông thì dùng một cái chai thủy tinh bảy lăm mililít trong suốt, rất phổ biến lúc bấy giờ. Đông còn thả vào đó một cọng râu, mỗi lần câu được một con cá cờ hoa là Đông sẽ thả vào đó, cái đuôi cờ của con cá uốn lượn theo những lá râu luôn khiến tôi mê tít. Những con lòng tong hay thồn bơn thì Đông cho tất hai chị em chúng tôi. Chị em Linh, Lan đựng cá trong cái bát sành đã mẻ miệng, nhiều lúc không chú ý, đến lúc quay ra đã thấy một hai con cá lòng tong nằm chết thẳng cẳng bên ngoài miệng bát, không biết nháy ra ngoài từ lúc nào. Thăng Việt Sún cũng học tập theo Đông, cho cá vào trong chai thủy tinh nhưng lại có màu xanh lét, phải ghé sát mắt vào mới thấy được mấy con cá bơi trong ấy. Thăng Thuận không có bát, cũng không có chai thủy tinh, nó đổ nước vào một cái túi ni lông rồi cột chặt miệng lại, treo lên cành cây trước mặt, cứ câu được cá nó lại lấy túi xuống và thả cá vào. Chị Vân sau một hồi chạy về nhà tìm kiếm, cuối cùng mang sang cái hộp xà phòng Daso đã dùng hết xà phòng bên trong, hình như đã được ngoại tôi trưng dụng làm gáo múc nước tắm.

Mùa gặt tháng năm cũng là mùa được chúng tôi mong đợi, bởi lúc này đã bắt đầu vào nghỉ hè, địa điểm vui chơi của chúng tôi sẽ chuyển từ nhà ra ngoài cánh đồng. Lũ chúng tôi ào ra những thửa ruộng đã gặt xong, chỉ còn trơ những mấu rạ sần sùi. Những gốc rạ mới gặt còn chưa kịp khô đâm vào lòng bàn chân trần đau nhói. Tháng năm nắng nóng khiến chúng tôi đen nhẻm, nhưng cứ ăn cơm trưa xong là lại rủ nhau chèo thuyền sang những thửa ruộng bên kia sông. Thường thì chúng tôi sẽ rủ nhau đi mót thóc và bắt châu chấu về cho gà hoặc rang làm thức ăn. Thóc mót chẳng được bao

nhieu, đem về nhà mẹ tôi cũng quăng hết ra vườn cho gà nhặt, nhưng nó lại trở thành cuộc đua ngầm của chúng tôi. Đứa nào mót được ít thóc thường sẽ cay cú lắm. Nếu bắt được mấy con muồm muồm béo ngậy thì nhất định sẽ cho vào túi, chờ đến tối cả bọn tụ tập lại sẽ kiểm canh tre khô về đốt và nướng lên rồi cùng nhau đánh chén. Có những lần Đông và anh Đức đi bẫy chim ngói ở ngoài đồng, ngoài mang về nhà, Đông còn để riêng ra vài ba con rồi cùng chúng tôi mang ra gò đất cuối xóm nhóm lửa, vật lông chim và nướng lên cho cả lũ cùng ăn. Chim ngói thường bay về cánh đồng làng vào mùa gặt kiếm ăn, con nào con nấy đều béo nung núc, thịt thơm lừng, với một đĩa luôn thòm thềm thịt gia cầm như tôi thì đó gần như là món khoái khẩu nhất, còn hơn cả thịt gà. Có lần bẫy được nhiều, Đông còn lén đem cho chị em tôi năm con, nói biểu ngoại với mẹ tôi. Tính Đông nghịch ngợm nhưng rất thảo, chỉ tội mẹ anh thì nổi tiếng chắc lép nên muốn cho chúng tôi cái gì anh cũng phải lén lén lút lút, nếu không thế nào cũng bị mẹ anh chửi đến mấy ngày.

Qua mùa gặt là sang mùa đốt đồng. Những nhà không mang rạ về đun bếp sẽ phơi chúng lại ngoài đồng, đợi đến lúc gần cày xới và tháo nước ở ải sẽ đốt chúng thành tro để bón cho đất. Những ngày đốt đồng là những ngày khổ sở nhất của nhà chúng tôi. Nhà nằm ngay kề sông, gió đông nam lùa khói đồng từ bên kia sông sang nhà chúng tôi mỗi buổi chiều mù mịt, khói bám cả vào quần áo phơi ngoài sân. Ngoại hay cắn nhẫn vì khói khiến cho ngoại khó chịu, nhưng không hiểu sao tôi lại yêu, lại thích hít hà mùi khói lam chiều, hít hà cái hương vị cuối cùng của cây lúa ấy trước khi nó trở về với đất đồng dưới một hình hài mới.

Khi những thửa ruộng được cày xới xong người ta sẽ tháo ải để nước vào ruộng, chuẩn bị cho vụ thu đông. Khi ấy là tầm tháng sáu, những ngày mùa hè bước vào đợt nóng đỉnh điểm, giống như trong câu thơ của bác Trần Đăng Khoa tôi rất thích: “Giọt mồ hôi sa/ Những trưa tháng sáu/ Nước như ai nấu/ Chết cả cá cờ/ Cua ngoi lên bờ...” Tất nhiên, nước nóng chết cả cá thì tôi chưa thấy, nhưng cua ngoi lên bờ thì rất nhiều. Mùa ấy, dân quê tôi gọi là ”mùa cua ngôm”. Mỗi buổi trưa hè nóng hầm hập, nắng cháy cả

những tàu lá chuối vươn lên cao nhất ngoài vườn của ngoại, khi nước ải đã được tháo vào ruộng, người dân làng tôi lại rủ nhau ra đồng bắt cua ngôm như đi trẩy hội. Bắt ở cánh đồng làng mình không đủ, họ còn bơi cả qua sông, sang cánh đồng bên kia để bắt tiếp. Cua bò lổm ngổm trên những mô đất cao còn chưa bị nhấn chìm trong nước, thà chịu nắng nóng chứ không chịu bị luộc chín. Chúng tôi cứ thế mà vồ lấy vồ để, có mấy đứa nhỏ lanh chanh theo bố mẹ đi bắt cua, bị cua cắn đau không chịu được khóc thét lên. Có đứa không có kinh nghiệm còn móc phải cả những con đĩa đang cuộn mình dưới những lớp đất đồng mỏng tránh nóng. Tôi cũng sợ đĩa. Cứ lội ba bước lại phải cúi xuống nhìn bấp chân xem có đĩa bám vào không, cũng may trong cuộc đời tôi, mặc dù thường xuyên lội đồng lội ruộng nhưng lại chưa từng bị một con đĩa nào cắn cả.

Mỗi tối mùa hè, vừa ăn cơm xong là hai chị em tôi chui ngay vào bếp, rang một mẻ cám thơm lừng, sau đó đứa lớn xách dăm cái vó, đứa bé mang cái gậy gậy rơm của mẹ với cái ống bơ đựng cám rang ra ngoài vồng. Dăm cái vó tép này mẹ làm cho chúng tôi từ đầu hè, gọng vó nhờ cậu Nhân chặt cây tre ở bụi tre lớn sau nhà vót thành, còn vải màn mẹ tôi cắt từ chiếc màn rách cũ của ngoại ra, cặm cùi khâu lại, cũng được hơn chục miếng, nhưng mẹ nói để dành một nửa, sau này vó rách quá không vá lại được thì còn có cái mà thay. Hai chị em tôi hì hụi cắt vó tới gần mười giờ tối cũng được một mẻ tép ngon, còn thêm mấy con tôm càng to tướng nhảy tanh tách. Nhật hết sạn với những cọng râu đi, đêm ấy mẹ lại hì hụi kho đến tận khuya.

Mẹ tôi lúc nào cũng thế, dù mẹ cũng hay cáu gắt om sòm như ngoại, nhưng mẹ rất thương hai chị em chúng tôi. Thường thì không bao giờ mẹ để chị em tôi phải nhúng tay vào công việc đồng áng, sau này cùng lắm chỉ bắt hai chị em đi đùn xe thồ lúa từ đồng về cho mẹ mà thôi. Tôi còn nhỏ nên được ngủ với mẹ. Mỗi tối, sau khi tôi học bài xong mẹ vẫn còn cặm cùi khâu vá bên cái đèn dầu leo lét. Áo của mẹ, của ngoại đi làm đồng nên bạc màu, sờn và rách rất nhanh, cái nào cũng có một vài mảnh vá. Mẹ tôi khéo tay nên nếu ai không nhìn kỹ thì cũng chẳng phát hiện ra những chỗ vá ấy.

Đôi tay của mẹ ngày xưa cũng mềm mại lắm, nhưng giờ đã chi chít những vết dọc ngang của máu bầm, máu rạ mất rồi. Mẹ đẹp, chỉ là lúc nào mẹ cũng cúi gằm đầu mà đi, kể cả lúc ra đường hay ở nhà, đôi mắt mẹ buồn, buồn tới mức tôi sợ không bao giờ dám nhìn vào đó. Tôi cũng không biết tại sao mình sợ, có lẽ là tôi sợ sẽ phải nhìn thấy vết thương lòng của mẹ.

CHƯƠNG 6

BIẾN CỐ NHÀ HÀNG XÓM

Tôi học hết lớp 3, chị Vân cũng vừa học hết lớp 5, chuẩn bị chuyển sang học ở trường cấp hai ngay bên cạnh trường tôi, nơi mà có một tòa nhà hai tầng mới xây rất đẹp, ngày nào chơi bên sân trường cấp một tôi cũng nhìn sang đây về ao ước. Tôi chờ mong một ngày được sang bên ấy học, để được đứng từ trên cao nhìn xuống sân trường đầy lá vàng phía dưới. Từ đây còn có thể nhìn ngắm những chùm hoa đỏ rực của cây phượng già nơi góc sân trường ở khoảng cách rất gần. Còn nữa, Đông nói rằng, đứng từ nơi ấy có thể thấy được ánh nắng lấp lánh xuyên qua những tán cây xà cừ đan vào nhau rậm rịt ở trên cao, những tán cây to đến nỗi nếu chỉ chơi ở dưới sân trường sẽ rất ít khi nhìn thấy ánh nắng chiếu qua được. Khi chuẩn bị xây dãy phòng học hai tầng kia, người ta đã chặt đi mấy cây lớn trong sân trường để lấy không gian, nhưng phần lớn cây cổ thụ vẫn giữ lại để lấy bóng mát trên sân chơi cho học sinh. Thình thoảng chúng tôi lén chạy sang sân trường cấp hai để xiên lá cây về đun bếp, luôn có cảm giác lành lạnh khác hẳn với bên sân trường cấp một luôn chan hòa một thứ ánh sáng ấm áp, dễ chịu.

Gia đình chúng tôi vẫn thế, năm người chen chúc trong một căn nhà tranh vách đất, mùa đông gió lùa, mùa hè mưa dột, mùa gió đông ẩm ướt, nhưng hễ cậu Nhân đề nghị ngoại dựng lại nhà cho to lên một chút thì ngoại lập tức từ chối:

“Tao sắp chết đến nơi rồi, xây nhà làm gì. Con Vui, con Mừng rồi cũng già, cũng chết. Con Vân, con Tâm rồi không lấy chồng thì cũng già, cũng chết ở đây, đến lúc ấy còn ai ở nữa mà xây nhà mới làm gì?”

Lời ngoại đầy ý vị chua chát lẫn đắng cay khiến cậu không khỏi lén đưa mắt nhìn mẹ tôi lúc ấy đang loay hoay sàng gạo ngoài sân. Rồi cậu lại nói:

“Sợ bà chưa đi thì cái nhà này nó cũng bay rồi. Con tính là nó không chịu nổi qua mùa bão năm nay đâu bà ạ!”

“Năm nào mà cũng nói nó không chịu được qua mùa bão, nhưng tao đã thấy nó lung lay cái cột nhà nào đâu.”

Ngoại nói rồi lại đội nón, không quên bảo tôi:

“Con Tâm đi hái cho bà năm lá thèn đen đi. Sáng nay dì mày đi hôi ở bên ao nhà bà Hỷ được con cá rôi ngon quá, tao phải kho ngay kéo nó ươn ra.”

Tôi đang ngồi cắn bút ở trên chõng tre, nghe ngoại sai vậy là tôi lập tức nhảy xuống đất, xỏ dép rồi chạy biến đi. Tôi lười học lắm nên chỉ mong nghe được những câu sai bảo như thế để có lý do chạy đi chơi.

Dì tôi về nhà cũng đã được ba năm. Năm đầu tiên dì còn loanh quanh ở nhà, ít khi ra ngoài, nhưng dần dần rồi dì cũng cất đi nỗi buồn trong lòng và sống cởi mở hơn với những người thân trong gia đình. Dì tự thiết kế cho mình một cái bàn nhỏ trong buồng để đặt máy khâu, những lúc rỗi việc đồng áng, dì thường nhận may vá quần áo cho bà con trong làng, đôi khi họ mang vải tới để nhờ dì may quần áo cho nữa. Tiền công dì nhận được cũng chỉ là một hai bơ gạo mà thôi. Dì may rất khéo tay, tiền công lại rẻ nên nhiều người tìm đến dì. Một thời gian sau thì ngoại bảo chị Vân chuyển sang buồng bên này học với tôi để dì có chỗ may rộng rãi hơn. Dần dần, trên sợi dây thép chằng ngang trên tường trong phòng dì cũng có thêm vài mảnh vải quần thô, vài mảnh vải áo hoa để tiện cho những cô, bác muốn may quần áo mới nhưng không có thời gian lên chợ huyện mua vải. Cũng có vài người trong làng tới đánh tiếng, muốn làm mối cho dì với người bà con của họ, vốn là những người đã góa vợ hoặc những người cũng qua một, thậm chí vài cuộc hôn nhân. Nhưng dì như chim đậu cành cong, lại thêm

ngoại những năm qua càng lúc càng không vừa mắt với những người đàn ông bên ngoài nên cuối cùng dì vẫn chôn vùi tuổi thanh xuân, lặng lẽ sống cùng ngoại và ba mẹ con tôi trong căn nhà chật chội này.

Hái được một nắm lá thèn đen rõ to ở bên gốc dừa, cạnh cái ao họ trước cửa nhà bác Hoài xong, tôi định bụng sẽ ghé luôn vào nhà Linh để mượn nó quyển truyện Tarzan mà nó vẫn cho tôi mượn đọc ở trên lớp. Linh và Lan cái gì cũng thảo, chỉ có sách là bọn nó quý như vàng, lúc nào cũng giữ rịt, chẳng muốn cho ai mượn. Tôi cũng rất thích đọc truyện nên thỉnh thoảng vẫn mượn chúng nó đọc ké, nhưng chỉ mượn được một, hai ngày là một trong hai chị em nó lại chạy sang đòi ngay, mà hễ có một tờ bị bẩn hay bị rách thôi là lần sau đừng hòng mong bọn nó cho mượn cuốn khác nữa.

Vừa bám vào cái cổng gỗ, định ngóng cổ gọi chị em nó thì tự nhiên tôi giật bắn người vì trong nhà có tiếng hét lên: “Ồi giờ ôi làng nước ơi, thằng Lãm nó định giết tôi...”

Tội kinh hãi, còn đang đứng phát ngốc ra ở cổng thì trong nhà lại có tiếng ré lên của một trong hai chị em Linh Lan: “Hu hu, bố ơi, bố đừng đánh mẹ!”

Và tiếp theo là tiếng quát dữ dằn của chú Lãm: “Con đ* lằng loàn này, ông giết mày...”

Đó là lần đầu tiên tôi nghe thấy vợ chồng chú Lãm, cô Hà cãi nhau. Chú Lãm thì hiền lắm, chẳng bao giờ biết cáu giận gì, ai nói cũng cười hì hì rồi thôi. Chú cũng chẳng bao giờ uống rượu say rồi về đánh vợ đánh con như chú Tư làm thợ xây ở xóm bên. Ngoại lúc nào cũng bảo: “Người ta là cán bộ nhà nước, có học có hơi. Ai như cái cánh đàn ông mặt hoa da phấn, suốt ngày chỉ biết hát với hò rồi trai gái. Hay như mấy thằng con buôn lỏi đời...” Đây là lúc ngoại muốn xia xói bố chúng tôi và cả chồng dì Mừng. Còn cô Hà, mặc dù có vẻ dữ dằn với chị em Linh và Lan nhưng lại rất cởi mở với hàng xóm, ai cũng khen cô tốt người tốt nết. Gia đình họ luôn được đưa ra làm tấm gương gia đình văn hóa hàng năm cho cả làng tôi nhìn vào.

Lúc này, nghe tiếng hét của cô Hà, tiếng chửi của chú Lãm, rồi tiếng khóc thét lên của hai chị em Linh Lan, tôi sợ muốn co chân bỏ chạy, nhưng

không hiểu sao hai chân không thể nào nhấc lên nổi. Rồi từ ngoài ngõ nhìn vào, tôi thấy cô Hà chạy từ trong nhà ra ngoài thềm, chú Lãm đuổi theo phía sau túm lấy tóc cô rồi đẩy cô ngã cái uych xuống hè, lại tát mấy cái vào mặt cô, gằn giọng: “Mày nói, mày đã ngủ với bao nhiêu thằng rồi? Mày đã cắm lên đầu tao bao nhiêu cái sừng rồi? Con chó cái này, mày nói mau không ông giết mày...”

Cô Hà bị chú đánh đau quá, gào lên ầm ĩ. Lập tức đã có mấy người lớn chạy ra ngoài đường, tiến về phía cổng nhà cô chú, nơi tôi đang đứng như trời trồng. Chị em Linh Lan cũng xuất hiện ngoài cửa, nhưng không đứa nào dám vào can bố mẹ nó mà chỉ dám ôm nhau khóc ầm lên.

Tôi nghe cô Hà đáp lại bằng giọng ghê gớm không kém, mặc dù cô vừa bị đánh đau lắm: “Mày giết tao đi. Sao mày không xem lại mày đi, mày cũng có kém gì tao đâu, mày còn có con với nó kia kìa...”

“Mày còn láo ông đấm mày chết!” Nói một câu chú Lãm lại giáng một cái xuống người cô Hà, tay dùng không đủ, chú còn dùng chân đá cô Hà nữa.

Tôi sợ tới ngáy người. Rồi tôi chỉ cảm thấy có ai đó nắm lấy tay tôi và kéo đi, rồi hình như có mấy chú, mấy bác trong xóm đẩy cổng chạy vào cứu cô Hà. Đến lúc về ngồi bệt trong cái hốc nhỏ lõm vào dưới chân đồng rơm nhà Đông rồi tôi vẫn còn nghe thấy tiếng quát tháo, tiếng chửi nhau từ tận đầu xóm vọng tới. Đông ngồi cạnh tôi, nắm chặt lấy một bàn tay đang run bần lên của tôi, còn tay kia của tôi vẫn vô thức nắm chặt mớ lá thềm đen. Cái hốc dưới đồng rơm này là Đông cố tình mỗi lần đi lấy rơm đều chỉ rút ở một chỗ nên cuối cùng nó mới tạo thành một hốc ngồi lý tưởng cho hai chúng tôi mỗi lần chơi trốn tìm với lũ trẻ trong xóm.

“Liệu chúng nó có bị bố mẹ đánh không anh?” Sau cùng, tôi quay sang hỏi Đông.

“Không đâu.”

“Chú Lãm đáng sợ quá!”

“Ừ!” Đông tỏ vẻ đồng tình với tôi, cũng không cho thêm ý kiến gì nữa.

“Đàn ông ai cũng đánh vợ à?” Tôi chột nhớ tới bố, chột nhớ tới chồng của dì Mừng, không biết họ đã từng giơ tay đánh mẹ tôi và dì cái nào chưa, nhưng nếu có rồi thì họ thật đáng ghét.

“Không phải. Bố anh chả bao giờ đánh mẹ anh. Cùng lắm cãi nhau mấy câu xong là thôi. Đàn ông mà đánh phụ nữ là hèn.” Đông phản bác.

“Ừ, con trai mà đánh con gái đúng là hèn thật.” Không hiểu sao tôi cũng cảm thấy tức giận trong lòng, vội vàng đồng tình với anh.

Chúng tôi ngồi dưới đồng rơm nơi đầu ngõ nhà anh nói đủ thứ chuyện vu vơ, đến tận khi tôi nghe tiếng ngoại gọi ầm lên mới vội vàng chui ra rồi rón rén chạy về. Ngoại tôi ghét đàn ông, nghiêm nhiên ghét cả mấy đứa con trai bạn học của chị em chúng tôi, nên nếu để ngoại thấy tôi đang ngồi chơi với Đông chắc tôi sẽ lại bị ngoại căn vặn theo kiểu: “Con gái mới nứt mắt ra đã biết chạy đi chơi với mấy thằng con trai.”

Chuyện nhà chú Lãm cô Hà chỉ sau nửa ngày đã đồn khắp làng trên xóm dưới. Ngay cả đứa trẻ con cũng có thể kể vanh vách chuyện nhà chú Lãm với cô Hà đua nhau ”ông ăn chả, bà ăn nem”. Thực ra thì chúng tôi chẳng hiểu chuyện ”ăn chả, ăn nem” là gì, nhưng tôi biết chắc chắn một điều là chú Lãm có vợ bé! Cái từ ”vợ bé” ấy thì tôi gần như thuộc lòng rồi, vì từ lúc tôi bắt đầu hiểu thì ngoại đã suốt ngày ra rả nói ra nói vào chuyện đàn ông ai cũng đều cả, không cờ bạc rượu chè, đánh vợ đánh con thì y như rằng ra ngoài cũng sẽ có một cô vợ bé. Rồi ngoại lấy bố tôi, lấy chồng dì Mừng ra làm ví dụ cho cái sự ”đều” điển hình đó.

Rồi sáng chủ nhật tuần ấy, ngoại đi ăn cỗ đám cưới ở xóm bên về, còn mời theo mấy bà nữa về nhà tôi chơi. Ngoại đưa cho chị Vân cái túi ni lông, trong có một góc xôi, một miếng thịt gà, một miếng giò, hai miếng chả, dọn cất kỹ vào chạn để trưa mang ra cả nhà cùng ăn. Rồi ngoại sai tôi xách cái tích nước vối, mấy cái cốc nhựa ra ngoài chõng cho ngoại tiếp khách. Mấy cái cốc nhựa đỏ đỏ, to bằng hai cái chén mắt trâu này được dì tôi sắm từ Tết năm vừa rồi, ngày nào ngoại cũng sai chị em tôi rửa cho thật sạch, nhưng màu vàng ố của lá chè xanh, lá vối vẫn bám lại bên trong cốc nên thành ra bây giờ nhìn chúng chẳng đẹp đẽ gì. Mà cứ hễ uống nước

bằng cái ca ấy là tôi lại nghĩ ngay tới mùi nước súc miệng lờ lợ mà thỉnh thoảng các cô ở trạm y tế xã vẫn mang sang trường, rồi đi tới từng lớp, lần lượt bắt từng đứa chúng tôi cho vào miệng súc ồ ồ rồi nhổ đi mới thôi. Mà chẳng đứa nào dám không súc miệng cái thứ nước lờ lợ, tanh tanh ấy cả vì nếu không nhất định cuối tuần ấy sẽ bị phạt trực nhật, kinh khủng hơn là đi dọn nhà vệ sinh. Vì thế, dù ghét cái vị đó, nhưng chúng tôi chẳng ai dám từ chối nó.

Tôi mang tích nước vối ra, ngoại lại sai đi lấy cho ngoại bình vôi để ngoại tằm tràu cho các bà ăn. Tôi nhận ra bà Bình ở xóm bên, bà Liễu nhà ở ngay kế nhà chú Lãm, bà Hưng là mẹ bác Hoài, chị em dâu với ngoại tôi. Tên bà vốn là Ngần nhưng sau này được gọi theo tên ông Hưng, chính là bác họ của mẹ và dì. Còn hai bà nữa thì tôi quen mặt nhưng không biết tên, là bà nội của cái Vy ở xóm giữa và bà nội của thằng Nam ở tuốt cuối làng. Bọn nó là bạn học cùng lớp của tôi, thỉnh thoảng tôi vẫn la cà về nhà chúng nó chơi nên biết mặt cả. Các bà ngồi quanh trên chõng, bà bồ cau, bà tằm tràu, bà rót nước, có bà cầm quạt phẩy phành phạch để xua đi cái nắng đầu hè oi ả. Chị em tôi ngồi trên đôi dép lê, đánh chuyen ở trên cái nền đất mát lạnh nơi đầu hè bên kia, chờ tới giờ thì đi nấu cơm, tiện thể hóng vài ba câu chuyện làng nước của các bà.

“Cái thằng ấy nhìn hiền lành mà ghê gớm ra phết. Nghe đâu nó có vợ hai, làm ở hiệu cắt tóc ở trên huyện ấy, mà hình như còn có với nhau một thằng con trai ba tuổi rồi, thế mà giấu được đến giờ, đáo để thật.”

Bà Huân bắt đầu câu chuyện bằng việc nói về chuyện nhà chú Lãm, tôi đoán vậy, vì mấy hôm nay chuyện này âm ỉ lắm nên cả đám trẻ con chúng tôi cũng thuộc lòng. Đừng nói là tôi là đứa chứng kiến tận mắt, ngay cả những đứa hôm ấy không thấy gì cũng có thể kể vanh vách việc chú Lãm đánh cô Hà như thế nào, đánh bao nhiêu cái, vào những đâu những đâu. Thậm chí có đứa còn khẳng khẳng rằng tận mắt thấy chú Lãm chạy đi tìm dao định chém cô Hà nữa, nhưng may được mấy bác trai hàng xóm chạy sang ngăn cản. Ai ở xóm khác đi qua nhà cô chú ấy cũng phải ghé cổ nhìn qua bức tường bao cấm đầy mảnh chai, mảnh sành ngoài mé đường

cái để nghe ngóng tình hình. Nhưng cũng chính vì chuyện này mà mấy hôm nay cái Linh với cái Lan chẳng chạy đi xem tập nghi thức Đội với chúng tôi nữa, nhà bọn nó cũng đóng cổng im im suốt, chẳng thấy người đi ra đi vào. Bình thường thì tối nào bọn nó cũng ăn cơm xong sớm nhất xóm, sau đó sẽ lê la sang nhà chúng tôi ngồi đợi chúng tôi ăn cơm xong, rồi cả bọn rủ nhau ra sân nhà văn hóa thôn xem các anh chị lớn tập nghi thức Đội để thi đấu với thôn khác vào ngày Quốc khánh. Cứ hễ hôm nào trống nghi thức đã gõ lên ầm ầm rồi mà chị em chúng tôi còn lè mề chưa đi là hai đứa nó cũng sẽ giục cuống lên. Hoặ c nếu hôm nào đội thiếu nhi của thôn không tập thì chúng tôi cũng sẽ rủ nhau đi xem ti vi bên nhà chị Hoa. Nhà chú Lãm cũng có ti vi, thậm chí còn là ti vi màu to nhất xóm, nhưng tối nào cô Hà cũng là người giành được cái ti vi ấy để xem phim “Chuyện tình người nô lệ” nên hai chị em Linh Lan toàn phải đi cùng chúng tôi sang nhà chị Hoa để xem phim ké.

“Ôi dào, nó đi kiểm thẳng cu thì cũng đúng thôi. Đàn bà con gái mà không biết đẻ thì làm sao mà giữ được chồng.”

Giọng bà Liễu vút cao lên làm tôi nhớ mỗi lần bà ấy chửi ai thì từ đầu xóm đến cuối xóm đều nghe rõ mồn một. Trong xóm tôi, bà Liễu là người phụ nữ ác khẩu nhất, nhưng bà không làm ác bao giờ, rất thích đi chùa và hay cho bọn trẻ con chúng tôi trái cây trong vườn của bà, thậm chí những lúc mùa màng xong xuôi, bà sẵn sàng giúp nhà tôi đi gặt hoặc đi cấy mà chẳng đòi hỏi cái gì, mời bà ở lại ăn cơm bà cũng không bao giờ nhận lời. Ngay đầu cầu ao nhà bà có một cây trứng gà, quả sai tới mức nhà bà vất mang đi bán không kịp nên để rụng be bét đầy cầu ao, những lúc ấy bà lại chọn những quả lành lặn nhất rồi đem cho mỗi nhà mấy quả.

“Nói thì nói thế, nhưng mà sinh được thằng con trai nó phá phách, nghiện ngập, cờ bạc như hai cái thằng con nhà ông Sinh thì thà cứ sinh đứa **"con trai dái trong"**[2] như con cái Vân nhà này còn hơn.”

[2]Con trai dái trong”: con gái.

Bà Huân lại lên tiếng, lần này bà còn nhắc tới cả chị tôi và mẹ tôi nữa.

Chị Vân tôi năm nay vào lớp 6 nhưng đã nổi tiếng trong đám bạn cùng tuổi vì vừa học giỏi lại vừa siêng năng, chăm chỉ, năm nào cũng được giấy khen học sinh tiên tiến xuất sắc của nhà trường. Bốn tuổi chị đã theo mẹ ra đồng đi cấy, đi gặt, câu cáy, mò tôm đều rất giỏi, thậm chí chị còn có thể đánh dậm thùm thụp như mấy anh lớn. Chị đã mò mẫm hết tất cả những khúc sông trong làng, chỗ nào có trai, chỗ nào nhiều tép chị đều thuộc như lòng bàn tay. Chị giống bố nhiều hơn mẹ về ngoại hình, nhưng tính cách của chị lại giống hệt mẹ, nhất là càng lớn tôi càng thấy chị thích cúi đầu khi đi ra ngoài hơn là ngẩng đầu nghênh nghênh lên như tôi. Bà Huân và bác Hoài lúc nào cũng lấy chị ra làm gương cho chị Hoa, vì chị Hoa mãi chơi hơn, suốt ngày chỉ thích đi bêu nắng và ở trên lớp cũng nghịch ngang với đám con trai, cứ nửa tháng lại thấy cô giáo chủ nhiệm đạp xe tới nhà phàn nàn với bác tôi chuyện gì đó.

“Đàn bà con gái giỏi giang làm gì, sướng hay khổ cuối cùng cũng nằm trong tay ông chồng hết. Nó vui thì mình mới được vui, mà nó giận thì mình cũng phải nhịn, mà nó bỏ thì phải chịu.” Ngoại tôi vừa nói, tay vừa quệt quệt vôi lên lá trầu rồi khéo léo tằm thành một miếng nho nhỏ, vuông vắn và đặt lên đĩa, giọng của ngoại mang đầy vẻ ai oán.

“Nhà tôi thì lúc nào cũng khuyến khích con Vy phải cố gắng mà học, không ra khỏi cái lũy tre làng này thì còn nghèo, còn khổ các bà ạ! Như nhà bà Phú ấy, con cái giỏi giang, giờ nhà ông bà ấy giàu nhất làng, có thiếu cái gì đâu.” Nghe nhắc đến Vy, tôi đoán là bà nội nó đang nói.

“Mà bị đánh là đúng, cái nhà chị Hà này không ngờ cũng lẳng nhăng bên ngoài, phải ngày xưa đã bị cạo đầu bôi vôi bêu đi khắp làng rồi ấy chứ.” Bà Liễu quay lại với câu chuyện về nhà chú Lãm. “Mà nghe đâu chuyện này đồn tới tận trường nó dạy rồi đấy.”

“Ôi thế à? Thế thì **dơ** [3] lắm, sao mà dám đi dạy.” Bà Bình thốt lên.

[3]Dơ: xấu hổ.

“Nó dẫn hai đứa con về nhà ngoại ở mấy hôm nay rồi. Mà anh Lãm cũng có về nhà đâu, chắc ở lại trên huyện với bà vợ hai. Mấy nay nhà đó đóng cửa suốt.” Bà Liễu nhổ toẹt một bãi nước trầu đỏ thắm xuống sân rồi đáp.

Câu chuyện của các bà cứ thế hết cái nọ xọ sang cái kia, rốt cuộc bàn tới tận chuyện ở một nơi nào đó rất xa, có một cô gái không nghe lời bố mẹ bỏ nhà theo trai, cuối cùng bị lừa bán sang Trung Quốc. Đúng lúc ấy thì mẹ tôi đi vào sân, lên tiếng chào các bà, sau đó đặt cái quang gánh xuống cửa bếp rồi đi rửa chân tay. Thấy mẹ về, tôi và chị Vân không dám chơi nữa mà đưa đong gạo, rửa nồi nấu cơm, đưa cầm rổ ra vòng hái rau, thế là chẳng hóng được thêm chuyện gì nữa.

Rồi mọi chuyện về sau lại như chẳng có gì. Nhà chú Lãm lại về với nhau, ngày ngày chồng đi làm, còn cô Hà ở nhà nghỉ hết quãng thời gian hè đợi sang năm học mới, nhưng Linh và Lan chẳng còn được đi chơi mỗi tối như trước nữa. Sau này khi đi học trở lại, chúng tôi đã quên hết mọi chuyện cũ, mà chúng nó dường như cũng đã quên sạch thời gian u ám đó, hai đứa vẫn cười và vẫn cùng đám con gái trong lớp chơi những trò nhảy dây, nhảy xích quen thuộc.

CHƯƠNG 7

ÔNG NGOẠI

Tôi đã lên lớp 4.

Cuối năm, điều chị em tôi mong đợi nhất chính là Tết. Chợ huyện càng gần những ngày giáp Tết thì càng nhiều mặt hàng được bày bán. Mỗi ngày ngoại đều gánh những nải chuối xanh, mấy quả cam, buồng cau và trầu không lên chợ huyện bán từ sáng sớm, đến tận trưa mới về, hôm nào ế hàng thì ngoại ghé vào hàng bánh đúc ăn một bát rồi lại bán tới chiều. Chị em tôi đã thi học kỳ xong, sau đó lại học tiếp tới hết hai bảy Tết mới được nghỉ. Ngày hai tám tháng chạp là ngày chợ huyện đông vui nhất, gần như người dân cả huyện đều tập trung về đây, từ sáng tới chiều tối lúc nào cũng đông nghẹt người, chen lấn xô đẩy nhau đến đỏ mặt tía tai, có những đoạn tập trung mấy hàng bán đồ chơi, bán bóng bay thì còn đông không len nổi.

Nhà tôi cách chợ huyện bốn cây số, bình thường ngoại cũng phải dậy từ bốn giờ sáng, sắp xếp mọi thứ vào hai cái sáo lót rơm xong là tất tả lên đường. Ngoại nói nếu đi muộn thì thậm chí chẳng còn chỗ mà bán hàng nữa nên càng đi sớm càng tốt. Sau mấy năm may vá tại nhà, dì tôi cũng tích cóp đủ tiền để mua được một chiếc xe đạp sơn xanh cũ, nhưng ngoại không biết đi xe đạp nên lúc nào cũng chỉ đi bộ. Có lần ngoại đi từ sáng sớm, tôi nhớ hôm ấy trời sương mù dày đặc, ngoại đi được một chốc thì quay về, khua cả nhà tôi dậy luôn. Ngoại ngồi ở đầu hè, trời lạnh mà tôi thấy ngoại đưa tay áo lên lau mồ hôi trên trán, sau đó ngoại vừa thở hển hển vừa nói:

“Tao đi đến gốc duối đầu làng thì thấy có con chó trắng đi theo. Tao đi nhanh thì nó đi nhanh, tao dừng lại thì nó cũng dừng lại. Mà làng này làm gì có con chó trắng nào như thế. Tao sợ quá nên đi vòng đường khác, vừa đi vừa chạy về. Hôm nay chắc chả hàng họ gì rồi.”

Đầu làng tôi, ngay gần trường mầm non cũ tôi đã học, có một cây duối già to tới nỗi ba đứa trẻ con vòng tay ôm cũng không vừa, dưới gốc duối có đặt mấy tảng đá lớn. Mỗi lần bọn trẻ con chúng tôi mon men lại hái quả duối ăn là sẽ bị cô giáo dọa: “Trên cây này có con yêu tinh mũi dài, lưỡi dài, răng nhọn hoắt, ai mà trèo lên đấy, nếu bị yêu tinh bắt đi là không về nhà được đâu.” Mấy câu đó chúng tôi ghi nhớ mãi đến sau này, để rồi dù biết nó chỉ là những câu dọa để tránh chúng tôi leo trèo gặp nguy hiểm nhưng tôi vẫn có cảm giác hơi rợn người mỗi lần tới gần cái gốc duối ấy. Gốc duối mọc meo xù xì, tầng tầng tán tán lá rậm rạp, còn có cả những cây dây leo, tầm gửi sống nhờ, bám chằng chịt che hết cả phần thân cây ở phía trên, nhìn lên lúc nào cũng có cảm giác âm u, tối đen, giống như có một thứ sinh vật huyền bí luôn trú ngụ ở đó và sẽ làm hại bất cứ ai mạo phạm vào lãnh địa của nó. Trẻ con chúng tôi tin ở đó có yêu tinh chuyên bắt trẻ con, còn người lớn thì luôn truyền nhau những chuyện nhìn thấy ma ở khu vực đó. Ngoại tôi dù giỏi đi đêm tối nhưng lần ấy cũng được một phen thót tim, sau đó ngoại chọn đường vòng để tránh đi qua chỗ ấy.

Năm nay, sau gần ba tháng tôi háo hức đếm ngược thời gian từng ngày, cuối cùng cũng chờ được tới phiên chợ cuối năm. Gọi là phiên chợ cuối năm vì ngày hai tám là ngày phiên chợ cuối cùng được tổ chức trong năm, và ngày mừng bốn Tết được coi là phiên chợ đầu năm. Đến ngày này, mẹ sẽ cho chúng tôi mỗi chị em hai nghìn để chúng tôi đi chợ ăn quà vật, điều ấy còn vui hơn cả việc chúng tôi được họ hàng mừng tuổi, vì dù sao tiền mẹ cho mới là tiền thuộc về chúng tôi, còn tiền mừng tuổi mẹ sẽ ”giữ hộ” hết. Hai nghìn đúng là hơi ít, chắc chỉ đủ ăn một bát bún lòng, hoặc mua một quả bóng bay con thỏ hay một cái tò he mà thôi. Nhưng tối qua, khi mẹ với ngoại đi đong gạo và đồ để chuẩn bị chiều nay gói bánh chưng thì dì Mừng đã kịp dúm cho chúng tôi mỗi đứa thêm năm nghìn nữa, thế là có bảy nghìn,

đủ cho chúng tôi vừa ăn bún, lại vừa mua được bóng bay về treo ở đầu giường.

Sáng sớm ngày hai tám chúng tôi dậy từ rất sớm, sau đó không ăn cơm sáng như thường lệ mà để bụng ăn quà ở chợ, đợi mấy đứa trẻ con trong xóm sang gọi là sẽ cùng nhau đi. Nhà cách chợ rất xa nên hầu hết bọn nó đều ngồi xe đạp cùng bố mẹ, nhưng nếu đi xe đạp sẽ lại mất thêm tiền gửi xe nên cuối cùng tôi, chị Vân, anh Đông, thằng Thuận và thằng Việt cùng nhau cuốc bộ lên huyện. Có Linh và Lan không đi, năm nào chú Lãm cũng lấy xe máy chở cả hai chị em nó đi rồi lại đưa về, chẳng bao giờ cho đi chơi cùng chúng tôi cả. Nhất là từ sau khi bố mẹ chúng nó xảy ra chuyện trục trặc hồi năm ngoái thì chúng nó càng ít được đi chơi hơn. Ngôi nhà vốn đã hay đóng cổng ấy bây giờ còn nuôi thêm hai con chó, hàng xóm có muốn sang chơi cũng sợ nên thành ra cuối cùng chẳng còn ai qua lại nữa.

Lúc chúng tôi đi, vạt cỏ xanh mượt hai bên đường vẫn còn ướt đẫm sương, trời hơi giá và không khí thì tràn ngập hương vị xuân. Cùng với chúng tôi có không ít người đi bộ khác, người lớn thì tay xách túi lưới hoặc làn nhựa, có vài ông cụ kẹp nách một cái bao, đám trẻ con tíu tít bám đuôi khiến cho con đường liên xã thường ngày vắng vẻ cũng trở nên đông đúc, vui nhộn hơn hẳn.

Lên đến chợ, chúng tôi bị choáng ngợp với những thứ đồ chơi hấp dẫn mà người ta bày bán, ở nhà cứ tưởng mình rùng rình tiền trong túi, cuối cùng lại thành thiếu rất nhiều vì cái gì tôi cũng muốn mua. Bóng bay mướt năm nay còn được người ta vắn thành những bông hoa, những con gà con nhìn rất đáng yêu. Mấy hàng đồ chơi treo đầy vòng tay, nhẫn đính đá đủ màu, rồi vòng cổ đủ các hình thù, búp bê dành cho con gái, và còn vô số những đồ chơi như súng nước, kiếm nhựa, mặt nạ Tôn Ngộ Không, ô tô nhựa dành cho đám con trai. Mỗi quầy hàng này đều có một ông chú mặt dữ tợn đứng trông hàng ở vòng ngoài để đảm bảo không đứa nào lấy trộm được thứ gì mang đi. Đám đông xô đẩy cuối cùng tách chúng tôi ra, chỉ còn tôi và chị Vân vì nắm tay nhau từ đầu nên vẫn đi cùng nhau. Sau khi chui từ trong mấy quầy hàng đồ chơi ra và cảm thấy tiếc rẻ vì số tiền mình mang

theo không đủ cho chúng tôi mua chung một con búp bê Thủy thủ Mặt Trăng, chị em tôi quyết định đi ăn bún lòng ở khu bán hàng ăn trong chợ, số tiền còn thừa sẽ mua bóng bay con thỏ là được.

Sau khi cái bụng được thỏa mãn, chúng tôi rủ nhau tới khu bán hoa, lại một lần nữa bị choáng váng bởi độ rực rỡ cũng như đông đúc của khu vực này. Những cành đơn hoa nở đỏ thắm, một vài cái nụ còn e ấp chưa muốn nở bung. Hoa cúc đại đóa màu vàng, cúc tím, cúc họa mi trắng tinh khôi được cắm trong những chiếc thùng sơn cũ có chứa nước để tươi lâu, hoa hồng màu đỏ nhung chuẩn bị bước vào thời gian nở rộ nhất, đặc biệt là từng chậu, từng chậu đào đặt san sát nhau ở bên lề đường. Có vài người giơ cao những cành đào nhỏ, miệng liên tục hô: “Đào mười nghìn. Đào mười lăm nghìn ai mua đê.” So với quà hàng, hoa còn là thứ xa vời hơn nữa với chúng tôi. Trước cửa nhà tôi, ở mé vườn cũng trồng một cây hoa mào gà to tướng, nhưng tôi chẳng thấy nó đẹp chút nào nên chẳng bao giờ ngắm nghĩa kỹ cả. Mỗi năm, cứ đến ngày 20/11, cô giáo sẽ yêu cầu mỗi em học sinh mang tới một bông hoa để góp vào làm bó hoa to mang tặng cho thầy hiệu trưởng, tôi sẽ nhờ Đông chèo thuyền hái cho mấy bông hoa súng ngoài sông để đem tới lớp. Dù sao thì hoa súng cũng còn đỡ hơn mang hoa huệ tới góp như thằng Bắc lớp tôi từng làm năm học lớp 2.

Thường thì vào ngày hai mươi tám Tết, vì lý do đi chợ chơi nên chúng tôi được miễn bữa trưa tại nhà. Lúc hai chị em về đến nhà đã sang đầu giờ chiều, đôi dép quai hậu bằng nhựa và đôi tất đi chân của tôi bết đầy đất cát, người thì xơ xác vì nửa ngày chen lấn, xô đẩy nhau trong chợ. Mẹ vừa nấu xong nồi nước tắm đun bằng thân cây mùi, thấy chúng tôi về liền lôi tôi ra ngay nhà tắm. Những mảng ghét cộm đen trên cổ, trên lưng tôi gặp nước nóng liền bờ tơi ra, cứ thế mẹ kì xuống từng chằng từng chằng, vừa kì vừa mắng tôi con gái con lú ở bẩn, lười tắm thế này thế nọ. Tôi bị mẹ kì đau quá, vừa la hét vừa giải thích là mỗi lần cần tắm là phải đun cả một nồi nước to, rồi tắm xong hai hàm răng va vào nhau lộ cộp, chui vào chăn cả tiếng đồng hồ vẫn thấy nổi đầy da gà. Mẹ lại mắng tôi con nhà lính, tính nhà quan. Cứ thế hai mẹ con ồn ồn ào ào phải tới nửa tiếng, cho đến khi mẹ

đồ đi hai chậu nước đen ngòm vì cáu ghét trên người tôi, lại gội thêm một lần nước trắng nữa rồi mới tha cho tôi được mặc quần áo.

Tắm xong là thời gian tôi được đi chơi thoải mái để ngoại và mẹ gói bánh chưng, vì thế tôi nhanh chóng tót sang nhà bác Hoài chơi với chị Hương, chị con lớn nhà bác đi làm ăn ở tận trong miền Nam về ăn Tết. Chị Hương vào miền Nam từ năm tôi học lớp 2, năm nay mới lại về quê nên cả nhà ai cũng vui, mấy đứa trẻ con chúng tôi lúc nào cũng muốn bám gót chị vì bây giờ chị sành điệu lắm, không những xinh ra, trắng trẻo, ăn diện, mà chị còn có một cái điện thoại di động, không chỉ nghe và nói như điện thoại bàn mà còn có thể nghe nhạc, chụp hình và chơi trò chơi nữa. Nhưng chị Hương cũng quý cái điện thoại ấy nên chỉ lúc nào có chị ở nhà thì chị mới cho chúng tôi mượn chơi một chút mà thôi.

Chiều tối, tôi đang ngồi xem bác Hoài gói bánh chưng thì chị Vân sang gọi tôi về. Bình thường chị sẽ chỉ đứng ở đầu ngõ, sau đó bắc loa tay lên mà gọi tôi ời ời, chứ chẳng bao giờ đi tìm thế này cả. Thấy bác Hoài và ông Hưng đang ngồi gói bánh chưng, chị chào một câu, sau đó bảo tôi:

“Đi về thôi. Mẹ bảo về chào ông.”

Ông Hưng đang ngồi xếp lá chuối tây vào cái khuôn dĩa để bác Hoài gói bánh, nghe thấy chị tôi nói thế thì ngẩng đầu lên, cất cái giọng khàn khàn vì bao năm hút thuốc lào thành bệnh ho mãn tính:

“Ông nào thế?”

Chị tôi thưa:

“Dạ ông ngoại cháu về.”

Ông Hưng không nói mà húng hắng ho một chập, đến khi gân xanh nổi đầy tay và mặt đỏ bừng ông mới dứt được cơn, hỏi:

“Ông mà về về bao giờ?”

“Dạ ông ngoại vừa về ạ! Mẹ con mời ông với bác tối nay sang nhà con ăn cơm.”

“Bảo nó là ông không sang ná! Ông ngoại chúng mà về còn chưa sang chào thẳng anh nó là ông một câu, sao ông phải đi sang chào nó chứ. Hừm,

cứ làm như là đi công tác nước ngoài lâu năm mới về ấy. Sao nó không đi tới già luôn đi, còn về làm cái gì.”

Ông Hưng vốn nổi tiếng là dữ rồi, bây giờ nghe ông nặng lời quở mắng như thế nên mặt chị tôi xanh lét. Chị thậm thụt ra hiệu cho tôi, sau đó cũng không dám nói gì nữa mà chào ông và bác rồi kéo tôi đi ra ngõ.

“Ông ngoại về thật hả chị?” Lần đầu tiên được nghe nói về ông ngoại nên tôi tròn mắt tò mò, thực ra vì trước nay ngoại luôn nói rằng ông ngoại chết rồi, chết bờ chết bụi ở xứ người rồi nên tôi vẫn nghĩ rằng ông ngoại đã mất. Thì ra là ngoại tôi chỉ độc mồm nói thế, giống như nhiều lần độc mồm rửa sả bố tôi, hay mắng chửi chông dì Mừng, chắc cũng vì ngoại có tính ghét đàn ông chung rồi.

“Ừ.”

Tự nhiên tôi thấy hồi hộp. Dù sao cũng là lần đầu tiên tôi gặp ông ngoại, không biết ông sẽ dữ như ông Hưng hay hiền như ông Kiên của thằng Thuận nhà ở đối diện ngõ nhà tôi?

Khi về đến đầu sân, tôi đã lập tức nhìn thấy ông ngoại đang ngồi trên cái chõng tre trên hè, còn mẹ tôi và cậu Nhân thì trải chiếu ngoài sân và đang gói bánh chưng. Ông mặc một cái áo măng tô dài màu ghi, trong là áo len cổ chữ V để lộ ra một cái cổ áo sơ mi trắng thắt cà vạt. Đôi giày đen bóng đặt ngay dưới chỗ ông ngồi. Tay ông cầm điếu thuốc lá, y như loại chú Lãm hay hút. Ở làng tôi, dù là người trẻ hay người già cũng chỉ biết hút thuốc Lào, chỉ có những người đi làm cán bộ mới mua thuốc lá hút. Nghe Đông nói, một bao thuốc lá có thể mua được tới mấy lạng thuốc Lào, nên những người hút thuốc lá đều là những người có điều kiện cả.

Thấy chị em tôi đi vào sân, ông ngoại quay ra nhìn lướt qua tôi, tôi vội vàng cúi đầu, chỉ nghe thấy ông cười hỏi:

“Con út đây à?”

“Vâng. Cháu là Thanh Tâm đấy ạ!”

Tôi nghe mẹ đáp, sau đó lại nghe thấy mẹ giục:

“Con chào ông đi.”

Tôi lí nhí vội chào ông, sau đó ngồi sà xuống cạnh mẹ, không dám ngẩng đầu nhìn ông dù chỉ một lần.

“Cái Tâm này giống mẹ hơn.” Ông ngoại lại nói.

“Kìa con, lên chơi với ông để mẹ gói bánh cho nhanh, tối rồi.” Thấy tôi cứ sán lại, mẹ vội vàng xua đi.

Tất nhiên là tôi rất ngại, không dám lên chơi với ông rồi, vì thế tôi chạy vào bếp, định bụng sẽ nướng khoai lang ăn. Ngoại đang đun bếp, thấy tôi vào cũng lại đuổi ra:

“Đi ra ngoài chơi đi, vào đây lại dính đầy bụi bẩn bây giờ.”

“Ngoại để cháu nấu cơm cho.” Tôi lục trong cái sảo ở góc bếp được mấy củ khoai tây còn lành lặn, vội vàng sà xuống đề nghị.

“Bà đang luộc con gà. Nồi cơm sôi rồi, tránh ra để bà gạn nước cơm không bỏng.”

Tôi lại lấy cớ:

“Cho cháu uống nước cơm nhé!”

Tôi còn nhớ ngày tôi còn học mẫu giáo, mỗi lần nghe thấy tiếng rao của hàng kem mút ngoài đường là tôi lại khóc lóc ăn vạ, đòi mẹ mua cho bằng được một cái kem hai trăm đồng để ăn. Tất nhiên, sáu lần tôi ăn vạ thì năm lần ăn đòn, còn một lần mẹ thương quá sẽ mua cho mỗi chị em một cái kem. Sau đó mẹ khuyến khích hai chị em tích giấy vụn hoặc những mảnh sắt vụn, những đồ nhựa, chai thủy tinh lại, có hàng kem mút đi qua sẽ đem ra đổi lấy kem mang về. Ngày ấy, nếu đổi một chai thủy tinh bảy lăm mililit sẽ được hai que kem, đổi lông một con vịt hoặc ngan sẽ được ba tới bốn que kem, còn giấy vụn hay sắt vụn thì phải tùy theo cân nặng. Nhà tôi không bao giờ thịt vịt hay ngan nên tất nhiên sẽ không có lông để đổi kem, chai thủy tinh thì ngoại tận dụng tất để làm tương bần hay đựng mắm cáy, nên cuối cùng chúng tôi chỉ có thể nhặt nhanh những mảnh sắt vụn để có thể tự thỏa mãn cơn thèm của mình. Về sau, một lần tôi đi học về, đói bụng quá mà mẹ mới đang nấu cơm, mẹ đã gạn nước cơm ra bát, sau đó hòa đường vào và cho tôi uống. Tôi chợt phát hiện ra, mùi vị của que kem hai

trăm đồng tôi vẫn ăn cũng chẳng khác gì thứ nước cơm pha đường này cả. Tôi đi khoe với Đông phát hiện của mình thì anh bĩu môi bảo: “Thì rõ là kem làm từ nước cơm còn gì. Có lần anh ăn kem còn thấy nguyên hạt cơm ấy.”

Từ sau đó, tôi chẳng còn hứng thú vùi vĩnh mẹ mua kem cho ăn nữa. Sắt vụn kiếm được tôi bán cho bà đồng nát, được hai trăm, năm trăm tôi cũng gom tất cả lại, cuộn tròn và gói trong một tờ giấy, sau đó tôi đặt nó lên lỗ thoáng ở bên trên cửa sổ ngay chỗ mình nằm. Như thế trừ phi dỡ nhà ra, còn không sẽ chẳng ai tìm được khoản tiết kiệm đó của tôi cả. Sau này, tôi chán cái trò lén lút tích cóp ấy nên cuối cùng đã đem nó tiêu vào cái gì mình cũng chẳng nhớ rõ nữa.

Ngoại nghe tôi đòi uống nước cơm thì mắng:

“Sắp ăn cơm rồi còn uống nước cơm làm gì. Thôi đi ra đi, hôm nay bà thịt gà, cố nhịn một lúc rồi ăn nhé!”

Thế là tôi lại lủi thủi ra khỏi bếp. Nhưng tôi cũng chẳng ở lại chơi với ông ngoại như bà và mẹ yêu cầu mà linh ngay sang nhà Đông, vội vàng khoe với anh chuyện ông ngoại tôi về ăn Tết. Sau bao nhiêu năm đón những cái Tết nghèo nàn và chán ngắt, có lẽ cái Tết năm nay sẽ rất đáng nhớ vì trong nhà tôi lại có bóng dáng một người đàn ông, và những bữa cơm mừng năm mới sẽ không còn buồn tẻ vì chỉ có ba người đàn bà với hai đứa trẻ con nữa.

CHƯƠNG 8

LỜI ĐỀ NGHỊ CỦA ÔNG NGOẠI

Ông ngoại tôi dù không dữ như ông Hưng nhưng lại luôn khiến tôi có cảm giác ông rất xa cách, không thể nào gần gũi được với người. Có lẽ theo như lời dì tôi, vì ông trở về quá đột ngột nên ngay cả bà ngoại, cả mẹ, cả dì cũng không thể lập tức vượt qua được tâm tình phức tạp của mình. Mẹ, rồi dì Mừng, cả hai đều một tay bà ngoại tôi nuôi lớn, dì tôi từ lúc chào đời đều chưa từng gặp cha một lần, còn mẹ tôi thì được gặp cha mình lúc còn rất nhỏ. Lần ấy ông ngoại có về một vài ngày rồi lại đi. Sau khi ông đi, bà ngoại phát hiện mình mang thai dì Mừng, còn ông thì đi biệt không một lần quay lại. Cho tới ba mươi năm sau, khi ngoại từ một cô gái tuổi còn xanh trở thành một người phụ nữ gần sáu mươi với mái đầu bạc trắng và hai bên khóe mắt đã đầy những vết nhăn, mẹ tôi đã có hai chị em tôi, còn dì Mừng cũng đã qua một lần đò, ông thành linh trở về. Dì nói, không chỉ dì chưa một lần thấy mặt ông, không chỉ mẹ tôi dù đã từng gặp nhưng chưa một lần được cha bế bồng, mà cả ngoại, người vợ do chính tay cụ ngoại tôi sắm lễ cưới về cho ông, người đã hai lần một mình vượt cạn mà không có người chồng ở bên, cũng không thể nào chấp nhận ngay được sự trở về này. Trong lòng ngoại, trong lòng mẹ và dì, ông ngoại tôi đã chết từ hơn ba mươi năm trước, vào cái ngày ông bỏ mặc gia đình chạy theo người đàn bà nạ dòng kia lên miền ngược làm ăn.

Ngày ấy, chuyện của người lớn tất nhiên tôi không hiểu. Tôi chỉ biết rằng, đằng sau cái vỏ bọc gia đình đầm ấm hạnh phúc của Tết Nguyên đán

năm ấy, mái nhà bé nhỏ của chúng tôi lần đầu tiên chao đảo.

Ông tôi về cũng chẳng đi đâu, nếu không lên nhà ông Hưng chơi thì cũng chỉ quanh quẩn ở nhà rồi lại sang nhà cậu Nhân ngồi xem ti vi. Ông xa quê tới ba mươi năm, một thời gian đủ làm mọi thứ vật đổi sao dời, nên bây giờ ông chẳng còn nhận được nhiều người quen cũ nữa. Từ ngày ông về, ngoại tôi vào buồng trong ngủ với dì Mừng, nhường lại cho ông cái giường ở gian ngoài bình thường ngoại vẫn ngủ. Những bữa cơm Tết có ông, ngoại tôi không thịt gà thì cũng mua thịt lợn về luộc hay mua cá về nấu với khế chua ăn rau sống. Mấy ngày này, ngoại cũng hiền hơn hẳn, chẳng mắng con cháu, càng không chì chiết mắng chửi đàn ông thiên hạ, nhưng cái không khí lặng lẽ, buồn tẻ của những bữa cơm thì chẳng hề thay đổi. Mẹ tôi và dì giữ hẳn một khoảng cách với ông, nếu không có cách xưng hô bố - con, có lẽ ra ngoài đường chẳng ai nghĩ họ là một gia đình.

Mùng ba Tết, sau buổi sáng đi cùng mấy đứa trong lớp mang gói mứt đến chúc Tết nhà cô giáo chủ nhiệm ở làng bên, tôi về ăn qua loa góc bánh chưng rán, sau đó leo lên giường ngủ trưa như thường lệ. Rồi sau đó, không hiểu sao tôi thấy mình bị một đàn gà đuổi chạy té khói từ sân ra vườn, con nào con nấy đều trĩu lúi, da đỏ hồng như mấy con gà chọi của anh Đức. Sau đấy, đàn gà không đuổi kịp tôi bèn biến thành những cái bánh chưng biết chạy. Khi cả đồng bánh chưng đổ ụp lên người tôi thì đột nhiên tôi mở choàng mắt. Tôi mơ, mấy ngày Tết được ăn uống sung sướng quá nên ngay cả mơ tôi cũng mơ thấy thức ăn đang đuổi mình.

Tôi xoay người, định tiếp tục rúc đầu vào chăn ngủ thì đột nhiên nghe thấy tiếng dì truyền vào tai từ gian ngoài:

“U định bán đất, bán nhà thật đấy à?”

“Thì ý thầy chúng mày thế, tao còn biết nói sao?”

“Bán nhà rồi thì u định ở đâu? Chẳng lẽ định lên trên ấy với thầy thật?”

“Ông ấy bảo trên ấy làm ăn được, mà nhà lại neo người. Tao lên đấy cũng đỡ dần buôn bán được một tay một chân.” Tôi nghe ngoại thở ra một hơi thật là dài.

“Còn bà kia? Còn mấy đứa con của bà ấy nữa? U tưởng u lên đây mà sống yên được với chúng nó à?” Dì căn nhắc. “Mà u vẫn nói đàn ông toàn quân đều giả, sao thầy nói cái gì u cũng nghe lời răm rắp thế.”

“Tổ sư mày! Không có ông ấy thì có chúng mày ngồi đây đây à?” Tôi lại nghe ngoại chửi. “Mày nhìn thiên hạ xem có con cái nào như chúng mày không? Đã rắn mặt, khó bảo, lại còn bất hiếu. Ông ấy là bố chúng mày đây.”

Rồi tôi nghe mẹ phân trần:

“Hay u cứ sang hỏi ý kiến ông Hưng với bác Hoài xem thế nào đi? Mồ mà ông bà, tổ tiên còn ở đây, bán đất rồi bỏ xứ mà đi, sau này làm sao mà về?”

“Tao cũng có muốn đi đâu... Nhưng thầy chúng mày... Dù sao thì đây cũng là đất của ông ấy, nhà là nhà của ông ấy. Ông ấy muốn bán thì tao làm sao mà dám gàn.”

“Con thì thấy, nếu không phải vì về bán đất, chắc thầy con cũng chẳng về lại cái đất này.” Lại là tiếng dì Mừng.

“Thôi, cứ để tao sang tao hỏi ý kiến bác với anh chúng mày đã. Chứ tao cũng chưa dám nói với thằng Nhân, tính nó nóng, từ hôm ông ấy về nó cũng chẳng bằng lòng lắm, giờ mà nói với nó khéo nó lại làm ầm lên.”

Rồi ở nhà ngoài im lặng. Tôi kéo chăn trùm đầu, co chân lên, hai tay vòng ôm lấy đầu gối cho đỡ lạnh. Tôi không diễn tả được cảm giác kỳ quái lúc này của mình là gì, khi một nửa tôi cảm thấy lo lắng nếu phải rời xa quê hương, tới một nơi nào đó mà tôi chẳng biết một ai. Khi ấy, tôi và chị Vân chắc sẽ giống Linh và Lan lúc nhà chúng nó mới chuyển về xóm tôi. Hồi ấy, cổng nhà chúng nó cũng hay đóng chặt như bây giờ, chị em nó chẳng bao giờ ra ngoài chơi, đi học cũng chỉ có hai chị em đi với nhau. Mãi sau này vì học cùng lớp nên chúng tôi mới trở nên thân nhau như bây giờ. Rồi tôi và chị Vân cũng sẽ như thế, tới ở một nơi chúng tôi chẳng biết ai, học ở một ngôi trường chẳng thân quen ai, cảm giác như thế thì thật chán. Nhưng mặt khác, tôi lại tưởng tượng đủ thứ về nơi mà mình sẽ phải tới, nếu thực sự ông bà tôi bán nhà và cả nhà chúng tôi cùng đi. Không biết vùng đất ấy

sẽ như thế nào, có giống với nơi tôi đang ở hay không, hay sẽ là một nơi như phố huyện, chỉ có nhà cửa san sát mà chẳng có lấy một bóng cây. Cứ nghĩ miên man như thế, tôi lại ngủ thiếp đi.

Không biết chiều hôm ấy ngoại tôi sang nhà ông Hưng nói chuyện gì, mà tới tối, khi nhà tôi vừa ăn cơm xong thì cả ông Hưng lẫn bác Hoài đều sang, rồi còn không quên gọi cả cậu Nhân nữa. Mẹ đuổi chị em tôi đi chơi cho người lớn nói chuyện, nhưng tôi giả vờ đau bụng nên vào giường nằm, chị Vân vốn chẳng biết gì nên vừa rửa bát xong là chạy đi chơi ở đâu không rõ.

Tôi nghe tiếng ngoại tôi pha nước mời ông và bác, lại sai dì Mừng xuống bếp trông nồi cám lợn.

Sau mấy chuyện băng quơ, tôi nghe thấy ông Hưng hỏi ông tôi:

“Đợt này chú về hẳn hay chỉ về ăn Tết rồi lại đi?”

“Trên ấy em còn cửa hàng, làm sao mà đi lâu được. Chắc hai, ba ngày nữa là em đi thôi.”

Tôi nghe tiếng ông đáp. Ngập ngừng một chút, ông tôi lại nói:

“Nhân tiện bác với các cháu ở đây, em cũng thưa chuyện luôn. Lần này em về tính đưa mẹ con nó với các cháu lên trên ấy, tất cả thu về một mối cho tiện bề đi lại. Chứ ở đây toàn đàn bà con gái, nhà không có đàn ông cũng khó.”

“Phải, nhà không có đàn ông, nhiều lúc họ tộc, phân chi nhà mình có công có việc cũng thấy tội cho thím nhà.” Ông Hưng đồng tình. “Thế ý thím với các cháu thế nào? Có định lên trên ấy ở cả không? Ở đâu có vợ có chồng là tốt nhất.”

“Mẹ con em thì cứ theo ý ông ấy tất thôi ạ!” Ngoại tôi đáp.

“Thế còn mộ của ông bà, chú thím tính thế nào?”

“Cái này... thôi thì còn các bác, các cháu ở đây, em nhờ bác với các cháu hàng năm hương hỏa giúp vợ chồng em.” Lại là tiếng ông ngoại.

“Chú nói thế tôi cũng đành biết vậy. Chỉ tội nghiệp bà lão, chồng mất sớm, con thì đi xa, có thím nó ở nhà giỗ chạp hàng năm tươm tất lắm.” Ông Hưng thở dài.

Cả căn nhà lặng thinh một hồi, sau đó lại nghe ông Hưng lên tiếng:

“Thế nhà cửa với vườn tược thím đã tính thế nào chưa?”

“Ý của ông nhà em là bán hết đất đi.” Ngoại tôi lên tiếng.

“Thế này thì tôi không đồng ý.” Ông Hưng đã lập tức gạt đi. “Ngày bà lão mất, bà lão có dặn tôi, nếu chú có về đây ở hẳn thì đất này để cho chú. Còn nếu chú không về nữa thì sau này chú thím về trời, nếu con Vui với con Mừng không ở đây thì đất này sẽ để xây nhà thờ rồi giao cho nhà thẳng Nhân hương khói chứ nhất định không được bán.”

“Chuyện này...” Ông ngoại thôi nghe vậy thì sững sờ không biết nói gì cho phải.

“Ngày bà lão mất, muốn gặp chú lần cuối, tôi điện lên mà chú không về nhìn mặt bà lão. Rồi từ ngày ấy tới giờ, mấy chục năm chú cũng chưa từng về chịu tang. Đùng một cái chú đòi về bán nhà, bán đất là không được. Nếu chú có thực lo cho mẹ con chúng nó, muốn đưa nhau lên đấy thì tôi cũng không cản, nhưng đất này là đất của tổ tiên, ngày giỗ chạp, hương hỏa ông bà còn về với con với cháu. Đất còn, sau này con cháu chú thím chúng nó còn về đây nhận quê hương họ hàng nữa chứ.”

Ông Hưng nói xong, căn nhà lại một lần nữa chìm vào yên lặng. Tôi kéo kín chăn lên đầu, thở thật nhẹ, cảm thấy hơi sợ hãi khi người lớn trong nhà bắt đầu to tiếng hơn, nó khác hẳn với những lần ngoại to tiếng mắng mẹ, mắng dì hay mắng chị em chúng tôi.

“Chuyện này em đã quyết rồi. Em cũng đã rao bán nhà rồi. Ngày kia em sẽ lên lại trên ấy. Chừng nào có người mua nhà thì em sẽ về bán rồi đón mẹ con, bà cháu lên.”

“Chú đã nói như thế, tôi cũng chẳng còn lời nào để nói. Đã như thế, hương hỏa ông lão, bà lão, chú cũng tự mà lo. Ngày bà lão còn sống, chú chẳng báo hiếu được lấy một lần, đi theo người đàn bà kia, làm bà lão và thím nó mất mặt với bà con làng xóm. Giờ chú làm như thế, tôi cũng không dám nhận chú làm anh em nữa. Anh em trong cái nhà này không có người như thế.” Ông Hưng quát lên rồi lập tức đứng lên ra về.

Tôi nghe tiếng bác Hoài chào ông bà, sau đó cũng đi về luôn. Chỉ có cậu Nhân ngồi lại, nhưng không nói với ông ngoại tôi một câu nào mà hỏi mẹ tôi chuyện cày cấy đầu năm. Ngồi một lúc rồi cậu cũng đi về.

Một lúc sau, tôi lồm cồm bò ra khỏi chăn và đi ra ngoài. Thấy ông ngoại đang ngồi trầm ngâm uống nước ở bàn, mẹ và ngoại không biết đã đi đâu. Tôi len lén nhìn ông, sau đó vội vàng đi xuống bếp với dì.

Dì ngồi bên bếp củi với nồi cám lợn và một sảo khoai nước đã thái đang chờ cho vào nấu. Thỉnh thoảng, dì lại vun thêm trấu vào để giữ nhiệt cho bếp. Thấy tôi, dì cười và gọi tôi lại ngồi cùng cho ấm. Tôi ngồi thu lu trên cái ghế con, hai tay ôm lấy đầu gối, mắt nhìn chòng chọc vào bếp củi đỏ rực rỡ, nhìn những sóng nhiệt đang lan tỏa ở xung quanh, sau đó tôi ngập ngừng hỏi dì:

“Nhà mình sẽ chuyển đi phải không dì?”

“Không đâu. Dì sẽ không đi đâu cả.” Dì tôi lắc đầu cười đáp.

“Thế cháu không đi có được không?”

“Dì không biết, các cháu phải theo mẹ thôi.”

“Nếu vậy thì cả nhà ta sẽ không được ở cùng nhau ạ? Tại sao dì không đi?”

“Cháu có muốn về ở với bố cháu không?” Dì vòng tay, ôm lấy tôi vào lòng dì, tay xoa xoa lưng tôi và hỏi.

“Cháu không biết. Ngoại bảo bố không cần chúng cháu. Bố cũng có em bé khác rồi. Cháu thích ở với ngoại và dì hơn.”

“Ông ngoại cũng thế. Ông ngoại cũng không cần bà, không cần mẹ cháu và dì. Ông cũng có những đứa con khác. Nên dì cũng thích ở với ngoại và mẹ con cháu hơn.” Dì nhỏ giọng bên tai tôi.

Thực tình, ngày ấy tôi vẫn còn là một đứa trẻ vô tri, tôi không hiểu được những suy nghĩ phức tạp của ngoại, của mẹ và dì vào thời điểm đó. Là một đứa trẻ, tôi được quyền nói yêu những gì mình thích, và ghét những gì mình không ưa. Nhưng ngoại, rồi mẹ và dì, lại không được quyền nói ra suy nghĩ thật của mình, bởi họ bị ràng buộc bởi tình vợ chồng, tình cha con,

thứ tình cảm mà đất lề quê thói không bao giờ cho họ được quyền làm theo những gì mình mong muốn.

Sau này, trong một đêm trăng sáng vắng vặc, lúc ngồi dưới gốc chanh đào ngoài bờ sông chờ lượt vó tép tiếp theo, dì đã kể cho tôi nghe câu chuyện cuộc đời ngoại và cả chuyện cuộc đời dì.

Ngoại tôi sinh ra trong một gia đình nghèo, bố mẹ mất sớm để lại năm chị em ngoại nương tựa vào nhau mà sống. Nạn đói năm 1945 hoành hành cướp đi của ngoại cả bốn người chị em, chỉ còn lại mình ngoại, khi ấy mới được vài tuổi. Ngoại vượt qua cơn đói bằng những củ khoai dại trong vườn, ăn vào ngứa ngáy, lấy tay cào rách cả miệng, cả lưỡi cũng chẳng dễ chịu hơn. Ban ngày ngoại mò mẫm dưới mấy con mương, con lạch nhỏ để tìm cái ăn, tối về nằm co ro trong cái chòi rách bố mẹ để lại trong mảnh vườn bé con con, đầy những tiếng muỗi vo ve và tiếng ếch nhái kêu. Lớn lên một chút, người chú ruột đi tránh nạn đói mang theo gia đình trở về giành luôn mảnh vườn nhỏ ấy, ngoại bỏ đi làm thuê khắp vùng, ở đâu cần là ngoại không ngần ngại lăn xả vào. Rồi ngoại lưu lạc tới nơi này.

Ngày ấy, bắt đầu hình thành những mô hình hợp tác xã, nhà cụ ngoại tôi chuyên trồng dâu, nuôi tằm cho hợp tác xã nên cũng được coi là đủ ăn đủ mặc trong làng. Nhưng cụ ông mất sớm, chỉ còn lại cụ bà và ông ngoại tôi, cụ bà phải mượn thêm nhiều nhân công đến mới làm kịp vụ. Thế là ngoại tôi gần như quanh năm ở làm thuê nhà cụ bà, cùng cụ trồng dâu, nuôi tằm.

Ngoại tôi đẹp lắm, dù phải trải qua cuộc sống nghèo khổ, đói rách nhưng ngoại vẫn đẹp, có không ít thanh niên trong làng ngấp nghé. Cụ bà thấy thương cho hoàn cảnh của ngoại, lại thương cả nét ăn nết ở của bà, nên ngỏ ý nhận bà làm con dâu. Vì muốn trả ơn người đã cứu mạng và đối xử tốt với mình, ngoại đồng ý.

Ngày lấy nhau, ông ngoại tôi mới bảy tuổi, còn bà đã là con gái mười bảy. Cụ bà chẳng tổ chức lễ lạt gì, chỉ đốt ba nén nhang lên bàn thờ thưa với tổ tiên, rồi từ đấy ngoại tôi đã làm dâu con của cụ.

Ông ngoại tôi mười bảy thì ngoại cũng đã hai bảy. Trong làng thời ấy, đàn bà hai bảy tuổi đã là già lắm, có người bốn, năm đứa con bé con bằng

rồi, nhưng ngoại tôi vẫn còn là gái trinh. Ông ngoại tôi là con một nên từ nhỏ đã được nuông chiều, lại hay bị đám bạn trêu chọc là cưới phải vợ già, vợ xấu, lúc nào ông cũng tỏ ra hãnh học và ghét bỏ ngoại, chứ nói gì chuyện vợ chồng gần gũi. Cuối cùng, cụ bà làm quá, ép ông phải ở với bà, sau lần ấy ngoại tôi lập tức mang bầu mẹ.

Không lâu sau, khi ngoại còn đang mang bầu, ông ngoại phải lòng một cô gái trẻ ở làng bên rồi cùng nhau bỏ đi biệt xứ. Cụ bà khóc hết nước mắt giận con trai, thương con dâu bụng mang dạ chứa, sau đó cụ đổ bệnh. Ngoại ngày đêm lo lắng chăm sóc cho mẹ chồng, một mặt lẳng lặng nhờ người hỏi thăm tin tức của ông ngoại. Vài năm sau, mô hình hợp tác xã tan rã, nhà lại quay về cày cấy nông nghiệp, ngôi nhà chỉ có hai người đàn bà và một đứa trẻ con, lúc nào cũng lẳng lẽ, buồn thiu.

Ông ngoại đi một mạch năm năm mới về. Năm năm qua đi, vật đổi sao dời, cửa nhà đói kém, ông ngoại ở nhà vài hôm rồi lại muốn đi. Không hiểu sao lần ấy về, ông cũng chỉ gần gũi với bà ngoại một lần mà ngoại lại hoài thai dì ngay được. Chỉ là, ông chẳng bao giờ biết mặt đứa con ấy cũng như chẳng bao giờ nhớ nổi mặt đứa con gái lớn mà ngày ông về, mẹ tôi mới chỉ được bốn tuổi.

Ngoại tôi hoàn toàn có lý do để căm ghét ông như căm ghét bố tôi, căm ghét chồng dì Mừng. Thế nhưng ngoại, hay mẹ tôi, hay dì, đều là những người đàn bà, dù chồng có bội bạc cỡ nào thì họ vẫn trân trọng, vẫn không ngừng nhớ thương, không ngừng mong mỏi. Với họ, đàn ông cũng như một căn bệnh không thể miễn dịch, bất kỳ người đàn bà nào cũng phải mắc phải ít nhất một lần trong đời, mà một khi đã mắc phải rồi, họ cam tâm tình nguyện chịu bất hạnh cả đời.

Buổi tối hôm trước khi ông ngoại đi, bà ngoại gọi cả mấy mẹ con, dì cháu ra ngồi, rồi sau đấy đưa cho ông một cái gói và nói:

“Ông lên đây giữ gìn sức khỏe, cho mẹ con tôi gửi lời hỏi thăm tới mọi người ở trên ấy. Lúc nào rảnh thì ông đưa các con về mà nhận họ hàng, tổ tiên. Người sống là phải biết tới cội nguồn của mình, không thể chỉ biết sống một mình mình được. Mẹ con tôi ở cái đất này quen rồi, giờ cũng

không nở xa. Mà đất của tổ tiên là đất thừa kế, cũng không nên bán đi. Còn đất là còn quê hương, đất bán rồi thì làm gì còn nơi chôn rau cắt rốn nữa. Người nghèo nhất là người một tấc đất cắm dùi không có. Ông làm ăn giàu có bao nhiêu, mà một tấc đất thừa kế cũng không có, thì sau này mãi làm người tha hương mà thôi. Ở đây tôi có một ít vàng, ngày xưa u mất để lại cho tôi, nói là nếu ông về thì vợ chồng mình lấy vốn làm ăn. Nhưng ông không về thì tôi cũng đưa tất cho ông, đổi lại ông cho mẹ con, bà cháu tôi ở lại đây để hương hỏa ông bà.”

Ngoại vừa nói vừa rưng rưng. Mẹ ngồi ở đầu giường bên này quay mặt nhìn ra ngoài cửa không nói, nhưng tôi đã kịp thấy một giọt nước mắt trượt ra từ hốc mắt của mẹ, rồi chìm hẳn vào ánh sáng vàng vọt của cái bóng đèn sáng tù mù như con đom đóm đực.

Ông ngoại không nói gì, mãi sau mới lại thở dài, nói:

“Thôi, nếu bà với chúng nó không muốn đi thì tôi không ép nữa. Ở đây cũng có họ có hàng, bà với chúng nó vẫn còn được nương nhờ. Tôi để lại số điện thoại, có việc gì thì cứ gọi tôi về. Giờ hiện đại rồi, bà cũng đừng tiếc tiền một cú điện thoại mà lại giấu tôi việc trong nhà. Còn vàng này...”

“Ông cứ giữ đi. Nhà toàn đàn bà con gái, lại chẳng có chỗ giữ, lỡ kẻ xấu vào lấy trộm mất thì sao. Tôi giữ bao nhiêu năm nay cũng chẳng biết dùng vào việc gì cả. Trên đây ông làm ăn, có nó cũng như có thêm một ít vốn.”

Hai ông bà đưa đẩy nhau một hồi, cuối cùng ông đành phải nghe theo lời bà cất vào túi.

Sau này tôi mới biết, thực ra vàng ấy cũng chẳng phải là của cụ bà để lại, nếu không ngày ấy mẹ sinh ra tôi, ngoại cũng không phải gán hai thửa ruộng cho ông bà Phúc để lấy tiền cho mẹ tôi nằm viện. Vàng ấy là của mẹ và dì gom lại để đưa cho ngoại. Ngày xưa, lúc bố bế chị Vân đến bệnh viện cho mẹ, còn lén nhét vào trong túi xách mấy chỉ vàng. Có lẽ bố coi đó là một lời xin lỗi với mẹ. Mẹ không trả lại, định để sau này dùng cho chị em tôi, nhưng việc này xảy ra nên mẹ đành mang ra để ngoại đưa cho ông. Số vàng còn lại là của dì. Mấy năm đi làm dâu trên thành phố, dì cũng để dành

ra được một ít, định bụng dành dụm thêm, sau này mở một hiệu may ở đầu làng kiếm thêm thu nhập và cũng để an hưởng tuổi già.

Mấy tháng sau khi ông ngoại đi, khi tôi gần như đã quên mất gương mặt của ông, thì đột nhiên một buổi chiều, ông Hưng đi sang nhà tôi, thấy mẹ tôi đang thái bèo ngoài sân, còn dì đang ngồi cắt vải trên chõng thì hỏi:

“Chúng mày đã biết tin gì chưa?”

Mẹ tôi đẩy cái nón, ngẩng đầu lên đáp:

“Chuyện gì thế ông?”

“Thằng Báu nó chết rồi.”

Mấy mẹ con tôi chưa hiểu ra chuyện gì và “thằng Báu” trong lời ông Hưng là ai, thì đã lại nghe ông nói tiếp:

“Thằng Báu em chúng mày ấy. Nó là con của vợ hai bố chúng mày đấy.”

Mẹ nghe thấy vậy thì dừng tay dao, vội vàng đứng dậy hỏi:

“Chuyện thế nào vậy ông?”

“Còn thế nào nữa. Nó cờ bạc rồi nghiện hút, vừa chết trong trại cai nghiện rồi. Hồi ấy tao bảo mà u chúng mày không chịu nghe. Bố chúng mày về để bán nhà bán đất lấy tiền cứu nó ra khỏi trại thôi chứ có phải vì mẹ con chúng mày cái nỗi gì đâu. Tao có người quen trên huyện, dăm bữa nửa tháng lại lên cửa khẩu lấy hàng. Ở cái chợ cửa khẩu ấy, ai mà chẳng biết chuyện nhà bố chúng mày. Sinh được ba đứa con thì hai đứa con gái đi làm tít trong miền Nam, còn được một thằng lại sinh ra nghiện ngập, cờ bạc. Đến là khổ. Tao sống đến gần hết đời rồi, giờ cũng mới tin trên đời này đúng là có luật nhân quả.”

Mẹ tôi và dì lặng thinh.

Tối ấy, ngoại nghe tin cũng chỉ lặng thinh y như thế.

Tôi không biết khi ấy ngoại nghĩ gì, mẹ và dì nghĩ gì. Nhưng những gì ông Hưng nói ngày ấy thì tôi nhớ lắm, nhớ đến mãi về sau.

Phàm ở đời này, bất cứ chuyện gì xảy ra cũng đều tuân theo luật nhân quả cả.

CHƯƠNG 9

MỐI TÌNH ĐẦU CỦA TÔI

Chúng tôi cứ thế đi qua những mùa mưa, mùa nắng, mùa gió, mùa lũ, mùa nước lên rồi xuống, mùa trăng khuyết rồi lại đầy. Những đứa trẻ rồi cũng tạm biệt dần tuổi thơ mà lớn lên. Chẳng còn những đêm dắt díu nhau đi bắt đom đóm bỏ vào vỏ trứng hay trốn tìm dưới trăng. Chẳng còn những lần mưa giăng rủ nhau chui vào hốc đồng rơm, đồng rạ, để rồi về khóc cả đêm vì bị rệp cắn khắp người. Cũng chẳng còn những cảnh con trai con gái cùng nhau tắm sông, cùng nhau đầu trần chạy rông khắp cánh đồng quê những chiều ngập trong khói lam.

Càng lớn lên, chúng tôi càng ý thức rõ hơn về giới tính của mình, con gái ngực bắt đầu nhú lên như trái cau, trái ổi, cũng được mẹ dạy cho cách đi đứng, ăn nói thế nào cho giữ ý, được răn dạy không được thân thiết với con trai nếu không sẽ bị làng nước coi thường. Tôi không còn nhặng nhặng theo đuôi Đông như ngày trước nữa, mà anh cũng không còn thích chơi với tôi, thay vào đó là suốt ngày mặc quần bò rách gối, áo phông in hình đầu lâu xương chéo rất gớm ghiếc, tối nào cũng cùng đám thanh niên tụ tập hút thuốc ở gốc chuối đầu làng và chặn đám thanh niên nơi khác tới tán tỉnh con gái làng. Đám thanh niên làng tôi lúc nào cũng bảo nhau: “Trai làng ta giữ gái làng ta”, vì thế thanh niên lạ mò mẫm đi vào làng thế nào cũng bị chặn xe làm khó. Một lần Đông kể, có anh chàng ở xã bên đi chiếc xe Dream Thái sang định tán tỉnh chị Hoa tôi, cuối cùng bị cả đám thanh niên làng tôi

túm lấy, quăng cả người lẫn xe xuống con mương nhỏ đầu làng. Anh chàng ấy có lẽ cạch tới già cũng không dám bén mảng tới làng tôi nữa.

Chị Vân lên lớp 11, vẫn được tiếng với bà con làng xóm là xinh xắn, học giỏi lại ngoan. Chị lúc nào cũng chỉ biết đi học, sau đó về nhà thuê hàng cùng mẹ. Hai năm gần đây, làng tôi đột nhiên nổi lên phong trào làm hàng thuê để bán cho mấy nhà buôn ở trên huyện. Nghe nói mẹ Vy có người bà con đổ mỗi thuê nên sau đó đã dẫn mỗi về cho các cô, các chị khéo tay còn tinh mắt trong làng, tạo cho mọi người công ăn việc làm lúc nông nhàn. Mẹ tôi cũng tranh thủ những ngày không phải ra đồng ở nhà thuê thùa. Dì tôi từ hai năm trước thuê được một gian nhà nhỏ ở đầu làng để tiện cho công việc may vá, hằng ngày vẫn ở đấy suốt, thỉnh thoảng mới ghé về nhà.

Tôi không khéo tay, lại chẳng có tính kiên trì, nên cuối cùng vẫn chỉ quanh quẩn làm bạn với cái cần câu cáy, với mấy cái vó tép, thỉnh thoảng giúp ngoại tưới rau, nhổ cỏ trong vồng. Hồi lên lớp 6, có dạo tôi bị thủy đậu, mẹ bèn cắt phăng mái tóc dài ngang lưng của tôi đi, để lại một mái tóc lờm chờm như con trai. Hồi ấy lúc sang chơi, Đông cười nói rằng tôi để kiểu tóc này rất xinh, sau tôi quyết định để tóc tém luôn. Ngoại cứ không hay vừa lòng, bảo rằng tôi để tóc này nhìn rõ lác ca lác cấc, nhưng ngoại cũng chỉ nói thế chứ không bắt tôi phải để lại tóc dài. Dù sao hiện giờ, đám con gái trong làng trạc tuổi tôi cũng đã bắt đầu biết đua nhau ăn diện, tôi vẫn còn được tiếng với bà con hàng xóm là giản dị, chân phương. Bọn cái Vy, cái Thủy ở xóm khác, vì nhà khá giả hơn nên đã biết đến thế nào là tóc ép, là quần bò, là giày búp bê. Nhà cái Linh Lan cũng khá giả, nhưng bố mẹ nó cũng rất nghiêm khắc, nên chúng nó ngoài được sắm quần bò và mấy đôi quai hậu của hãng Biti's ra thì vẫn tết tóc hai bên, đúng một của gái quê tuổi này. Còn chị em tôi thì vẫn mang dép lê, mặc quần áo vải dì may đi học mỗi ngày. Dù có ăn diện hay không thì tất cả lũ con gái đều đã biết e thẹn, ngượng ngùng trước ánh mắt lũ con trai, nếu có đi qua một đám thanh niên hoặc chỉ dám cúi gằm mặt, hoặc lờ đi như chẳng thấy ai, một cái liếc mắt đưa ngang cũng chẳng có.

Rồi chúng tôi cũng bắt đầu có cảm giác chú ý tới một ai đó, cả ngày nghĩ tới người ta, lúc nào cũng ngơ ngẩn nhớ nhớ nhưng nhưng, cái gì cũng chỉ biết giữ trong lòng, thấy người ta vui mình cũng vui, thấy người ta buồn mình cũng buồn, thấy người ta thích một ai đấy không phải mình thì lại đau. Ở cái tuổi âm ương ấy, tình cảm với chúng tôi là một thứ gì đó lớn lao và vĩ đại lắm, đến nỗi chỉ cần một chút cảm giác thất tình cũng khiến chúng tôi sa sút tinh thần kinh khủng. Học chẳng buồn học, ăn chẳng muốn ăn, lúc nào cũng như những người say luôn nghĩ là mình tỉnh táo.

Ở lớp tôi, lũ con gái, con trai đã bắt đầu biết viết thư tay rồi lén gửi cho nhau qua ngăn bàn, hoặc giao lưu với lớp buổi chiều, hoặc tỏ tình ngay với bạn học trong lớp mình. Tôi thì chẳng thích nổi người nào trong trường, trong lớp, vì người tôi thích chính là Đông - hàng xóm, đồng thời là thanh mai trúc mã của tôi. Từ nhỏ chúng tôi đã chơi với nhau, vào tiểu học, vì chơi thân quá mà suốt ngày bị gán ghép với nhau. Tất nhiên hồi ấy thì tôi chẳng để ý gì cả, nhưng bắt đầu lên lớp 9, tôi nhận ra mình không còn bình thường được nữa mỗi khi đứng trước mặt Đông. Anh đã vào lớp 11, không học cùng trường với chị tôi mà học bên trường bổ túc văn hóa. Đông bước vào tuổi thanh niên, cao lớn vạm vỡ, nước da nâu sáng, cũng không đẹp trai nhưng rất nam tính, lại bắt đầu biết ăn diện vào nên nhìn anh khác hẳn với đám choai choai đang vỡ giọng lớp tôi. Từ hồi bắt đầu dậy thì, tôi cũng đã dần ý thức được rằng mình là con gái, cơ thể mỗi ngày càng ra dáng thiếu nữ thì tôi lại càng cảm thấy ngượng ngùng, không dám bỏ bã, thân mật với Đông như thuở nhỏ nữa. Mỗi lần đứng ở bên này, thấy bóng dáng Đông đứng ở bên nhà là tôi lại không ngừng lén nhìn anh.

Tôi thường nhớ tới Đông đến thất thần, mặc dù chỉ cách nhau có một nương nước nhỏ, ngõ cũng kề sát nhau, nhưng lúc nào tôi cũng tự hỏi Đông đang làm gì, lúc nào cũng cố tìm ra một lý do để được sang nhà gặp anh. Đông đi đánh nhau với đám con trai làng khác, mẹ anh kêu giời, bố anh chửi anh là thằng mất dạy, tôi thì chỉ lo lắng cho anh, không coi việc đi đánh nhau đó là một chuyện xấu. Ngoại tôi cứ hay ngâm nga hát rằng: “Thương nhau củ ấu cũng tròn...”, để răn đe chị em tôi không nên mù

quáng tin vào tình yêu của người đàn ông. Tôi thương Đông, nên dù anh có bao nhiêu tật xấu, trong mắt tôi anh chẳng có gì đáng chê trách cả, chỉ vì anh giao du với đám bạn không ra gì nên bị dụ dỗ mà thôi.

Tất nhiên, chuyện tôi thích Đông chỉ có một mình tôi biết, một mình tôi giữ ở trong lòng mà thôi. Tôi không dám thổ lộ với anh, tỏ tình là một chuyện rất mất mặt, lỡ như anh nói rằng anh chỉ coi tôi như một người em gái, có lẽ cả đời tôi chả dám gặp anh nữa. Hoặc lỡ như, tệ nhất là chuyện này để ngoại, để mẹ biết, có lẽ mẹ sẽ dìm tôi xuống sông đến chết thì thôi.

Tôi âm thầm thích Đông suốt từ lớp 9, qua kỳ thi vào lớp 10 đầy gian khổ. Tôi đỗ vào trường cấp ba công lập, bắt đầu mỗi ngày đạp chiếc xe cà tàng đi học trên huyện, thế giới quan cũng được mở rộng ra nhiều. Tôi có thêm bạn ở nhiều xã khác trong huyện, cũng được vài anh khóa trên để ý, nhưng đến hết kỳ I của năm lớp 10, tôi vẫn thích Đông. Tôi cảm thấy việc âm thầm thích anh là một chuyện cực kỳ mệt mỏi, nhưng lại đầy hy vọng, còn hơn là phải nói ra và nhận một câu trả lời không như ý. Tôi tin tưởng rằng, rồi sẽ có một ngày Đông sẽ nhận ra tình cảm của tôi. Và nếu chúng tôi lấy nhau, chắc hẳn ngoại và mẹ sẽ chẳng cần nhằn được điều gì khi hai nhà sát cạnh nhau như thế, đi lại hai bên đều vô cùng thuận lợi. Mỗi tình đầu lúc nào cũng mơ mơ hồ hồ như thế, thích cũng chẳng biết vì sao mình thích, thích chẳng cần vì bất cứ lý do vụ lợi gì, nó là một hành động đầy bản năng, không hề có chút lý trí nào can thiệp vào được. Nhưng cũng chính vì thế, cảm giác mất mát sau đó lại càng khiến người ta cả đời khắc cốt ghi tâm.

Một ngày, Đông lén gọi tôi ra đầu ngõ, sau đó dúm vào tay tôi một cuốn truyện, khẽ nói:

“Em đưa cái thư kẹp trong này cho Vy giúp anh nhé!”

Tôi nhìn bìa cuốn truyện, đúng là cuốn truyện lần trước Vy từng khoe ở lớp, sau đó tôi còn hỏi mượn nhưng Vy nói đã đưa cho bạn mượn trước rồi. Đáng lẽ cầm được cuốn tiểu thuyết này, tôi sẽ nhảy cẫng lên, sau đó về nhà đọc ngấu ngiến cho bằng xong mới thôi. Nhưng câu nói của Đông khiến tôi sững sờ, cảm giác cuốn sách trên tay nặng như một hòn đá vậy.

Thư ư?

Đông viết thư cho Vy ư?

Ở giữa cái thời con trai, con gái viết thư tay gửi cho nhau này, tôi có ngốc hơn nữa cũng lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra giữa hai người họ.

Đột nhiên tôi lại có cảm giác chua chát và chán nản khi trở thành người đưa thư bất đắc dĩ cho người mà tôi thầm thích với cô bạn cùng lớp - người mà tôi chẳng thích một chút nào. Không hiểu sao, cả tôi và Vy đều chẳng ưa nổi nhau. Tôi ghét cái sự kهنh kiệu và tỏ ra mình là con nhà giàu, xinh xắn, là công chúa của lớp của Vy. Còn Vy không ưa tôi vì lúc nào tôi cũng là người được thầy cô khen nhiều hơn, thành tích học tập cũng cao hơn nó. Chỉ cần thua tôi không thấy một điểm tổng kết thôi là nó cũng hậm hực rồi đi nói xấu tôi khắp nơi rồi. Ấy vậy mà cuối cùng người tôi thích nhất và người tôi ghét nhất lại trở thành một cặp, còn tôi thì trở thành bà mai bất đắc dĩ cho họ. Nếu Vy nó biết tôi thích Đông thì chắc mặt nó sẽ còn vênh lên đến tận trời mất thôi.

Tôi về nhà, chui vào buồng, lấy cái phong bì kẹp trong cuốn sách ra xem. Đó là một cái phong bì màu xanh lá, viền xung quanh mặt bì thư là những dây hoa lá rất đẹp mắt, ở góc nơi ghi người nhận còn được vẽ một cụm hoa hồng, trên có hai con chim bồ câu đang bay lượn. Nói chung là một cái phong bì hết sức sến súa, nhưng chính là loại đang thịnh hành vào thời điểm này. Tôi nghe Linh nói, ở ngoài cửa hàng tạp hóa bán cả phong bì lẫn giấy viết thư, hơn ba nghìn một tệp tầm chục cái mỗi loại, đủ các kiểu trang trí bắt mắt, thậm chí còn có cả loại bút nhũ đủ màu, chữ viết ra óng ánh rất đẹp. Thời này, có đủ thứ công cụ để người ta tán tỉnh nhau, không như trước đây, thư chỉ là một tờ giấy học sinh kẻ ô li hoặc giấy phê đúp giật ra từ cuốn vở, phong bì cũng chỉ là phong bì thông dụng nhất, hai trăm đồng một cái bán ngoài bưu điện.

Chữ Đông rất xấu, viết có hai chữ “Gửi Vy!” thôi mà nhìn như hai con giun đang bò loằng ngoằng trên giấy. Nhưng tôi chả có tâm trạng nào để cảm thấy buồn cười khi tưởng tượng ra mấy con giun ấy như trước đây cả. Tôi đang tự hỏi không biết Đông viết gì trong lá thư này, liệu có mùi mẫn

đầy tình cảm giống như lá thư tỏ tình mà cái Lan từng nhận được của anh chàng khóa trên, ngồi cùng chỗ, học lớp buổi sáng hay không? Hồi ấy nó đưa tôi đọc thư, xong hai đứa cười rúc rích với nhau, còn chê anh chàng kia sến sẩm quá, còn đi chép cả mấy câu thơ của Xuân Diệu vào thư nữa. Bình thường Đông là con người khô khan lắm, nhưng ai mà biết được người ta có thể trở nên như thế nào khi yêu đương cơ chứ?

Mặc dù rất tò mò, nhưng cuối cùng tôi vẫn kìm lại được cái ý muốn bóc lá thư ra để đọc ngay xem họ yêu đương tán tỉnh nhau tới mức độ nào rồi. Tôi chưa bao giờ ghen tị với Vy vì những gì nó có, càng không bao giờ ghen tị với việc nó được đẩy những anh theo đuổi tán tỉnh, có điều lần này thì tôi phải đổ kị thật. Tôi đổ kị với nó khi nghĩ rằng rồi đây người mà Đông quan tâm nhất là nó chứ không còn là tôi, người bạn từ thuở ấu thơ của anh nữa. Rồi đây, cũng có thể vì Vy ghét tôi mà sẽ đi nói xấu tôi với anh, và anh cũng sẽ hoặc ghét tôi, hoặc chẳng còn thân thiết với tôi như trước kia.

Tôi bị suy nghĩ ấy hành hạ tới mấy tuần sau, sau khi chuyển thư giúp hai người họ đến vài lần rồi nhưng thấy Đông không tỏ ra ghét hay xa cách tôi gì cả, thậm chí còn có xu hướng nịnh nọt tôi nhiều hơn, lúc ấy tôi mới để nó chìm vào quên lãng. Trong lòng tôi, Đông vẫn là một tồn tại bất biến, càng nghĩ tới càng buồn, càng nghĩ tới càng mong, càng nghĩ tới càng đau. Dạo này, Đông còn toàn đợi ở trước cổng trường tôi, chờ Vy tan học là sẽ cùng đi với nó về tận gần nhà mới tách ra. Thỉnh thoảng, vào những ngày chúng tôi học thêm, nó cũng sẽ trốn học và đi chơi đâu đó cùng với Đông.

Đến một lần, khoảng vài tháng sau, tôi cũng chẳng nhớ nổi là mình đã đóng vai người chuyển thư được bao nhiêu lần, sau mấy ngày yên ắng, Vy lại tiếp tục nhờ tôi chuyển thư cho Đông. Lần này, nó chẳng bỏ thư vào phong bì màu hồng như mọi lần nữa mà để trong cái bì thư bưu điện nhàu nhĩ không đề tên người gửi và nhận, mà hình như còn là một cái phong bì dùng rồi. Tôi chỉ nghĩ thế, cũng chẳng bận tâm nhiều, dù sao việc của tôi chỉ là đưa nó đến tận tay Đông là được. Tối hôm ấy trời đổ cơn mưa đầu mùa to dữ dội nên tôi không thể sang nhà Đông, chẳng biết ma xui quỷ

khiến thế nào, lúc ngồi học ở bàn mà học mãi không vào, đột nhiên con quỷ tò mò trong tôi lại trỗi dậy. Tôi thực sự rất muốn biết họ có chuyện gì để nói với nhau mà gần như tuần nào cũng phải viết vài lá thư, trong khi còn suốt ngày đi chơi với nhau nữa? Nếu tôi bóc lá thư này ra rồi dán lại hoặc dùng một cái phong bì khác cho vào thì Đông cũng chẳng biết được là tôi đã lén đọc trộm thư của hai người. Dù sao tôi cũng đang chán nên chẳng cần nghĩ nhiều, tôi lập tức bóc cái phong bì và lôi lá thư ở trong ra. Lá thư cũng chẳng dài, chỉ có hơn hai mặt giấy học sinh được Vy giật vội từ một cuốn nào đó ra, còn nguyên hai cái lỗ rách to đùng ở giữa. Tôi nhét lá thư vào cuốn vở, sau đó mới bắt đầu đọc, để lỡ như mẹ có thành linh bước vào cũng sẽ thấy như tôi đang học chứ không phải đang đọc thư từ gì.

“Mấy hôm nay mệt quá chõng ạ!”

Câu đầu tiên của lá thư là như thế, đúng kiểu một xưng hô bây giờ của mấy người yêu nhau. Lớp tôi có vài cặp cũng suốt ngày xưng hô như thế, rồi ngay cả đám con gái cũng ”anh - em”, ”chồng - vợ” với nhau luôn.

Chữ Vy rất đẹp, không kiểu gà bới tung tóe như chữ của Đông nên tôi đọc lá thư rất nhanh. Lá thư đơn giản chỉ kể về mấy ngày gần đây của Vy. Thì ra cô giáo gọi điện phản ánh là dạo này nó đi học rất thất thường, có dấu hiệu phân tán tư tưởng, học hành không tập trung, lực học giảm sút rất nhiều nên nó đã bị mẹ mắng cho một trận rồi kiểm soát chặt chẽ mọi việc đi lại, học hành của nó. Tôi nghĩ ngợi một chút, chợt hiểu ra vấn đề là tại sao mấy hôm nay nó toàn được mẹ đưa đón đi học bằng xe máy chứ không phải đi chiếc xe mini Nhật màu xanh như bình thường. Đến ngồi học nó cũng bị mẹ cho cô em gái kè kè bên cạnh giám sát, nó phải tranh thủ giờ học trên lớp để lén lút viết thư.

Than chán, nó lại quay sang ước mong nhanh chóng kết thúc mấy năm cấp ba, rồi sẽ cùng Đông vào miền Nam học hoặc làm công nhân, như thế có thể thoải mái hẹn hò với Đông mà không sợ bị gia đình ngăn cấm như bây giờ.

Tôi chợt buồn, cũng chẳng biết mình đã đọc hết lá thư như thế nào nữa khi nghĩ tới chuyện hai người họ còn hứa hẹn cả chuyện bỏ vào miền Nam

để sống với nhau. Thực ra, dù biết Đông đã quen với Vy, tôi vẫn cứ ôm hy vọng họ sớm chán nhau, rồi Đông sẽ lại là Đông của tôi như trước. Vy là người ưa mẽ bề ngoài, trước đây cậu ấy từng thích mấy anh khóa trên, tất cả đều là những người đẹp trai hoặc nổi tiếng là học giỏi, hoặc là cây văn nghệ của trường. Giờ thấy họ quyến luyến với nhau như thế, tôi lại nghĩ có lẽ trên đời này không chỉ mình tôi mới biết thế nào là thích một ai đó thật lòng. Tôi gấp lá thư lại theo đúng nếp gấp cũ, sau đó kẹp nó vào vở, sáng hôm sau sẽ chạy ra đầu làng mua một cái phong bì rồi cho vào lại là được. Rồi tôi leo lên giường, vừa nằm nghe tiếng mưa rơi trên mái rạ, đầu óc nghĩ tới nghĩ lui, tưởng tượng đủ thứ nực cười, đến tận quá nửa đêm mới ngủ được.

Sau cái lần đọc trộm thư ấy, tôi rốt cuộc cũng buông bỏ mối tình đơn phương mình đã ôm ấp hơn một năm trời qua. Nghĩ đi nghĩ lại, dù tôi có ghét Vy cỡ nào chẳng nữa, nhưng đối với Đông, đó vẫn là người mà anh thích nhất. Cũng như nó rất ghét tôi, nhưng điều đó cũng chẳng thể ngăn việc tôi trở thành một cô gái hoàn hảo trong mắt một chàng trai khác. Ấy là tôi ví dụ thế, chứ trong mắt đám con trai, tôi cũng chẳng khác gì bọn nó cả, tóc tém, ngực phẳng lì, suốt ngày lù đù lù đù nơi góc lớp, được ai đó để ý mới lạ. Tôi quên đi việc mình từng thích Đông rất nhanh, lại tiếp tục cái guồng cuộc sống chán ngắt của mình.

Sau này, khi chứng kiến chuyện tình của họ tan vỡ, rồi chứng kiến Đông từng bước đi vào ngõ cụt với tình cảm vô vọng của mình, thỉnh thoảng tôi vẫn tự hỏi, nếu ngày ấy tôi có gan tỏ tình với Đông thì liệu sau đó số phận của bốn người chúng tôi có đổi chỗ cho nhau hay không? Hay như chồng tôi vẫn nói, số phận đã sắp xếp cho tôi gặp anh thì dù có chuyện gì xảy ra, cuối cùng chúng tôi vẫn sẽ thuộc về nhau mà thôi.

CHƯƠNG 10

GẶP GỠ DƯỚI TRĂNG

Mùa hè tôi hết năm lớp 10, chị tôi bước vào giai đoạn gian khổ nhất, đó là thi tốt nghiệp và ôn thi đại học. Chị tôi học rất giỏi, vì thế có nhiều lựa chọn, nhưng cuối cùng chị chọn thi cao đẳng mầm non để vừa được miễn phí tiền học, lại học ngay trong tỉnh, ít ra còn gần nhà hơn là lên thủ đô. Mẹ tôi suy đi tính lại, cảm thấy học mầm non ra rồi có thể vào trường mầm non của xã, chỗ mẹ Liên tôi làm hiệu phó, lại chỉ phải nuôi chị ăn học có ba năm nên rốt cuộc cũng gật đầu đồng ý. Nhà tôi nghèo như thế, nếu mẹ không cho chị đi học tiếp mà bắt chị đi làm chị cũng phải chịu. May có cậu Nhân, rồi bên nhà bác Hoài phân tích mãi, nói chị học giỏi thế mà không được học tiếp thì phí hoài lắm, con gái bây giờ là phải có công ăn việc làm tốt, tự chủ được về kinh tế thì về nhà chồng mới đỡ khổ. Bác Hoài còn nói, chị học mầm non xong, sau này ra trường cũng không mất tiền xin việc, nên cuối cùng mẹ cũng xuôi, cho phép chị được ôn và đi thi.

Những ngày chị toàn tâm toàn lực ôn thi, mẹ miễn cho chị hết việc đồng áng lẫn việc nhà, thay vào đó tôi phải giúp chị cơm nước, giúp ngoại và mẹ gà lợn, cám bã. Sau lần tôi đi gặt lúa và bị liềm xén vào tay thì mẹ cũng không cho tôi ra đồng giúp gặt hái luôn. Tôi ở nhà, không phải học hành gì nên suốt ngày chỉ chúi đầu đọc mấy cuốn tiểu thuyết mượn lại của bọn cái Linh. Chúng nó được mẹ làm cho cái thẻ thư viện huyện nên lúc nào nhà cũng đầy tiểu thuyết từ tình cảm mùi mẫn của Quỳnh Dao, tới tiểu thuyết cổ điển của Alexandre Dumas, truyện trinh thám của Agatha Christie,

Conan Doyle. Tôi lúc nào cũng ôm khư khư mấy cuốn tiểu thuyết ấy mà đọc, kể cả lúc nấu cơm hay đi cắt vó tép, câu cua ngoài đồng. Không phải đưa thư cho Đông và Vy nữa nên tôi cũng quên hẳn bọn họ, suốt ngày chỉ chìm đắm vào thế giới mà tôi tưởng tượng ra. Buổi tối nào không đi cắt vó tép, tôi lại ngồi cắm cúi ở bàn học để tập tành viết lách. Tôi viết ra toàn những thứ như dở hơi, chính mình đọc lại còn cảm thấy ngớ ngẩn, nhưng tôi chẳng bao giờ chán. Tôi thỏa sức mà tưởng tượng về thế giới của riêng mình, tôi làm đạo diễn cho cuộc đời các nhân vật của tôi, hoặc lâm li bi đát tới cực điểm, hoặc hào nhoáng đến cực điểm, nói chung là đều vô cùng thần thông quảng đại, IQ cao ngút trời. Nếu không có những cuốn tiểu thuyết của Linh và Lan cho mượn, nếu không có những truyện tự viết ra, tôi nghĩ tôi sẽ vẫn còn là một con bé tầm nhìn chưa vượt qua khỏi lũy tre làng.

Tám giờ tối, trăng tròn vành vạch treo lơ lửng trên ngọn cây cau, như một chiếc đèn lồng khổng lồ đang tỏa ra thứ ánh sáng dịu dịu, tràn ngập khắp mặt đất. Ánh trăng theo sương trượt trên những tàu lá chuối lấp loáng, theo những làn sóng nước lăn tăn trên sông, trăng chìm cả vào đáy chiếc vó tép tôi đặt ở mé bờ. Tôi cắt lượt vó tép tiếp theo, sau đó cũng không quay về nhà mà ngồi bệt dưới gốc cây chanh già, nhờ ánh trăng để nhặt bớt những con bọ nước ra khỏi cái rá đựng tôm tép của mình. Sông này đổ ra sông lớn nên nước ra nước vào rất đều đặn, mỗi tối đặt vó tôi đều thu được không ít tép mà còn rất nhiều tôm càng, tôm rảo, to lớn đủ cả. Bên kia sông, từ dạo có mấy cụm sen mọc dọc bên bờ tôi đã không còn sang đây đặt vó nữa, nhưng dù sao chỉ loanh quanh ở góc vườn bên này tôi cũng đã kiếm đủ ba bữa cho cả nhà vào ngày hôm sau rồi.

Gió đồng mát lạnh mang theo hương sen thơm ngát khiến cho tôi nảy ra không ít ý tưởng hay ho cho cuốn truyện đang viết dở. Tôi vẫn đang lẩn cẩn đoạn kết, không biết kết thúc như thế nào vì cô nhân vật chính dù sao cũng đã đoạt mạng người khác để trả thù cho bố mẹ mình, nếu cho cô ta một cái kết viên mãn bên nam chính thì không được. Mà nếu tôi để cô ta trả thù xong rồi cũng chết thì Linh với Lan cũng sẽ giết tôi chết theo cô ta mất,

hoặc nhẹ hơn sẽ tẩy chay tôi vĩnh viễn. Khó khăn lắm tôi mới dụ được chúng nó đọc truyện mình viết, mà chúng nó lại đang phát cuồng lên vì cô nhân vật chính cái gì cũng giỏi như siêu nhân này.

Đang tự tùm tùm cười với những suy nghĩ ngớ ngẩn của mình, tôi chợt nghe thấy tiếng cười nói xôn xao phía ngoài sông. Sông chảy qua làng nên rất nhiều nhà tự sắm cho mình một chiếc thuyền nhỏ để dễ dàng đi lại giữa hai bờ. Thỉnh thoảng, những chiều hè mát mát, bọn chúng tôi cũng rủ nhau mượn thuyền của nhà Đông, sau đó chèo sang bên kia sông hái lá sen về để ủ cơm nếp cho thơm, hoặc hái hoa sen về cắm, hái đài sen về lấy hạt ăn. Mặc dù vậy, đám sen vẫn sinh sôi nảy nở suốt mùa, chẳng lúc nào thôi ngát hương hoa. Nghe thấy tiếng nói cười, tôi đoán là đám thanh niên của xóm khác chèo thuyền sang đây hái sen rồi.

“Thơm quá! Không biết có bông hoa nào không nhỉ?” Tiếng cười nói càng lúc càng tới gần, cuối cùng tôi thấy dưới ánh trăng, một chiếc thuyền nhỏ đang lừng lững trôi tới, trên thuyền có bốn người, trai gái đủ cả, mà người vừa lên tiếng chính là Vy, dù không nhìn rõ mặt nhưng tôi vẫn nhận ra giọng nó.

“Không đâu. Chiều bọn em cũng chèo thuyền ra đây, có thấy bông nào đâu.” Tiếng một đứa con trai còn chưa vỡ giọng đáp lại, nhìn nó còn khá nhỏ, chỉ chừng lớp 4, lớp 5 gì đó, nhưng tôi không nhận ra nó là con nhà ai.

“Anh thấy có cái nụ kia. Vinh, chèo lại gần đi, anh hái cho Vy.” Lần này là giọng nam trầm ấm, có vẻ như là thuộc về gã con trai to lớn nhất trong ba thằng con trai đang ngồi trên thuyền.

Người đang chống gậy đẩy cho thuyền đi tất nhiên là Vinh, thằng em út của Vy, năm nay mới học lớp 6.

“Eo ôi, anh Quang Anh tinh mắt thế!” Tiếng Vy cười khúc khích, thánh thót như chuông bạc.

“Chuyện. Kia, tập thuyền vào đi nhóc...”

Gã con trai hơi nhồm dậm, đi ra phía đầu thuyền, gạt đám lá sen ra để cho thuyền đi vào.

“Cẩn thận không ngã đấy anh!” Thấy thuyền tròn trành, Vy vội kêu lên.

“Yên tâm, anh có nghề rồi.”

Một chút sau, dường như đã bứt được cái nụ sen rồi, gã bèn quay người, đứng dậy và đi về phía Vy đang ngồi và đưa cho nó, cười:

“Đây nhé! Cho em đấy.”

“Em xin! Cảm ơn anh nhé!” Rồi Vy quay đầu nhìn quanh như thể đang xem đây là chỗ nào, sau đó dường như nhớ ra sắp đi qua vườn nhà Đông, nó lập tức nói: “Thôi mình về đi kẻo ông bà anh lại đi tìm.”

“Ừ...”

Gã con trai vừa nói xong thì thằng Vinh, em trai Vy đã chống cái sào tre xuống, quay ngoắt thuyền tới chín mươi độ khiến cho gã đang loay hoay tìm một chỗ ngồi lập tức mất thăng bằng và lộn nhào xuống sông cái ”ùm”. Nước bắn lên tung tóe, mấy đứa trên thuyền cũng chỉ kịp rú lên một tiếng sợ hãi. Tôi cũng bị bất ngờ tới sững sờ cả người, cứ đứng đực ra mà nhìn cái cảnh gã con trai vừa mới muốn ghi điểm trong mắt cái Vy thì đã bị lộn cổ xuống sông rồi.

Chiếc thuyền vì cú đẩy sào vừa rồi của thằng nhóc Vinh mà đã bị trôi ra cách chỗ gã kia ngã một quãng xa. Sau mấy giây chìm xuống, cuối cùng gã cũng nổi lên, hai tay khua loạn xạ, dường như gã không biết bơi nên cứ mỗi lần mở miệng ú ớ được mấy tiếng lại chìm xuống, ngóc lên rồi lại chìm xuống. Mà dù là người biết bơi, nếu như không biết lòng sông đoạn này dốc xuống, đầy rong rêu dưới đáy thì rất dễ bị đám rong rêu quấn lấy chân, rất dễ chết oan. Bọn trên thuyền sợ hãi kêu ầm lên, nhưng không đứa nào dám xuống nước vì không biết bơi.

Tôi không nghĩ nhiều, vội quẳng cái rá tôm tép đang nhặt dở sang bên cạnh, sau đó nhào xuống sông và sải tay bơi ngay về phía gã con trai kia. Bọn trên thuyền thấy có người bơi tới gần thì cũng không hò hét nữa, vội vàng cố động cho tôi. Túm được người gã con trai, tôi chưa kịp kéo hẳn lên thì đã bị hấn ôm chặt lấy người rồi kéo tuột xuống. Tôi bị hấn kéo chìm xuống quá bất ngờ nên phải uống đến mấy ngụm nước, sau tôi vội vàng

giãy ra và lại trôi lên để lấy không khí, tiện tay kéo cả gã lên. Phút hoảng hốt qua đi, dường như gã cũng đã nhận ra có người tới cứu nên không giãy nữa mà để tôi túm lấy cánh tay và giữ nổi trên mặt nước. Vẫn chưa qua phút sợ hãi nên gã ôm chặt lấy eo tôi, miết chặt tới nỗi tôi có chút cảm giác đau.

Dưới ánh trăng sáng, tôi nhìn rõ gương mặt gã, cũng khá đẹp trai, làn da mịn như da em bé, chẳng nổi lấy một cái mụn nào như lũ con gái chúng tôi. Nước từ trên tóc gã rớt tong tong xuống cổ, xuống ngực, gã cũng chẳng buồn lau đi, đôi mắt đáng ghét cứ nhìn chòng chọc vào khuôn ngực lép kẹp của tôi, mà đúng hôm nay tôi còn chẳng mặc áo ngực nữa chứ. Ai mà nghĩ nửa đêm nửa hôm lại bị rơi vào một trường hợp đáng xấu hổ như thế này! Vừa ngỡ ngàng lại vừa giận, tôi định dìm gã thêm mấy cái nữa, nhưng rồi cuộc chân tay cứ mềm nhũn ra, không biết làm gì cả.

May sao, thằng Vinh cũng đã chèo thuyền lại, mấy đứa trên thuyền hốt hơ hốt hải hải xem hấn có bị làm sao không, Vy còn nhòai hấn người ra, đưa tay ra hiệu để kéo hấn lên thuyền. Gã cũng không nhìn vào ngực tôi nữa, nhìn tôi một cái và cười cười, sau đó cũng không nói không rằng, cứ thế bám lấy thành thuyền và nhún người leo lên. Con thuyền nghiêng hấn sang một bên, nước tràn cả qua mép thuyền vào trong khiến cho đám Vy sợ hãi kêu lên. Đến lúc hấn đã ngồi được vào lòng thuyền, chiếc thuyền tròn tròn tránh một chút rồi cũng thẳng băng trở lại thì mấy đứa trên thuyền mới hết sợ. Cái Vy nhận ra tôi, nó vội vàng nói:

“May quá có Tâm. Cậu lên bờ đi không lạnh đấy.”

Chả mấy khi nó nói chuyện lịch sự và hòa nhã thế với tôi nên tôi cũng cười đáp lại:

“Ừ. Đang cất vó ở trên vườn, mọi người cũng về đi.”

Nói rồi tôi liếc nhìn gã trai trên thuyền, hấn cũng đang nhìn tôi chằm chằm nên tôi vội vàng rời ánh mắt, sau đó sải tay bơi về bờ.

Cũng chẳng cần quan tâm xem bọn họ đã đi ngay chưa, tôi ôm lấy cái rá tôm tép đặt dưới gốc cây sau đó đi về nhà. Đã thế, lúc mẹ mang quần áo ra nhà tắm cho tôi, cũng lại nhìn vào ngực tôi, sau đó chép miệng:

“Mẹ chả biết mày giống ai nữa. Mẹ với chị mày đều muốn mông có mông, muốn ngực có ngực, còn mày chỉ bằng quả ổi găng là sao hả con? Chịu khó mà xoa ngực cho nó to lên đi, chứ cái tướng cứ như đàn ông thế này đến mấy thằng sút môi lõi rốn nó cũng chả thèm ngó ngang đâu con ạ!”

Tôi tức muốn phun máu. Cái ngày xui xẻo gì mà ai cũng nhìn ngực tôi mà đả kích vậy hả trời?

Sáng hôm sau, tôi đang ngồi ôm cuốn truyện “Con nai trong rừng” của Delly, đang lâng lâng sung sướng vì câu chuyện tình lãng mạn khủng khiếp của ngài Hoàng thân và cô tiểu thư bất hạnh thì đột ngột thấy bà Phúc vào chơi. Tôi vội vàng gấp cuốn truyện lại và đứng dậy chào, vì bà Phúc với ngoại tôi cùng ở trong hội phật tử của chùa làng nên hai bà cũng hay qua lại chơi với nhau.

Nhà ông bà Phúc giờ được coi là giàu nhất làng. Ông bà có bốn người con, một gái, ba trai, tất cả đều sống trên Hà Nội cả. Ngày xưa lúc mẹ sinh tôi, cũng chính là ông bà cho ngoại tôi vay tiền để cho mẹ tôi nằm trên bệnh viện tỉnh, nếu không sức khỏe của cả mẹ và tôi giờ chẳng biết như thế nào nữa. Ông bà giàu có nhưng cũng chẳng ở ác với ai bao giờ, hay thương kẻ khó, thỉnh thoảng rằm Trung thu còn cho chị em tôi bánh nướng nữa. Tôi nhớ có lần ngoại sai tôi đem mấy quả bưởi đào sang biếu ông bà, tôi không biết đạp xe xông thẳng qua cổng, một con chó béc-giê lớn nhảy xổ ra, chồm lên đẩy tôi ngã xuống, nhưng thật may là nó cũng chưa đớp được tôi nhát nào thì đã bị bà Phúc cầm gậy đuổi. Sau đấy bà bảo con chó ấy là cháu trai bà nuôi ở trên thành phố, giờ nó to quá, nhà lại chật, không có ai chăm nên đưa về quê nhờ ông bà chăm giúp. Con chó to nên ông bà chỉ dám nhốt vào chuồng, thỉnh thoảng mới thả ra cho nó đi vệ sinh hoặc chạy nhảy trong sân vườn cho đỡ béo. Tôi vào đúng lúc ông bà thả nó ra nên tôi mới xui xẻo bị nó dọa cho sợ mất mật như thế. Sau lần ấy, mỗi lần như thế tôi đều đứng tít từ ngoài cổng mà gọi ông bà ra chứ chẳng dám xộc ngay vào nhà nữa.

Tôi định bảo bà ngồi chơi rồi chạy đi gọi ngoại đang ở bên nhà bác Hoài thì ngoại đã về đến sân. Hai bà vừa phe phẩy quạt mo, vừa ngồi uống nước vối ở ngoài chõng, còn tôi thì chui vào cửa bếp nhặt rau cho đỡ nắng. Đang nói đến chuyện vườn chuối bị sâu ăn sạch lá, bà Phúc lại đột nhiên đổi chủ đề, bảo:

“Mà cái con bé Tâm nhà bà lanh đáo đẽ. Này, tối qua mà không có nó thì thằng cháu nội của tôi đã về hầu ông Hà Bá rồi đấy.”

Gương mặt gã trai kia lập tức hiện ngay lên trong đầu tôi, chỉ là không ngờ gã lại là cháu nội của bà Phúc mà thôi. Mà cứ nhớ đến gã là cái cảnh gã nhìn chăm chặp vào ngực mình khiến cho mặt tôi cứ nóng ran lên. Tôi cúi gằm mặt nhặt rau, không dám ngẩng đầu lên nói gì.

“Nó làm sao?”

“Cháu nó về chiều qua, tối qua bị đám trẻ con trong xóm rủ ra sông chèo thuyền. Đi đến đoạn ngang qua vòng nhà bà thì nó bị ngã xuống sông, sặc nước suýt chết đuối đấy, may mà có con Tâm nó bơi ra nó cứu. Thế mới nói, con trai làng này thua nó hết.”

“Đêm tối mà bà còn cho chúng nó đi chèo thuyền. Cái khúc này sâu lắm, lại nhiều bùn nhão, rong rêu đầy đáy sông ấy, không cẩn thận bị nó quấn vào chân cho thì có mà chết chìm. Hè nào thằng Nhân cũng vớt rêu lên, được cả mấy xe thồ để đem lên bón đất, thế mà cái giống ấy nó mọc nhanh hơn cỏ bà ạ!”

“Nhà tôi có biết đâu, biết thì đã không cho đi rồi. Hôm qua thằng bé về đến nhà, cả người ướt lướt thướt, đêm còn gầy gầy sốt. Ông nhà tôi sáng nay phải gọi anh Nam vào tiêm cho nó, chứ không nó ốm ra đấy thì bố mẹ nó lại mắng ông bà không chăm được cháu. Sáng nay tôi sang tận nhà cái Vy, mắng cho nó một trận vì cái tội nửa đêm nửa hôm còn bày trò ra sông chơi. Mà con gái con lúa mười sáu, mười bảy tuổi đầu, đêm hôm còn rủ trai đi chơi, đúng là lớn không nên nết.”

“Thanh niên chúng nó bây giờ đứa nào chả thế. Hai đứa nhà tôi đây là tôi cấm tiệt, không có giao lưu bạn bè gì hết. Con gái mơn mớn ra như cỏ non thế, trâu nào nó chả rình gặm. Không cẩn thận lại ôm bụng như cái con Nga

con thẳng Ngà thì nhục lắm bà ạ! Nghe đầu bụng nó giờ to lắm rồi, mà nhà thẳng kia nó có nhận đâu. Con với cái kiểu ấy, bỏ thì thương, vương thì tội, đúng là chỉ bôi tro trát trấu vào mặt bố mẹ.” Ngoại tôi như gặp được tri kỷ, lập tức nói một tràng.

“Con gái bây giờ chúng nó cũng quái lắm chứ có phải vừa đâu, bà nhỉ?” Bà Phúc gật gật đầu đồng tình, rồi lại nói. “Vợ chồng thẳng Quân nhà tôi vừa bị điều ra nước ngoài công tác rồi bà ạ, có mỗi thẳng Quang Anh, để nó ở trên Hà Nội thì sợ không có ai quản nên định cho nó về đây ở với vợ chồng tôi. Mà cái tính thẳng này ngoan đẫy nhưng sĩ diện với gái lắm, tôi chỉ sợ lại bị đám con gái nó lừa thì chết.”

“Ôi dào, bà cứ lo xa! Dân thành phố nó khôn hơn người nhà quê mình nhiều. Con gái quê mà yêu phải con trai thành phố có đứa nào được sướng đâu.”

“Mỗi đứa mỗi phận bà ạ! Đời đàn bà con gái mười hai bến nước, gặp phải bến nào thì cũng phải chịu bến đó. Như con Huyền nhà tôi (con gái cả của bà Phúc), lấy chồng thành phố nhưng mà ở cái khu phố cổ, nhà chật như cái bếp ở quê nhà mình ấy, chỗ chui ra chui vào cũng chẳng có, mà bố mẹ, vợ chồng, con cái chui tất vào cái chỗ ấy. Nói sống ở thành phố sướng chứ tôi chả thấy sướng tí nào cả. Chúng nó bảo mua nhà cho vợ chồng tôi ở trên ấy rồi đón chúng tôi lên ở cho chúng nó tiện đi lại chăm sóc, nhưng mà ông nhà tôi không thích, bảo lên ấy không có vườn tược gì, ngồi một chỗ là đầu gối nó cứ nhũn ra. Ai chẳng thích ở gần con cái, nhưng ở quê có ao, có vườn quen rồi, lên ấy nhìn lên nhìn xuống, nhìn trước nhìn sau chỉ có thấy nhà với nhà, xe với xe, người với người, nhìn đến là chán. Bà nói có đúng không?”

“Mà dân phố nó bạc lắm. Lên ấy, có hỏi đường thôi có khi cũng bị lờm, bị quát là nhà quê ấy.” Ngoại tôi ra sức đồng tình.

“Ấy, mấy đứa con tôi đều sống ở thành phố cả đấy bà...” Bà Phúc cười ồ lên.

“Mấy đứa nhà bà sống ở thành phố nhưng vẫn không mất gốc. Tết nhất chúng nó về quê vẫn còn rẽ vào chúc Tết với mừng tuổi cho tôi cơ mà.”

Ngoại tôi cũng cười.

Hai bà cứ thế nói chuyện rôm rả, tâng bốc con cháu lên tận mây xanh, còn tôi thì đang nghĩ về cái hoàn cảnh xấu hổ hôm qua, cả người nổi gai ốc khi nhớ tới cảnh bị bàn tay của hắn miết chặt trên eo. Từ lúc tôi dậy thì, ngay cả Đông tôi cũng chưa bao giờ có những động chạm gần đến như thế, tôi cảm thấy còn kinh khủng hơn cả cảm giác của các cô nhân vật chính trong truyện khi bị nam chính cướp mất nụ hôn đầu.

Tôi cũng chẳng có bụng dạ nào há hê chuyện cái Vy bị bà Phúc mắng nữa, vì tôi đang nghĩ tới chuyện nó đang hẹn hò với Đông mà sao đêm tối còn rủ cháu trai bà ấy đi chơi? Chẳng biết nếu Đông biết chuyện này thì anh có buồn không nữa? Lâu rồi tôi cũng không sang nhà Đông, ít nói chuyện với anh, nhưng hôm trước tôi thấy anh bị bố chửi mắng cho một trận vì hình như anh thi trượt tốt nghiệp rồi. Lúc ấy anh cũng cãi lại rồi vùng vằng nói mình sẽ vào miền Nam. Tôi nhớ tới lời hứa hẹn của Đông và Vy, có lẽ Đông định thực hiện lời hứa đó thật. Theo những gì tôi rút ra được từ những câu chuyện tình trong tiểu thuyết, nếu hai người họ xa nhau, mà bên cạnh cô gái lại có một người đàn ông xuất sắc hơn xuất hiện, thì khả năng cao là tình cảm của họ sẽ rạn nứt, hoặc đổ vỡ hoàn toàn. Ấy là tiểu thuyết viết thế, chứ tôi thì tôi vẫn nghĩ là nếu Vy yêu Đông thật, thì chờ hơn một năm nữa rồi vào đó với anh thì có đáng là bao. Hơn nữa, họ vẫn có thể chat với nhau qua yahoo mà, muốn nhìn mặt cho đỡ nhớ thì cũng có webcam rồi.

Trên huyện mới mở mấy quán Internet, lúc nào học sinh cũng vào đông nghẹt. Có một lần tôi theo cái Lan đi vào đấy để xem nó chat với mấy người bạn xa của nó. Hình như là bọn nó quen nhau qua mấy phòng chat trên yahoo luôn, sau đấy thì giữ liên lạc, còn cho nhau địa chỉ viết thư nữa. Cái Lan cũng bảo tôi lập nick mà chat cho vui, nhưng tôi trong túi lúc nào cũng chỉ có mấy nghìn đi cho để phòng xe thùng xăm thì có tiền mà vá, chứ lấy đâu ra tiền mà ngồi quán net như nó. Một tiếng ngồi quán net đã hết đến ba nghìn, bằng đúng tiền điện hàng tháng của gia đình tôi rồi.

Chiều hôm ấy, tôi sang nhà tìm Đông, định hỏi xem bao giờ anh sẽ đi miền Nam thì anh không có nhà. Nhưng nghe mẹ anh nói là anh đã đặt vé ô tô rồi, cuối tuần này sẽ đi. Tôi thừ người ra trước sân nhà anh một lúc, sau đó lại thất thểu quay về. Dù tình cảm đơn phương dành cho Đông đã phai nhạt ít nhiều, nhưng khi biết tin anh sẽ rời khỏi nơi này, trong lòng tôi lại có một chút cảm giác hụt hẫng khó tả. Mỗi tình đầu của tôi, chẳng biết đến khi nào mới có thể gặp lại?

CHƯƠNG 11

CHIA TAY

Tôi và Đông ngồi trên thuyền, để cho nó tự trôi trên sông. Sóng nước dập dềnh. Lòng tôi cũng dập dềnh. Đêm nay Đông đi, chiều nay nhà anh làm cơm mời mấy người họ hàng gần với hàng xóm sang ăn chia tay động viên anh, còn tôi và anh thì trốn ra đây.

Trước đây, có những đêm trăng, chúng tôi cũng để con thuyền tự trôi trên sông như thế, Đông nằm ngửa giữa lòng thuyền, đầu gối lên tay, miệng khe khẽ huýt sáo, mắt nhìn vầng trăng trên cao. Tôi ngồi ở đầu thuyền, chân buông thõng xuống nước, hai tay vịn vào mạn thuyền, đầu cúi nhìn vầng trăng vỡ tan trong nước. Lúc ấy, tôi thường hay nghĩ, tình cảm của tôi dành cho anh cũng như trăng trong nước ấy, nhìn thì đẹp nhưng chẳng bao giờ chạm vào được, chỉ cần tôi khẽ đảo chân, nó lại lập tức tan ra. Vậy nên suốt những năm tháng chạy theo bước chân anh, tôi chưa một lần bày tỏ được lòng mình.

Chiều nay cũng thế, nhưng không có vầng trăng, chỉ có vầng mặt trời đỏ rực đang tây, ráng chiều đốt cháy một góc trời quê. Bên sông, những thửa ruộng đã gặt xong, chỉ còn lại những lớp rạ đốt đồng, một vài thửa khói lam bay lên nghi ngút. Vài đàn chim sà xuống những thửa ruộng mới gặt để mót thóc rồi lại bay vụt lên. Tiếng sáo diều vi vu vi vút, hương sen thơm ngát theo gió đi khắp nơi khiến cho không khí buổi chiều tà càng thêm êm ái, dễ chịu. Nước sông trong vắt, chỗ gần bờ nhìn rõ cả đáy, cả rong rêu đang uốn lượn bên dưới, cả những đàn cá nhỏ bơi tới bơi lui. Đông ngồi ở bên kia

thuyền, ánh mắt xa xăm, có một thoáng buồn, một thoáng phức tạp khó nói. Tôi nhìn anh, tự nhiên lại thấy thương, chẳng hiểu sao tôi có cảm giác bất bình khi nghĩ tới việc Vy có thể hẹn hò đi chơi tíu tít với người khác ngay trước ngày anh đi.

“Chim ngói phải không anh? Tự nhiên em thèm món ngói nướng chấm muối tiêu của anh quá!” Tôi nhìn theo đàn chim vừa bay vụt lên, cười hỏi.

“Không, chim sẻ đồng thôi. Bây giờ ngói ít lắm.”

Nói về chim chóc thì Đông vẫn là tay lão luyện nhất vùng. Tối tối anh vẫn hay cầm đèn vào các vườn cây soi tìm bắt chim quý để bán. Chỉ cần nhìn phân chim là anh có thể biết được đây là chim gì, rồi tìm hiểu cho bằng được thói quen đi kiếm mồi và giờ về cây ngủ của chúng. Anh nói, rình con chim nào cũng phải thật cẩn thận, vì chỉ cần để chúng phát hiện ra bị theo dõi là tối đó chúng nhất định sẽ không về chỗ ngủ cũ mà tìm một nơi khác. Mỗi lần bắt được chim quý, Đông đều đem bán cho những người mua chim cảnh trên huyện. Có lần đi soi chim anh lại bắt được đôi rắn ráo trâu đang quấn quýt với nhau ở trên cây, thế là tóm cả đôi rồi hôm sau đem bán luôn. Đợt ấy, tối nào chúng tôi cũng ngồi tụ tập ở gò đất cuối xóm và kể cho nhau nghe những câu chuyện truyền miệng về rắn báo thù, đứa nào cũng lo rằng Đông sẽ bị thần rắn bắt đi. Rốt cuộc chẳng có con rắn nào bắt mất Đông của tôi cả, nhưng mùa hè năm ấy, Đông đã bị một mỹ nhân tuổi Tỵ là Vy bắt mất hồn sau những lần cùng đi tập văn nghệ để chào mừng ngày khánh thành Ủy ban xã.

“Giá mà được sống như ngày ấy thì thật thích!” Đông chột thờ dài.

“Vậy sao anh còn đi?”

Nếu so với việc anh vào tít miền Nam xa xôi thì tôi thà cứ chứng kiến anh ở lại quê để giữ lấy Vy còn hơn.

“Nếu giữ được Vy nhưng lại không thể cho cô ấy một tương lai tốt hơn, thì anh ở lại có ý nghĩa gì?”

“Vậy nếu tương lai tốt hơn của anh không có Vy thì việc anh phấn đấu có ý nghĩa gì không?” Tôi vặn lại anh, dạo này vì chăm viết truyện nên tôi

cũng lăm chử nghĩa ra phết, chỉ hỏi một câu mà khiến cho Đông phải suy nghĩ thất thần tới mấy phút.

“Anh không biết.” Cuối cùng Đông lắc đầu cười khẽ. “Thực ra, nếu được chọn ở lại thì nhất định anh sẽ ở.”

Rồi Đông kể, tối qua Đông có hẹn gặp Vy nói chuyện. Vy đã nói đến chuyện tiền đồ của Đông, nói rằng nếu anh không thể làm giàu bằng con đường học vấn thì cũng có thể đi lên từ hai bàn tay trắng. Vy cũng khuyên anh nên vào Nam, cuộc sống trong ấy rất dễ dàng, kiếm tiền cũng rất dễ dàng, nếu anh có thể mang lại một cuộc sống tốt hơn thì gia đình cô mới chấp nhận cho cô theo anh được. Còn nếu anh cứ mãi ru rú ở cái vùng quê này thì không biết bao giờ mới khá lên được. Rồi cuối cùng, Vy chốt lại một câu rất chắc chắn là Vy muốn Đông đi để xây dựng tương lai cho hai người. Vậy nên anh quyết tâm ra đi.

Đông của tôi, Đông đáng thương của tôi, chỉ vài tuần sau thôi, anh sẽ lập tức nhận ra người con gái ấy đẩy anh đi xa chẳng vì cái tương lai chung nào của bọn họ hết, mà chỉ vì sự ích kỷ của cô ấy mà thôi. Nếu Đông biết cái kết ấy của tương lai, không biết Đông có đi nữa hay không, nhưng nếu tôi biết, tôi nhất định sẽ không để anh đi. Một chuyến đi xa, nửa đời đi lạc, lỡ dở cả đời!

“Anh đi bao lâu?” Tôi lại hỏi.

“Anh không biết. Bao giờ nhiều tiền thì anh về.”

“Bao giờ mới nhiều tiền?” Tôi thở dài.

“Chắc sẽ nhanh thôi. Anh học dốt nhưng được cái chăm chỉ. Kiến tha lâu cũng đầy tổ mà.” Đông cười hì hì, nụ cười xán lạn khiến gương mặt anh vốn cương nghị càng trở nên hấp dẫn lạ lùng.

Tôi nhìn anh, rất muốn hỏi anh thích Vy đến như vậy sao? Anh có thể vì Vy mà chịu đựng nhiều áp lực đến vậy sao? Nhưng rốt cuộc tôi lại không dám hỏi mà lại cúi đầu nhìn làn nước dưới chân.

“Ừ, thôi, ở nhà chịu khó mà học. Đừng để thất học như anh, cả đời chỉ đi làm cu li cho thằng khác thôi em ạ!

“Mẹ em nuôi một chị em học thôi chắc cũng đủ chết dở rồi, làm gì có tiền cho em đi học nữa chứ?”

“Anh thấy bây giờ ngân hàng có chính sách cho con cái của hộ nghèo vay tiền đi học đấy. Nếu em đỗ đại học thì làm cái ấy thử xem, sau này mình đi làm rồi mình tự trả cũng được mà. Anh cũng muốn đi học nghề lắm, như sửa xe ấy, rồi về huyện mở một cái tiệm sửa xe, nhưng nếu như thế thì chẳng biết bao giờ mới khá lên được. Anh cứ vào đó vài năm, nếu làm ăn không được thì anh lại quay về.” Đông lên tiếng động viên tôi, nhưng tôi lại cứ có cảm giác anh đang tự động viên chính mình.

Rồi chúng tôi lại chuyển sang nhắc về những chuyện ngày còn nhỏ. Huyền thuyên một hồi thì trời cũng tối, chúng tôi bèn chèo thuyền trở về. Tối ấy, tôi không sang nhà Đông nữa mà ngồi ở nhà đọc sách. Một cuốn truyện Việt Nam, nói về một cô gái bị gia đình mình ngăn cấm đến với người yêu chỉ vì những người thân trong gia đình cô gái ấy đều bị đàn ông phản bội, giống như ngoại tôi, giống như mẹ tôi, như dì tôi. Tôi vừa khóc sùi sụt cho câu chuyện tình éo le của cô gái ấy vừa nghĩ, không biết sau này gia đình tôi có phản đối chuyện chị tôi và tôi lấy chồng hay không nữa. Ngoại thì khỏi phải nói, ngoại ghét đàn ông con trai ra mặt, chẳng vừa lòng với bất kỳ ai ngoài con cháu trong họ mình. Đàn ông thiên hạ với ngoại đều là những con sói lúc nào cũng nhe nanh múa vuốt. Mẹ tôi thì ít nói, chẳng bao giờ thể hiện ra mặt mẹ có căm ghét đàn ông hay không, nhưng mẹ vẫn cấm chị em tôi giao du, chơi bời với đám thanh niên nam trong làng. Mẹ chỉ nói con gái con đũa phải ý tứ, giữ gìn. Mẹ tôi không cực đoan như ngoại, nhưng với những gì đã xảy ra trong cuộc hôn nhân giữa bố và mẹ, tôi không chắc mẹ còn đầy đủ niềm tin vào đàn ông nữa.

Cái đêm Đông đi, trời mưa dông ùng ùng, tưởng như đất trời sụp đổ. Tôi không ngủ được, nằm nghiêng nghe gió giật những tàu lá chuối ngoài vườn, thỉnh thoảng lại bịt chặt tai khi sét đánh xuống đâu đó, lo lắng không biết Đông đã lên xe hay chưa? Lòng tôi có chút hối hận vì đã không sang tiễn anh, cũng không đưa được cho anh chiếc mũ phớt mà tôi đã xin tiền dì mua làm quà chia tay. Tôi hối hận vì đã không xin nick yahoo của anh để

thỉnh thoảng cùng lên mạng nói chuyện. Đến tận gần sáng, trời ngớt mưa và con gà trống trong chuồng cất tiếng gáy đầu tiên tôi mới chìm vào giấc ngủ, giấc ngủ nặng nề, mỗi mệt nhất của mùa hè năm ấy.

Đông đi rồi, thỉnh thoảng tôi cũng nhớ anh, nhất là mỗi lần ra rửa bát ở cầu ao, thế nào tôi cũng sẽ bất chợt nhớ tới những lần mình và anh chơi trò té nước ở hai bên bờ. Hay mỗi lần cất vó đêm, tôi cũng sẽ nhớ những lần theo anh chèo thuyền sang đồng soi ếch; những lần anh đánh dậm một góc, tôi xúc tép một góc; những lần theo anh đi đặt đó, ***lưới bát quái [4]*** hay đặt rọ tôm. Những lần mưa đông âm âm từ đằng đông đổ về, đuổi chúng tôi chạy cuống cuồng trên cánh đồng, rồi cuối cùng đổ ụp xuống đầu hai đứa khi thuyền còn lênh đênh ở giữa dòng. Mỗi lần hoa chanh nở, tôi lại nhớ tới chuyện ngày bé anh hay nhặt hoa chanh cùng tôi, nói là đem về đun nước gội đầu sẽ rất thơm.

[4]Lưới bát quái: loại lưới làm từ những cái lồng hình chữ nhật, có cửa kiểu như hom gió (hom lò) để các loài thủy sinh chui vào và không có đường ra.

Những kỷ niệm ngày ấy giữa chúng tôi đẹp đến nỗi sau này thỉnh thoảng giận chồng tôi lại đem ra ôn lại, mỗi lần như thế chồng tôi ghen tới điên luôn, khi làm lành rồi bắt tôi hứa không bao giờ được nhớ tới những chuyện đó nữa. Về sau, tôi nắm được điểm yếu của chồng nên lúc nào cũng đem thanh mai trúc mã của mình ra để bắt vía anh.

Sau đó không lâu, tôi thậm chí chẳng có thời gian mà ngồi thất thần nhớ tới Đông, vì tôi có tới hai cái đuôi suốt ngày kè kè bên mình, đến nỗi có lần tôi phải tự ngửa mặt lên trời mà tự hỏi rằng, không biết kiếp trước tôi tu hành như thế nào mà kiếp này luôn rơi vào cảnh oan gia ngõ hẹp như thế.

CHƯƠNG 12

OAN GIA

Mỗi cuối tuần chúng tôi đều phải ra nhà văn hóa để họp chi đoàn, tuần thì bàn về việc dạy tập nghi thức Đội cho đám thiếu nhi của làng, tuần thì bàn về việc phân công đi lao động xã hội chủ nghĩa, tuần nào cũng có việc để cãi nhau ỏm tỏi. Đông đi rồi, chị Vân với chị Hoa tập trung ôn thi đại học nên rốt cuộc tôi trở thành cán bộ Đoàn khối... xóm. Trách nhiệm của tôi là đi vận động các gia đình trong xóm cho con em đang tuổi đeo khăn quàng đỏ của nhà mình đi sinh hoạt thiếu nhi, vận động đám thanh niên đi sinh hoạt Đoàn, rồi hàng tuần phải hò hét tất cả đám chúng nó đi dọn vệ sinh đường làng, ngõ xóm, phát quang bụi rậm, khơi thông cống rãnh. Chính tôi cũng phải tự nhận mình là một đoàn viên năng nổ và tích cực nhất chi đoàn dạo ấy.

Tuần đầu tiên Đông đi, chi đoàn lập tức có thêm một thành viên tới sinh hoạt, đó là Quang Anh, cháu nội của ông bà Phúc, kẻ biến thái chỉ biết nhìn ngược con gái mà tôi đã xui xẻo chạm trán trong hoàn cảnh xấu hổ lần trước. Vy rất nhiệt tình dẫn hấn đi sinh hoạt, còn nói rằng hấn đã chuyển về đây ở hấn nên trong thời gian tới hấn sẽ sinh hoạt tại chi đoàn của thôn. Quang Anh mười bảy, cao to lừng lững như một ông thần, làn da trắng bóc, mịn màng như da trẻ con, mái tóc húi cua đầy mạnh mẽ chứ không để kiểu mốt "rẽ ngôi anh Đan Trường" của đám thanh niên làng xã bây giờ. Mỗi lần đi sinh hoạt Đoàn, hấn mặc áo sơ mi trắng, quần bò và đi giày thể thao, nhưng

vì hăn không bỏ áo vào trong quần như mấy anh thanh niên gương mẫu nên nhìn hăn có chút ngông, ngạo và khó ưa.

Lúc hăn bước vào sân nhà văn hóa thì tôi đang ngồi gõ nhịp trống đi đều cho đám thiếu nhi tập. Vì đội trống mới kết nạp thêm thành viên mới hôm nay nên tôi phải ngồi để hướng dẫn cho cu cậu. Tôi đang gõ rất cao hứng theo nhịp bước của đám trẻ con thì hăn bước vào sân, nhìn quanh một cái sau đó nhìn ngay về phía tôi. Tôi cũng lập tức thấy hăn vừa bước vào. Hăn nhếch miệng cười với tôi một cái. Tôi chỉ nghe "tưng" một cái trong lồng ngực, sau đó trái tim cứ thế đập loạn lên, chính tôi còn bị ảo giác tiếng trống nghi thức thành chính tiếng trống ngực của mình. Tim tôi đập càng nhanh thì tay tôi gõ trống càng mau. Chỉ tội thằng bé đánh trống cái, trống con của tôi gõ nhanh nên thằng bé cũng phải đánh nhanh để không bị sai nhịp. Cô bé Chi đội trưởng miệng đang hô rất nhịp nhàng một - hai, một - hai, một - hai,... sau vì đuổi theo trống mà cuối cùng đọc loạn lên một - hai, một - hai, hai - một, hai - hai... Đám trẻ con đang đi đều rất đẹp mắt bỗng trở nên hàng ngũ tán loạn, chẳng còn gì gọi là "đi đều" cả mà thành "chạy loạn" hết. Đám thanh niên đang ngồi xem ở trên bậc thềm há hốc miệng mà nhìn, còn đám thanh niên làng bên đang đi thăm dò "thực lực" của làng tôi cũng cười phá lên.

Đến lúc ấy tôi mới nhận ra mình lại vừa làm thêm một điều ngu ngốc nữa trước mặt gã con trai ấy. Tôi hậm hực nhìn hăn. Hăn vẫn vừa cười vừa chiếu tướng thẳng vào tôi, chẳng chịu kém cạnh chút nào. Tôi buông dùi trống, dúi vào tay thằng nhóc mới của đội trống, nói rất điềm tĩnh:

"Từ mai em cứ tập như thế, có gì không hiểu thì bảo anh Phong dạy thêm cho."

Thằng nhóc mắt lăm la lăm lét nhìn tôi, gật đầu như gà mổ thóc.

Nửa giờ sau đó, tôi được Vy đem ra làm trò cười, kể đi kể lại đến phát ngán. Quang Anh ngồi trên bậc thềm cao nhất, hứng thú nhìn đám trẻ con tập nghi thức Đội, thỉnh thoảng lại rình đúng lúc tôi nhìn trộm hăn mà quay ra cười với tôi một cái. Ở đây có phải mình tôi nhìn hăn đâu, hăn đẹp trai như thế, phong độ như thế, mười đứa con gái thì chín đứa rười phải liếc

mắt mà trông suốt rồi, nửa đũa còn lại không nhìn cũng chỉ vì một mắt của nó còn phải canh chừng anh người yêu ngồi ngay gần đấy mà thôi. Tại sao hẳn chỉ nhìn mỗi mình tôi bằng ánh mắt đó chứ? Mà mỗi lần nhìn tôi là y như rằng hẳn sẽ quét một vòng từ trên đầu xuống dưới chân, sau đó dừng tới mấy giây ở ngực tôi như muốn nhắc tôi phải nhớ lại chuyện đêm hôm ấy. Tôi xấu hổ muốn chui xuống đất cho xong.

“Này người anh em, đang làm gì thế?” Đó là câu đầu tiên hẳn hỏi tôi khi tình cờ chúng tôi cùng được phân vào một tổ cắt dán giấy màu trang trí cộc làm trại.

Tôi biết thừa là hẳn hỏi đến mình nên chỉ lờm một cái mà không thèm trả lời. Nếu ở đây còn có người thứ ba thì tôi đảm bảo hẳn sẽ bị tôi lôi ra ao sen trước nhà văn hóa dìm cho đến uống đầy bụng nước thì thôi.

“Này, nếu là đàn ông thì không nên nhỏ nhen với ma mới như thế chứ? Mà nếu là con gái thì càng phải nhân từ, độ lượng, bác ái. Như thế chồng mới yêu. Biết không?”

Lúc kéo dài giọng hai tiếng ”mới yêu”, hẳn còn đưa một tay choàng lên vai tôi khiến lông tóc tôi dựng ngược cả lên. Tôi ngẩng đầu nhìn hẳn, hẳn cũng cúi đầu nhìn tôi, sau đó lại rời ánh mắt xuống phía cổ áo phong hơi trễ của tôi, khẽ nháy mắt một cái.

Tôi đỏ bừng cả mặt, không hiểu kiếp trước tôi có đắc tội gì tới ngực của hẳn không mà từ lúc gặp hẳn tới giờ, năm lần bảy lượt hẳn soi vào ngực tôi như thế?

“Anh...” Tôi nghiêng răng thốt lên, gợn run không thể nói thành lời.

“Này, đã nói rồi mà, con gái xinh đẹp thì tuyệt đối không nên tức giận.” Hẳn đứng cách xa tôi một chút vì sợ sẽ bị ăn đòn, sau đó lại nhoẻn miệng cười rất tươi.

“Vô duyên.” Tôi phun ra hai chữ, nhìn hẳn đầy căm tức, nhưng ngoài đỏ mặt ra thì chẳng biết phải làm gì với cái gã công tử biến thái này.

Đúng lúc ấy thì Vy bước vào, lập tức vui vẻ giúp chúng tôi hoàn thành công việc. Câu chuyện của chúng tôi kết thúc bằng việc tôi lăm li cắt giấy

màu cho tới hết buổi, còn hấn và Vy thì vừa cười vừa nói chuyện với nhau như thể trong mắt họ, tôi hoàn toàn chỉ là một kẻ vô hình vậy.

Tuy hay chọc tức tôi, nhưng với người khác, Quang Anh lại luôn vui vẻ, hòa đồng, không hề tỏ ra mình là người thành phố được nuông chiều mà từ chối việc gì. Cả chi đoàn đi lao động cắt cỏ hấn cũng hăng hái tham gia, mặc dù đến cuối buổi bàn tay hấn chẳng chịt vết xước do đám cỏ xước gây ra. Hoặc có lần cả đội đi phát quang bụi rậm, khơi thông cống rãnh, hấn cũng xung phong cầm cuốc xông vào mấy bụi rậm, kết quả tới lúc xong việc da hấn đầy những vết mẩn đỏ vì bị đám muỗi xông vào xâu xé. Nói chung là mấy công việc này hấn đụng đâu hỏng đó, nhưng ai cũng yêu quý vì hấn nhiệt tình, chỉ nhờ một câu là hấn sẽ xắn tay áo lên lao vào làm ngay. Qua mấy bác lớn tuổi từng chứng kiến chi đoàn chúng tôi lao động thì hấn còn được tăng bốc lên tận trời xanh, vì mồm mép hấn dẻo và ngọt như kẹo kéo, ai nghe cũng ngọt tai, cũng thích. Chẳng hiểu sao cứ nói với tôi hấn lại toàn nói những điều khiến người ta ngứa gan như thế?

Sáng nay, tôi vừa ôm được hai cuốn tiểu thuyết về tới đầu sân đã nghe thấy tiếng ngoại và tiếng của hấn. Đúng, cái chất giọng êm êm đó chẳng lẫn vào với ai được. Tôi cảm thấy kỳ quái, thắc mắc không biết hôm nay ông ôn thần này tới nhà tôi để làm cái gì? Đúng lúc ấy ngoại và hấn từ vườn đi về, ngoại xách theo một buồng chuối tây to đã ngả sang chín vàng, còn hấn hí hửng xách dao phay đi ở đằng sau.

Không để ý tới tôi, ngoại đặt buồng chuối xuống sân rồi nói với hấn:

“Về bảo bà cháu là chuối này chín cây đấy, ăn ngọt lắm.”

“Vâng.” Hấn đáp nhưng mắt lại nhìn chòng chọc vào tôi, lần này thì không nhìn ngược nữa mà nhìn hai cuốn tiểu thuyết tôi đang cầm trên tay.

“Ừ, để bà cắt ra thành nải rồi cho vào thúng cho, chứ chín mà cầm không cẩn thận nó giập nát hết, ăn mất ngon.”

“Vâng.” Hấn lại đáp một cách ngoan ngoãn, sau đó lại thỏ thẻ đề nghị, “Cháu thấy có mấy buồng chuối khác cũng chín rồi đấy ạ, bà có cần tiện dao đây cháu chặt luôn cho?”

Ngoại tôi ngẩn ra nhìn hăn, sau đó gật đầu cười:

“Ừ, thế thì may quá! Cháu chặt luôn giúp bà nhé! Mà cẩn thận nhựa ra áo đấy.”

Tôi thở dài trong lòng, trai đẹp đúng là được yêu quý ở khắp mọi nơi. Ngay cả ngoại tôi vốn không ưa đàn ông con trai thế, đến với con cháu cũng chả mấy khi ngoại cười, ấy thế mà hăn vừa mở lời đã khiến ngoại vui như bắt được vàng vậy.

“Con Tâm, còn đứng đấy nhìn à, không đi theo để đỡ buồng chuối cho anh đi. Suốt ngày sách với truyện, toàn thứ vô bổ.”

Tôi bĩu môi một cái. Ngoại ơi, rốt cuộc thì ai mới là cháu của ngoại đây?

Thấy hăn bật cười, tôi lại trừng mắt với hăn, sau đó đặt hai cuốn truyện xuống chõng nghe “bộp” một cái, rồi ngấm nguyết bước ra vườn.

“Này, em thích đọc truyện à?”

“Thì sao?” Tôi trả lời cộc lốc.

Hăn cũng không vì thế mà cụt hứng, lại nói:

“Anh có đem về mấy cuốn truyện Sherlock Holmes đấy. Em có thích thì mai xuống anh đưa cho mà đọc.”

“Không thèm. Đây đọc hết rồi.”

“Thật á? Thế đã đọc bộ ‘Bộ tứ TKKG’ chưa?”

Nghe tên bộ truyện mới này sặc mùi trinh thám, tôi lập tức quên ngay mối thù hăn của mình với hăn, vội quay sang hỏi:

“Có hay không?”

“Miễn chê.” Hăn giơ một ngón tay cái lên.

“Vậy lúc nào đọc xong hai cuốn kia thì mượn nhé!”

“Gọi anh đi. Phải gọi là anh thì mới cho mượn.” Hăn liếm liếm mép nhìn tôi vẻ rất gian.

“Gọi thì gọi, mắt lạng thịt nào đâu mà đây phải sợ.” Vì mấy cuốn truyện, tôi cũng chẳng so đo tính toán với hăn làm gì nữa.

“Là em nói đấy nhé!” Hăn toét miệng cười.

Lúc hấn rướn người chặt buồng chuối trên cao, tôi tranh thủ hỏi:

“Cái đuôi của anh đâu rồi?”

“Đuôi nào?” Hấn nhìn tôi vẻ khó hiểu.

“Cái cô mà lúc nào cũng muốn chứng minh quyền sở hữu anh với mọi người ấy.” Tôi cười nhạt.

Trước đây đọc thư của Vy gửi cho Đông, dù tôi có ngu cũng biết họ thích nhau. Bây giờ cũng vậy, tôi có nhắm mắt thôi, chỉ nghe cái cách Vy kể về hấn cũng biết là nó đang thích hấn như thế nào. Tôi nghĩ có lẽ cả Đông và tôi đều đặt hy vọng quá lớn vào nó, trong khi rõ ràng chuyện tình cảm với nó chỉ như trò chơi của một đứa trẻ con, ở đâu vui hơn là nó lập tức sẽ nhảy vào. Thế thôi!

Quang Anh thôi rướn người lên, bỏ dở cả buồng chuối đang chặt dở mà nhìn tôi, sau đó hấn nở một nụ cười đầy kỳ quái. Nhìn nhựa chuối nhỏ tong tong lên vai áo phong trắng của hấn, tôi cảm thấy hả hê trong lòng, sau đó vẫn vờ có lòng, vội nhắc:

“Nhựa chuối rơi đầy lên áo rồi kia. Anh thích mặc áo nâu sồng thì cứ đứng đấy cho nó nhuộm cả người luôn.”

Hấn giật mình ngẩng đầu lên, một vệt nhựa rơi tòm thẳng xuống mặt khiến hấn giật mình kêu lên.

“Nhựa chuối thôi, có phải phân chim đâu mà vệt mặt anh sợ thế?” Tôi phì cười.

“Lau cho anh đi.” Hấn nhìn tôi đầy khổ sở, một tay hấn cầm dao buông thông xuống, nhựa từ trên lưỡi dao nhỏ xuống tòng tòng, tay kia hấn vẫn giữ khư khư buồng chuối vì sợ nếu buông tay thì cả buồng chuối sẽ rơi xuống đầu mắt.

Tôi vội vàng tiến lên, lấy tay gạt vệt nhựa ra khỏi má hấn, thấy da hấn mịn màng còn không quên chà thêm mấy cái cho sướt tay.

“Nhìn anh chặt chuối mà cứ như đánh trận đấy. Em đỡ buồng chuối rồi, anh chặt hấn xuống đi.” Tôi rướn người giơ hai tay đỡ buồng chuối tít trên cao thay cho hấn, miệng thì giục hấn nhanh nhanh xuống tay dao.

Mất một lúc, hai chúng tôi chặt được tới ba buồng vừa chuối tây vừa chuối lùn. Tranh thủ lúc hẵn chặt một buồng cuối ở cây chuối tây thấp gần bờ sông, tôi vận chuyển dần mấy buồng kia về sân trước. Ngoại đã cắt buồng chuối chặt cho bà Phúc ra thành những nải con và xếp gọn vào trong thúng. Thấy tôi khệ nệ bê buồng chuối về sân, ngoại ngược mắt lên nhìn, hỏi:

“Được mấy buồng?”

“Mới có bốn buồng già thôi ạ. Bọn cháu chặt hết rồi.”

“Ừ, cứ chặt đi, mai tao gọi lái buôn vào rồi bán tất. Ngày kia là mùa một, chuối tha hồ lên giá.”

Tôi cũng không nói gì, lại quay ngược ra vườn. Quang Anh đã chặt xong buồng chuối cuối cùng kia, tiện tay còn phang thêm mấy tàu lá xuống nữa. Lúc tôi trở ra, hẵn đang ngồi nghỉ ở một chỗ bờ sông thoáng đãng.

“Ngoại em bảo chặt thế thôi. Những buồng kia chưa già thì cứ để lại đã.”

“Lần đầu tiên biết chặt chuối là gì đấy! Mệt thật!”

“Thế nghỉ đi. Để em xách chuối về trước.”

“Cứ để đấy, tí anh bê về cho.”

“Thôi. Không bà anh lại bảo gái quê bọn em dụ dỗ, lợi dụng anh thì khổ.” Tôi đáp rồi hai tay xách hai buồng chuối tây về sân.

Lúc tôi trở ra thấy Quang Anh đang ngồi gãi căng tay sồn sột, tới mức tôi sợ hẵn tự làm rách da mình mất.

“Sao thế? Làm gì mà gãi như ghè ngứa thế?” Tôi vội hỏi.

“Không biết. Vừa ngứa. Vừa đau. Vừa buốt. Khó chịu quá!” Quang Anh quay sang nhìn tôi, mặt đỏ ửng như sắp khóc vậy.

Rồi hẵn không quên chìa cánh tay ra cho tôi nhìn. Chỉ thấy cánh tay đã sưng lên một mảng, da đỏ ửng hết cả lên vì bị gãi quá nhiều. Ở chỗ sưng nhất còn có mấy vết nhỏ li ti như kim châm. Tôi lập tức hiểu ra vấn đề, vội vàng nói:

“Anh đừng gãi nữa. Cố chịu, đợi em một tẹo.”

Nói rồi tôi vội vàng đứng dậy và chạy về phía gốc chuối, chỗ hắt vừa chặt mấy tàu lá xuống. Tìm tìm bới bới một hồi, cuối cùng tôi cũng lấy được một đồng dịch lầy nhầy đựng vào cái lá bưởi. Tôi vội quay lại chỗ Quang Anh, hắt vẫn đang gãi sồn sột một cách không tự chủ. Tôi vừa thấy thương lại vừa buồn cười, vội nói:

“Giờ tay ra. Bôi cái này xong là khỏi ngứa.”

Hoặc vì quá tin tưởng tôi, hoặc vì quá ngứa không chịu được nữa, hắt lập tức chìa tay ra mà không hỏi thêm câu nào.

Tôi cẩn thận lấy nồn chuối cuốn nhỏ lại, sau đó quệt dịch lên chỗ sưng trên tay Quang Anh.

“Cái gì thế? Thấy mát mát.”

Tôi không đáp. Vẫn tỉ mỉ quệt cho bằng hết cái thứ dịch ấy lên cẳng tay hắt. Quả nhiên Quang Anh dịu cơn ngứa buốt hắt, nhưng miệng vẫn không ngừng xuýt xoa. Sau khi đã dùng cho bằng hết thứ dịch kia, tôi cũng lập tức quăng lá bưởi đi, sau đó vội vàng rửa tay, còn vén tay cao lên, hất nước rửa đến tận khuỷu tay một hồi mới thôi.

“Làm gì mà rửa như sợ bị nhiễm trùng thế?” Quang Anh ngẩn tò te nhìn tôi.

Nhiễm trùng làm sao mà đáng sợ bằng cái cảm giác gai gai người lúc này của tôi được. Được rồi, nếu bạn là một người sợ sâu róm, bọ nẹt, đến nằm mơ cũng thấy bị chúng nó đuổi cho chạy trốn chết, thì bạn sẽ có bao nhiêu phần dửng dưng cảm để tận tay giết chúng, rồi còn lấy ruột chúng ra để làm công tác ”nữ hiệp cứu mỹ nam” như tôi vừa làm đây? Sống trên đời này mười sáu năm, thứ tôi sợ nhất chính là những con vật lông lá bò lổm ngổm trên lá cây, thảm cỏ, mà sợ đỉnh của đỉnh chính là ”bọ nẹt chuối” đại nhân, xinh đẹp nhưng độc ác nhất trần đời, đã đốt ai thì người có chỉ có nước ngứa buốt đến muốn chết quách đi cho xong mà thôi.

Chẳng hiểu tên Quang Anh này ma xui quỷ khiến thế nào mà chặt xong buồng chuối cuối cùng rồi còn cố giơ dao ra phang mấy cái tàu lá xuống. Mấy con bọ nẹt đang chơi đùa trên ấy cũng theo đó rơi xuống lả tả, còn

may cho hấn là chỉ bị dính vào mỗi phần tay thôi đấy, không thì đúng là hôm nay ông bà Phúc bỏ cơm vì thương cháu mất. Ngày trước, Đông cũng bị mấy lần khi sang chặt chuối cho ngoại tôi, ngoại tôi bày cho cách lấy ruột của chúng bôi lên chỗ bị đốt sẽ khỏi. Thật may là tôi làm theo và đã hiệu quả!

“Làm sao tự nhiên lại ngứa thế nhỉ?” Đã qua cơn ngứa, tự nhiên Quang Anh lại nhớ ra và hỏi.

“Còn làm sao nữa. Bọn nó đang tán nhau ở trên cao, anh vào chọc giận chúng nó làm gì?”

Quang Anh tròn mắt nhìn tôi, tưởng là tôi đang nói mơ. Hấn chớp mắt mấy cái, sau đó hỏi lại:

“Ai tán nhau cơ? Anh có chọc giận ai đâu?”

“Mấy con bọ net nó đang tán tình nhau, anh vào phá chúng nó, nó đốt cho một nhát còn nhẹ đấy.”

“Bọ net á?” Quang Anh gần như nhảy dựng lên, mắt nhìn bốn xung quanh một cách đề phòng, giống như nếu có con sâu róm hay bọ net nào đang bò lổm ngổm trong phạm vi mắt hấn nhìn thì hấn sẽ lập tức nhảy tùm xuống sông vậy. Tôi hi hả trong lòng, xem ra gã này cũng có nỗi sợ giống tôi, thế thì tôi không lo bị hấn cười nữa rồi.

“Không thấy thì chả có gì phải sợ cả.” Tôi ra vẻ an ủi một cách chân thành.

“Thế này em lấy cái gì bôi cho anh mà khỏi nhanh thế?” Hấn lại tiếp tục nổi máu tò mò.

“Hỏi làm gì? Đây là bí quyết riêng của nhà em, không thể nói được.”

Quang Anh nhìn tôi đầy ngờ vực, nhưng sau đó cũng không hỏi thêm gì mà đề nghị đi về, chắc hấn cũng chả còn tâm trạng nào mà dạo chơi trong vườn nhà tôi nữa rồi.

Sau buổi sáng ấy, quan hệ giữa chúng tôi tất nhiên tốt lên rất nhiều, vì thế lúc nào hấn cũng lấy lý do để đi theo tôi. Còn Vy hể cứ rảnh lúc nào là lại theo đuôi hấn tới đó. Hấn chẳng thích, cũng chẳng tỏ ra ghét chuyện ấy.

Tôi thầm khinh bỉ hãnh trong lòng, đúng là bọn con trai tham lam, lúc nào cũng coi con gái như cái chìa khóa, cứ phải có một chùm trong tay, một chìa chính, mấy chìa dự phòng thì mới yên tâm được.

CHƯƠNG 13

HOA CẢI BÊN SÔNG

Chúng tôi cứ lơ lửng giữa ngưỡng tình bạn và tình yêu suốt mùa hè và mùa thu năm ấy. Tôi và Quang Anh, không xác lập một thứ quan hệ bạn bè, cũng chưa từng chạm đến cái ngưỡng mà người ta gọi là tình nhân. Chúng tôi cứ ở cạnh nhau như thế, chẳng một bên nào đủ nặng hơn để kéo chúng tôi trệch khỏi vị thế thăng bằng như bây giờ.

Nếu trước đây tôi có thể khẳng định rằng mình thích Đông, thì bây giờ tôi lại không thể nắm bắt được cảm xúc thật của mình. Nếu Đông nhường nhịn tôi bao nhiêu thì Quang Anh lại là một thái cực trái ngược hoàn toàn, anh ăn thua mọi thứ với tôi, cãi nhau đỏ mặt tía tai với tôi đến lúc tôi phải thừa nhận anh đúng hoặc thuyết phục được anh rằng tôi đúng thì cuộc tranh luận của chúng tôi mới chịu dừng lại. Và ngược lại, nếu Đông hờ hững với tôi bao nhiêu thì Quang Anh lại tỉ mỉ với cảm xúc của tôi bấy nhiêu. Hãy hình dung như hai người cùng đi mua kem cho tôi, Đông sẽ đưa cho tôi kem và nói rằng: “Ăn đi em”, còn Quang Anh sẽ hỏi: “Em có thích ăn loại này không?” Đều là một cử chỉ quan tâm, nhưng đứng trước Quang Anh, tôi thấy mình được là chính mình hơn.

Quang Anh nhập học tại trường tôi, lớp chuyên Toán, trên chúng tôi một khóa. Lớp anh học sáng, lớp tôi và nửa khối 11 khác cũng học buổi sáng nên thời gian chúng tôi gặp nhau khá nhiều. Lúc đi học, anh sẽ đợi chúng tôi, bao gồm cả Linh, Lan, thằng Việt em tôi nữa, ở đầu làng. Hết giờ học, anh cũng sẽ chờ chúng tôi ở cổng trường, sau đó cả bọn lại cùng về. Vy

cũng tự động gia nhập cả nhóm, nhưng tôi biết, nó chỉ đang chạy theo chân anh mà thôi.

Qua mùa hè, Đông có điện về nhà vài lần. Mẹ anh nói anh vẫn khỏe, đã xin được việc ở một khu công nghiệp ngoại thành Sài Gòn. Anh liên lạc được với mấy người bạn học cũng mới vào như mình và mấy người ở cùng với nhau. Cuộc sống tạm ổn, mức lương cũng tạm ổn, nhưng có lẽ cuối năm nay anh sẽ phải ăn cái Tết xa nhà đầu tiên.

Tôi chưa một lần liên lạc với Đông từ dạo anh đi, cũng không cần hỏi cũng biết anh và Vy đã dừng lại. Chuyện này chẳng có gì lạ, ở lớp tôi, hình như đứa nào thích nhau cũng thế. Lúc còn tình cảm thì thề non hẹn biển, sống chết có nhau, nhưng quên nhau còn nhanh hơn. Nhiều khi chỉ qua một đêm, chuyện tình cảm đã tan như mây khói. Cái tuổi dở hơi nửa trẻ con nửa người lớn này có lẽ cũng chẳng thể hiểu được tình yêu thật sự là thế nào, chỉ đơn giản là một thứ tình cảm lạ lẫm, thích thú, muốn được quan tâm, muốn được sở hữu. Chính tôi, một con nhóc mười bảy tuổi suốt ngày ngồi cày tiểu thuyết và viết vài ba câu chuyện tình sến sẩm, cũng không thể nào hiểu hết được chuyện này, vì thế tôi chưa một lần nói thích Quang Anh. Tôi sợ rằng, rồi chúng tôi cũng sẽ như họ, chưa đủ trưởng thành và chín chắn để quyết định tương lai của mình, rồi cũng sẽ như họ, tự tạo cho nhau đủ thứ ảo ảnh, nhưng rồi sẽ lại làm tổn thương tới đối phương. Nơi này không thuộc về Quang Anh, không sớm thì muộn, anh cũng sẽ quay lại thành phố của mình. Đến lúc ấy, tôi cũng sẽ như Vy, hoặc xóa sạch mọi ký ức đẹp đẽ về anh chỉ sau một giấc ngủ, hoặc như Đông, lúc nào cũng hoài niệm, lúc nào cũng chờ mong.

Bắt đầu vào đông, những ruộng cải đầu mùa bên kia sông đã nhuộm vàng cánh đồng. Nắng nhạt nhòa, gió đông bắc nhẹ thổi, những cành cải dập dìu nghiêng ngả, cánh hoa mỏng manh tung bay, quện vào bờ tóc rối của mấy cô thiếu nữ dẫn nhau chạy ra chơi đùa.

Chuyện là Quang Anh có một chiếc máy ảnh mini, anh bảo đó là quà bố anh mua cho trước khi gửi anh về quê học. Vy bèn đề nghị anh chụp ảnh cho đám con gái lớp tôi, địa điểm là mấy ruộng cải bên kia sông. Tôi chẳng

hứng thú gì, nhưng Quang Anh nhất định túm cổ lôi tôi đi bằng được, lý do đơn giản là: “Lỡ anh có ngã xuống sông thì em còn phải vớt anh lên chứ.”

Từ dạo bị ngã từ trên thuyền xuống sông và uống no nước, Quang Anh không bao giờ đi thuyền mà không có tôi. Có vài lần anh lẳng nhăng theo chân tôi đi đặt vó ở ven sông, lúc nào cũng đòi nhắc vó lên thay tôi, nhưng cũng vì cái tính nhanh nhẩu, vội vàng của anh mà mỗi lần anh nhắc vó là tôm với cá trong vó của tôi đều chạy sạch. Có lần chúng tôi cùng đi thuyền, anh không chịu ngồi yên mà lại quay sang trêu chọc tôi, lúc tôi chèo thuyền thì anh cũng lấy cái gậy chèo vó chống xuống bùn rồi đẩy đẩy ở đầu bên kia, kết quả là chiếc thuyền cứ thế quay mòng mòng khiến tôi tức điên lên. Tôi lập tức quăng luôn cây sào trong tay, sau đó nhảy ùm xuống nước, cứ thế bơi về bờ. Quang Anh bị một phen đứng hình, cầu cứu tôi tới nửa ngày tôi cũng không động lòng. Kể cả anh dọa vớt vó với tép của tôi xuống sông, tôi cũng chẳng vừa, dọa lại rằng nếu anh làm thế tôi sẽ kéo chìm cả thuyền xuống. Thế là im. Sau anh cũng cầm lấy cây sào thử đẩy thuyền như tôi vẫn làm, nhưng chiếc thuyền cứ liên tục quay tròn. Nhìn anh luống cuống ở trên thuyền, tôi cười không ngậm miệng lại được, trong lòng vô cùng hả hê. Cuối cùng, anh chằng chống sào mãi mà thuyền càng lúc càng trôi ngược dòng nên tôi thương tình lại bơi ra và đưa anh về bờ. Từ đấy, Quang Anh dù ngông nghênh thế nào cũng không bao giờ dám trêu chọc tôi nữa, nhất là những lần lên thuyền cùng tôi đều ngồi im re, rất ngoan ngoãn.

Sáng nay dự mít tinh 20/11 xong, cả nhóm kéo đi chúc mừng cô giáo chủ nhiệm và cô giáo bộ môn chính, sau đó cả lũ kéo về nhà Vy rồi chống thuyền sang bên kia sông để chụp ảnh với hoa cải. Mấy năm gần đây, đám thanh niên quê tôi hay có cái lệ phải chụp một bộ ảnh ghi dấu thời thanh xuân, vì thế cũng có không ít đứa bỏ tiền ra đầu tư cho mình hẳn một bộ ảnh ở studio. Còn đám học sinh nghèo chúng tôi chẳng bao giờ có điều kiện để thực hiện nguyện vọng xa xỉ đó cả. Hôm nay Vy bảo Quang Anh đã đồng ý chụp ảnh cho cả bọn, sau đó sẽ đưa file để chúng tôi đem ra ngoài tiệm ảnh rửa lấy làm kỉ niệm, vì thế đứa nào cũng vui vẻ đồng ý và đi chơi. Tôi nghĩ hẳn là Vy muốn khoe mẽ với đám bạn chuyện nó thân quen với

Quang Anh - hiện giờ đang là anh chàng nổi tiếng nhất trường tôi. Mà Quang Anh thì tôi biết thừa, tính sĩ gái y như bà Phúc nói, mặc dù chẳng thích thật đâu nhưng lúc nào cũng tỏ ra nhiệt tình, con gái nhờ cái gì cũng gật đầu không cần suy nghĩ.

Sông quê mùa này lạnh lẽo khôn tả. Đám lục bình già héo rũ, nép vào những hốc, bờ bụi. Sen cũng đã tàn, thay vào đó lại có vài cụm súng nổi lên. Hoa súng tím nở rộ ngay dưới chân tôi. Tôi chợt nhớ tới Đông, nhớ tới ngày bé hay được anh chèo thuyền đưa đi hái hoa súng về đem tặng cô giáo ngày 20/11. Thế mà cũng đã gần ấy năm qua đi, chúng tôi mỗi người mỗi khác, mỗi kẻ một nơi, mỗi người một chí hướng.

Tôi ngồi trên thuyền, co rúm lại vì gió sông thốc thẳng vào người, đang chán nản và suy nghĩ xem có nên lên bờ hay không thì đột nhiên lại thấy Quang Anh từ đám ruộng cải đi ra. Tiếng nói cười của đám con gái vẫn không ngớt, không hiểu sao bọn nó lại chịu giải thoát cho anh như thế? Quang Anh nhảy xuống thuyền, chiếc thuyền chao đảo làm anh vội vàng ngồi phịch xuống ngay cạnh tôi. Thấy tôi nhìn, anh nhe răng cười, sau đó nói:

“Sao thế? Cảm thấy tự ti vì mình lên ảnh không đẹp bằng người ta nên không lên bờ à?” Anh huých vai tôi, cố tình chọc ghẹo một câu.

“Ờ...”

“Gì mà thờ ơ với nhau thế?”

“Sao không làm thợ ảnh của anh đi, chạy xuống đây làm gì?”

“Cho bọn họ mượn tự chụp rồi. Có ai sướng được như em đâu, còn có tâm tình mà ngồi ngắm cảnh nữa.”

Quang Anh hơi dựa vào người tôi, quay người nhìn ra ngoài sông. Chúng tôi im lặng không nói gì rất lâu. Tiếng cười của đám bạn như đã bị lạc vào một không gian khác, trả lại sự yên ắng cho chúng tôi. Quang Anh thở nhẹ nhẹ, rất đều, còn tôi chỉ thấy mặt mình nóng lên, tim đập nhanh hơn bình thường một chút.

“Anh mệt quá!” Quang Anh chợt nói.

“Mệt mà còn cố. Anh được cái gì đâu cơ chứ?” Tôi gất khễ. Sáng nay mít tinh, Quang Anh ở trong đội văn nghệ của trường nên anh cũng chạy tới chạy lui khá nhiều. Đến tôi chỉ đạp xe đi xa hơn bình thường một chút thôi cũng đã cảm thấy rã rời cả người rồi chứ nói gì tới anh.

“Anh nghĩ là em sẽ vui?” Quang Anh ngồi thẳng dậy, quay sang nhìn tôi, vẻ mặt dường như đang chờ đợi được nghe điều gì đó.

“Em chẳng thấy vui tí nào cả.” Tôi xãng giọng khi nghĩ tới việc bản thân mình bị ép buộc đi theo anh để phục vụ cho đám con gái ham vui trên kia. Nhưng thấy vẻ mặt Quang Anh xệt qua nét buồn, tôi lại tiếp. “Buồn ngủ chết đi được.”

“Nhà em ngay bên kia kia. Hay là về ngủ đi.”

“Thế lỡ em về rồi, anh ngã xuống sông thì ai vớt anh lên?” Tôi cười trêu. Thực ra, tôi rất muốn nói là tôi cũng thích ở lại với anh hơn, về nhà rồi cũng chẳng ngủ được vì nghĩ tới anh.

“Hay mình đi thuyền một vòng cho đỡ buồn ngủ nhé!” Quang Anh đề nghị.

“Thôi, lạnh về ốm đấy. Lên bờ cũng được.” Tôi lắc đầu, sau đó đứng dậy và nhảy lên bờ. Quang Anh chỉ cười và nhảy lên theo.

Chúng tôi đi về phía tiếng cười. Những cành hoa cải cao tới ngang bụng khễ lay động khi chúng tôi đi qua, vài cánh hoa còn vương lại trên áo. Quang đi trước, tôi tấp tễnh đi sau, bước theo anh trên bờ ruộng nhỏ mấp mô. Đám con gái đang đứng ở trong ruộng, một vùng hoa bị chúng nó xéo đạp cho nghiêng ngả. Vài đứa còn bứt cả những cành hoa cải, sau đó uốn thành một vòng hoa vàng đội lên đầu, sau đó tạo đủ các dáng để chụp ảnh. Chúng tôi đi ra đến tận giữa khu ruộng trồng cải, Quang Anh kiếm được một mô đất cao nằm ở nơi giao giữa bốn mảnh ruộng cải, sau đó chúng tôi cùng ngồi lọt thỏm xuống đó để nghỉ ngơi. Mùi hương của cải hơi hắc làm cho tôi tỉnh hơn, mà ở đây gió cũng giảm đi rất nhiều nên tôi thấy cả người thư thái hẳn.

“Ở Hà Nội, ngoài sông Hồng ấy, cũng có những ruộng cải trồng ven đê, nhưng anh chưa ra đó bao giờ. Hồi trước lũ con gái lớp anh cũng hay rủ nhau ra đấy chụp ảnh lắm. Con gái đúng là ở đâu cũng giống nhau thật.”

“Gái quê thì làm sao mà giống gái thành thị được.” Tôi phản bác. Mặc dù chúng tôi đã trở nên thân thiết nhưng cả hai đều không quên bắt bẻ và chọc ghẹo đối phương như hồi đầu mới biết nhau.

“Đều giống nhau cả. Không phải thấy trai đẹp là đều sáng mắt lên sao?” Quang Anh tỏ ra rất đặc ý với phát hiện này của mình.

“Còn con trai thì ai cũng tự cho là mình đẹp trai.” Tôi bĩu môi, sau đó lại xì mũi một cái. Không phải tôi cố ý làm vậy mà là mấy hôm nay tôi bị viêm họng, xong cái họng đỡ lại chuyển sang nghẹt mũi với ho, lúc nào cũng phải mang theo cái khăn mùi soa kè kè trong người. Dì Mừng cắt ra hai miếng vải màu trắng rất đẹp, may viền bằng chỉ xanh rất cẩn thận, sau đó thêu lên đấy hai bông hoa hồng với ba cái nụ, ba cái lá rồi tặng cho tôi dùng. Tôi quý hai cái khăn ấy như vàng, cứ cất mãi trong đáy hòm chẳng dám bỏ ra dùng bao giờ. Nhưng mùa đông năm nay không hiểu sao tôi cứ hết đau họng rồi lại tới ho, lên lớp cứ sục sục rất khó chịu nên quyết tâm lấy một cái ra dùng tạm.

“Người đã khô như cái xác ve mà lúc nào cũng mặc phong phanh. Em đã hay bị đau họng thì phải biết giữ ấm cổ chứ.” Quang Anh cảm rằm sau đó anh tháo cái khăn đang quàng trên cổ xuống và quàng nó lên cổ tôi. Tôi bị hành động đầy quan tâm này của anh dọa cho suýt nữa ngã ngửa về sau, nhưng rồi lập tức cảm thấy có một làn sóng ấm áp đang lan tỏa khắp trong cơ thể.

“Thôi anh đi xem chúng nó xong chưa rồi giục về đi. Ở đây hứng gió đồng xong về ôm cả lũ với nhau đấy.” Tôi cảm thấy mặt hơi nóng lên, vội vàng đánh trống lảng.

“Đợi chút nữa đi. Máy ảnh chắc cũng sắp hết dung lượng rồi.”

“Ừ. Thế đợi vậy.”

Chúng tôi lại im lặng ngồi cạnh nhau. Tôi vòng tay ôm lấy hai đầu gối, đưa mắt nhìn ngắm bầu trời đầy nắng nhạt qua những cành hoa cải ở trên đầu, chỉ có cảm giác như cả thế giới đang bé lại, còn Quang Anh thì ngồi nghịch cái điện thoại di động của anh. Ở làng tôi, nhà khá giả lắm cũng chỉ mắc điện thoại bàn, chẳng mấy ai có điện thoại di động cả, mà có thì cũng chỉ là kiểu máy đen trắng mà Quang Anh hay gọi là “cục gạch”, còn điện thoại của Quang Anh là điện thoại màu, đẹp và hiện đại hơn cả của chị Hương nữa. Điện thoại của chị Hương còn có một bàn phím số, chứ điện thoại của Quang Anh thì chỉ có đúng một cái màn hình, anh nói mọi thao tác muốn làm gì đều chạm vào màn hình là được.

“Mấy đứa bạn ở lớp anh rất thích em đấy. Tụi nó bảo nhìn em ngộ ngộ, cá tính,...” Đột nhiên Quang Anh lại quay sang cười với tôi.

Tôi im lặng, chẳng biết phải nói gì với cái đề tài này cả. Ngay cả thắc mắc tại sao anh lại nói điều này với tôi, tôi cũng không dám hỏi.

“Nhưng em yên tâm, anh bảo bọn nó là em có bạn trai rồi.” Quang Anh lại khoe hàm răng trắng bóc, đều tăm tắp, ra vẻ rất anh hùng hiệp nghĩa.

“Anh nói thế thì còn ai dám để ý tới em nữa? Nhỡ em ế tới già thì sao?” Tôi lườm anh một cái.

“Cùng lắm là anh chịu trách nhiệm chứ gì. Trước khi em già anh sẽ lấy em, ok?” Đột nhiên anh choàng tay qua vai tôi, vỗ nhẹ mấy cái ra chiều rất thông cảm và sẻ chia.

Tôi vui trong lòng, nhưng vẫn ra chiều giận:

“Nói linh tinh. Vô duyên.”

“Thực ra thì anh thấy em cũng không tệ lắm, ngoài việc mũi hơi tẹt một tí, răng thì chín sáu ba không, tóc thì hoàn toàn không có chút nữ tính nào, ngược thì... À thôi, cái này coi như không xét vào những điểm hấp dẫn của con gái nhé! Ngược lại em bơi rất giỏi, nên sau này anh rất yên tâm đưa em đi du lịch Địa Trung Hải. Mà bà nội anh thì lúc nào cũng khen em không ngớt lời, nào là học giỏi lại còn đảm đang, ngoan ngoãn, không a dua, đua đòi...”

Quang Anh chỉ nói huyên thuyên bấy nhiêu thôi mà mặt tôi đã đỏ lựng như trái gấc. Rất may là tiếng gọi í ới của bọn cái Vy đã giải thoát cho tôi. Lúc đứng dậy, tôi còn không quên véo anh một cái thật đau khiến anh la lên oai oái, sau đó tôi hậm hực đi về thuyền trước.

Cái anh chàng Quang Anh này cứ thích nói những lời có cánh, nhưng chẳng bao giờ chịu trách nhiệm kéo người ta về mặt đất cả. Thế nên tốt nhất là tôi tự buộc đá vào chân mình cho chìm hẳn xuống, như thế khỏi phải sống trong ảo tưởng quá nhiều như Vy. Hồi quen với Đông, lực học của Vy đã sa sút đi rất nhiều, bị tôi bỏ lại một quãng xa. Bây giờ Quang Anh xuất hiện, nó như trượt dốc không phanh, ngồi học cũng suốt ngày chỉ mơ mộng, nếu không cũng rì rầm to nhỏ với mấy đứa cùng bàn, kể chuyện Quang Anh thế này, Quang Anh thế kia. Trong mắt mấy đứa lớp tôi, nó và Quang Anh như đã là một cặp rồi vậy. Hôm nay Quang Anh đàn guitar đệm trong chương trình văn nghệ, lúc nó chạy lên tặng hoa, cả mấy khối lớp vỗ tay reo hò ầm ĩ. Mà chính tôi cũng tự nhận thấy, dạo gần đây càng để ý và nghĩ tới Quang Anh nhiều hơn thì tôi càng lơ là chuyện học hành. Mấy bài thi giữa kỳ của tôi đều mắc phải những lỗi sai ngớ ngẩn mà sau đó chính tôi cũng phải tự xỉ vả bản thân mình. Người ta cứ nói mật ngọt tình yêu, chứ tôi chỉ thấy mật đắng mà thôi, chưa có gì đã phân tâm đến mức này rồi, chứ chưa nói đến như cái Vy ngày trước, dám trốn học bỏ đi chơi với Đông. Với một đứa cả mười một năm trời đi học chưa một ngày nào tới lớp muộn như tôi thì trốn học là một tội tày đình, là có tội cực kỳ lớn với ông bà, bố mẹ. Mẹ Vy chiều nó nên mới chỉ ở mức cấm đoán, chứ như mẹ tôi thì chắc chặt chân tôi rồi cho nghỉ học ở nhà đi hót phân trâu luôn (mẹ tôi vẫn hay bảo “Không chịu học thì sau này ở nhà đi hót phân trâu con ạ! Mà đến thời chúng mày sau này, trâu cũng chả còn chứ đừng nói đến chuyện dọn phân cho nó”).

Từ lúc ấy tới lúc về đến nhà tôi vẫn không dám nói gì với Quang Anh, phần vì vẫn xấu hổ với những lời anh nói lúc nãy, phần vì đám bọn Vy cứ quẩn lấy anh, bảo anh mở lại ảnh cho xem, rồi còn bảo sẽ đưa đĩa mềm để nhờ anh copy ảnh cho (thời gian ấy công cụ lưu giữ thông tin vẫn chủ yếu

là đĩa mềm, vài năm sau USB mới trở nên thịnh hành). Đến lúc về đến nhà tôi mới nhớ ra là mình quên chưa trả khăn cho anh, lại phải lén lén lút lút mang vào nhà và giấu trong cặp, chứ để mẹ mà nhìn thấy kiểu gì cũng lại ăn một phen chất vấn tới toát mồ hôi, nhất là đây còn là khăn của con trai nữa chứ. Mà những gì thuộc về phái nam thì ngoại tôi với mẹ tôi thính tai, nhanh mắt lắm, liếc cái là nghi ngờ luôn.

Đến hôm sau, khi tôi trả khăn cho Quang Anh, anh lại bảo:

“Tặng em luôn đấy. Để mà quàng cổ cho ấm. Hôm nào học đan đi rồi đan tặng lại cho anh một cái khăn khác là được rồi.”

Đưa vụng về tay chân như tôi, nói tới chuyện đan khăn đúng là nói một chuyện siêu tưởng. Tôi đành giữ lại cái khăn, mỗi lần đi học đều quàng lên cổ sau đó nhét vào bên trong áo khoác đồng phục, kéo cao cổ áo rồi mới dám bước ra khỏi buồng. Mỗi lần giặt khăn tôi chỉ còn có nước giặt lén lén lút lút rồi nhờ cái Linh phơi trên trần nhà nó, khô mới lại lấy về. Cái khăn này tôi giữ đến mãi sau này, mùa đông nào cũng đem ra quàng, như nhắc tôi không ngừng hy vọng rằng câu cửa miệng người ta hay nói ”khăn chia ảnh lìa” chỉ là một câu võ đoán, rằng người tôi chờ đợi rồi cũng sẽ quay về bên tôi.

CHƯƠNG 14

BI KỊCH THỨ TƯ

Một buổi sáng cuối năm lạnh lẽo và có mưa phùn, lúc tôi đang ngồi ở trước cửa bếp, vừa trệu trạo nhai cơm rang vừa nghịch con mèo mướp của nhà cậu Nhân sang ăn rình thì đột nhiên chị tôi về. Đêm qua tôi ngủ muộn vì mãi đọc truyện nên sáng nay khi dậy mẹ và ngoại đã ra đồng cuốc đất để chuẩn bị cho vụ cấy sắp tới. Chúng tôi được nghỉ học kỳ một ngày nên hôm nay tôi ở nhà. Chị Vân lên tỉnh học đã được bốn tháng, chị ở kí túc xá của trường và cuối tuần nào cũng đạp xe mấy chục cây số để về nhà, sáng thứ hai hàng tuần lại đi từ sớm. Một tháng mẹ cho chị một trăm năm mươi nghìn làm tiền sinh hoạt. Tôi từng nghe chị kể, ở kí túc xá không được nấu nướng nên chị phải đi ăn ngoài hàng cơm, thứ cơm vừa nhạt vừa nhão chứ không được ngon như gạo ở nhà. Chị nhịn ăn sáng đi học, cơm quán mỗi bữa hết hai nghìn, được một chút cơm, một chút rau, mấy hạt lạc rang hoặc đậu sốt với nước thịt rưới lên. Tính ra số tiền mẹ cho cũng vừa đủ để chị ăn và ở, dư ra được mấy đồng thì để phô tô tài liệu học hoặc các dụng cụ thủ công. Chị học mần non nên phải học hát, học vẽ, học cắt dán giấy màu và đủ các thứ khác, mỗi tháng cũng phải tốn một ít tiền mua đồ thủ công. Tháng này chị xin phép mẹ hai tuần mới về một lần để tập trung ôn thi cuối kỳ, mẹ cũng đồng ý. Chỉ riêng việc đạp xe đi và về hết ngót gần sáu chục cây số thì chị cũng chẳng còn sức mà học vào cuối tuần nữa. Tuần vừa rồi chị không về nên theo lịch cuối tuần này chị sẽ về, nhưng tôi lại không ngờ là chị về bất thành tình vào giữa tuần như thế này.

Mới đi được khoảng chục ngày mà tôi cảm thấy người chị gầy đi cả một vòng, gương mặt hốc hác, quầng mắt hơi thâm giống như nhiều ngày không được ngủ ngon. Chắc việc ôn thi, học hành của chị phải kinh khủng lắm. Chị tôi nổi tiếng là người chăm học, nhưng để đến mức nhìn người không ra người, ma không ra ma thế này là lần đầu. Trước giờ chị tôi đều học rất nhàn hạ vì chị có phương pháp học khoa học, đến lúc biết chị thi cao đẳng mầm non thầy cô, bạn bè ai cũng tiếc, bảo với sức học của chị thi vào một trường đại học hàng đầu cũng chẳng khó gì. Nhưng có ai hiểu trên vai chị là những gánh nặng và áp lực như thế nào đâu, được đi học cao đẳng với chị đã là một sự ủng hộ rất lớn rồi. Những đêm chị về, chúng tôi thường hay trò chuyện với nhau. Chị kể cho tôi về thành phố, về cuộc sống sinh viên nghèo, còn tôi kể cho chị nghe về Quang Anh, về những cảm xúc khó hiểu trong lòng tôi. Tôi không xin chị lời khuyên nào về chuyện của mình, nhưng tôi cần một người để chia sẻ những cảm xúc chên vênh trong lòng. Phải, từ ngày Quang Anh xuất hiện, lòng tôi chên vênh nhiều lắm!

Con mèo thấy người nên cong đuôi chạy vọt đi, thoát cái đã chẳng còn thấy bóng dáng đâu nữa. Chị dựng xe ở cạnh chum nước mưa, cũng hơi kinh ngạc khi thấy tôi ở nhà nên hỏi:

“Không đi học à?”

“Em nghỉ học kỳ.”

Tôi nuốt miếng cơm khô rang vào bụng rồi vội vàng vớt cả bát lẫn thìa vào trong cái chảo gang và phi ra ngoài cầu ao rửa. Lúc sau, tôi bước vào buồng đã thấy chị đang ngồi thừ ra trên giường, chẳng biết nghĩ gì mà tôi hỏi tới câu thứ hai chị mới ngẩng đầu lên.

“Chị vừa thi xong một môn. Còn một môn nữa chiều mai thi nốt.” Chị đáp nhẹ tênh, mắt lại nhìn ra cửa sổ.

Thấy chị là lạ, tôi kinh ngạc hỏi tiếp:

“Sao chị không đợi thi nốt môn ngày mai rồi về có phải hơn không? Về mỗi nửa ngày xong sáng mai lại đi à?”

“Chiều mai thi xong, chắc chị không về nữa. Bọn chị thi xong là học vào kì hai luôn.”

“Khổ nhỉ, đến bọn em còn được nghỉ một ngày. Mà chị về sớm thế thì phải đạp xe từ mấy giờ vậy? Thôi năm nghỉ tí đi, em đi cho mấy con gà uống nước đã.”

Chị khẽ ừ, nhưng vẫn ngồi im tại chỗ, có vẻ như đang đắn đo suy nghĩ chuyện gì đấy. Thấy chị nửa ngày không nói thêm gì nữa, tôi lục lấy cuốn “Thanh gươm mắt rồng” nằm trong bộ “Tứ quái TKKG” rồi bước ra ngoài. Lúc tôi trở lại buồng chị đã trùm chăn ngủ từ lúc nào.

Ngược với ngoại tôi vốn ruột để ngoài da nên cái gì cũng nói ngay, mẹ tôi thì lại chẳng bao giờ nói cái gì, thậm chí chị tôi đi học xa về cũng chẳng mấy khi mẹ hỏi chuyện học hành, thi cử. Chị về, rồi lại đi, tiền mẹ đưa từ đầu tháng rồi, nếu chị tôi có cần thì phải mở miệng xin chứ ít khi mẹ tôi chủ động hỏi xem chị có thiếu tiền hay không, có cần xin thêm hay không? Thực ra, cho chị vài trăm để đi học mỗi tháng cũng đã là một cố gắng lớn của mẹ rồi. Năm nay tôi cũng không đi học thêm như mọi năm nữa, không phải tôi thấy kiến thức mình đã đủ, mà là mẹ tôi chẳng kiếm dư tiền để tôi tham gia những lớp học thêm của thầy cô mở ra. Tôi thường đợi lúc đi học sẽ mượn vở học thêm mấy đứa cùng lớp, tranh thủ những giờ ra chơi chép bài của chúng nó về tự học. Vì phải tự học nên tôi thường phải giải một bài toán tới vài lần mới hiểu tường tận được nó, giấy nháp tôi dùng phải tốn tới gấp hai, ba lần bọn bạn. Tôi chẳng có tiền mua giấy nháp nên cứ hết năm học tôi lại lấy mấy cuốn vở cũ học môn phụ ra, sau đó cả ngày ngồi tách đôi những tờ giấy viết ra làm hai nửa mỏng dính, đến lúc đi học sẽ nháp bài vào đó. Có lần học trên thư viện với nhau, Quang Anh thấy tôi phải nháp bài vào đó thì quảng cho tôi cuốn sổ của anh, bảo tôi lấy mà nháp bài. Nhưng tôi tiếc không dám dùng nên lại để chép mấy bài thơ tình vào đó, giữ gìn đến tận mãi về sau.

Chị tôi về với dáng vẻ tiêu tụy một cách khổ sở nhưng mẹ cũng chẳng hỏi han gì. Nhiều khi tôi tự hỏi, có phải cuộc hôn nhân bị phản bội với bố đã làm mẹ từ một cô gái nhạy cảm, yêu đời thành một người đàn bà khô

khan trong tình cảm hay không nữa? Chỉ có ngoại, lúc mẹ tôi đi tắm thì ngoại ngồi uống nước chè ở bàn, chép chép miệng nói: “Con gái học nhiều làm gì cho nó khổ, nhìn người chẳng ra người, ma chẳng ra ma nữa. Cứ ở nhà mà lấy một thằng chồng trong làng có khi lại sướng.”

Tôi đang ngồi ở cuối giường ngoại ôm truyện đọc, nghe ngoại nói vậy thì ngẩng đầu lên. Chỉ thấy chị ngồi trên giường, cúi đầu không nói gì. Không hiểu sao tôi lại cứ có cảm giác từ lúc về tới giờ, dường như chị rất muốn nói ra điều gì đó nhưng lại không dám nói. Dù sao chị cũng khá giống mẹ ở cái tính lằm lì ít nói, cái gì cũng để ở trong lòng, nên thành ra giữa mẹ và chị luôn có một thứ khoảng cách rất kỳ lạ.

Đêm. Đột nhiên tôi tỉnh giấc vì tiếng thở dài kèm theo cái trở người của chị. Ngoài trời mưa rả rích, tôi nhớ hình như hôm qua Quang Anh có nhắc tôi rằng cuối tuần này sẽ có rét đậm rét hại, anh dặn tôi đi học phải nhớ quàng khăn và mang khẩu trang không sẽ bị viêm họng.

“Mấy giờ rồi? Chị chưa ngủ à?” Tôi khẽ thì thào. Đêm nay hình như chị đang cần người tâm sự.

“Chị không ngủ được.” Chị Vân thấy tôi hỏi thì cũng khẽ đáp, giọng chị trở nên buồn và có chút ghen.

“Có chuyện gì thế?” Tôi cảm thấy hơi lo lắng.

“Không có gì. Ngủ đi, mai còn đi học.” Chị im lặng một lát, sau đó đáp lại tôi.

Nhưng tôi vẫn không chịu thôi, sự bất an trong lòng càng lớn hơn, nhất là nhớ lại vẻ mặt lúc nào cũng bồn chồn lo lắng của chị.

“Chị học vất vả lắm sao?”

“Không. Bình thường mà. So với học cấp ba thì nhẹ nhàng hơn nhiều.”

“Thế thôi chị ngủ đi.”

Mặc dù lo lắng nhưng tôi lại chẳng biết phải hỏi như thế nào nữa nên đành khuyên chị một câu rồi quay người vào trong định ngủ tiếp. Nhưng tôi còn chưa kịp ngủ thì đã lại nghe chị nói:

“Tháng trước bố tới tìm chị.”

“Sao bố biết chị ở đâu mà tìm?” Tôi quay người lại, ngạc nhiên tột độ khi nghe chị nói thế. Lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng tôi gặp bố là vào cái năm bố đột ngột về thăm chị em tôi rồi bị cậu Nhân dọa đuổi đi. Từ đấy bố không bao giờ về thăm chị em tôi và mẹ thêm một lần nào nữa, và tôi cũng quên ông từ lâu lắm rồi. Thực ra, cũng có lúc tôi thấy tủi thân thay cho mẹ khi cứ phải một nách nuôi hai đứa con gái, rồi lại còn phải chịu lời ra tiếng vào của người đời, nào là người đàn bà bị chồng bỏ, người đàn bà không biết sinh con trai. Những lúc ấy, tôi cũng cảm thấy như ngoại, mất hẳn niềm tin vào đàn ông.

“Chắc mẹ nói. Mẹ lo lắng chị lên đây thiếu thốn nên nhờ bố thỉnh thoảng tới thăm.”

“Thế à?”

“Nhìn bố già lắm.”

Tôi lặng im. Giọng chị vẫn đều đều:

“Bố bảo bố có lỗi với mẹ và chị em mình. Bố còn bảo vì ông bà thúc ép nên bố không thể không nghe lời.”

“Bây giờ nói những lời đó còn có ý nghĩa gì?” Tôi chán nản, càng cảm thấy thất vọng về người bố vốn lâu nay mình cũng không đặt quá nhiều trong tâm tưởng. Tôi không biết mẹ nghĩ thế nào, nhưng với tôi, người đàn ông không làm chủ được mình là người đàn ông thất bại, chẳng cần phải viện lý do để biện minh làm gì.

“Em nghĩ bố có phải là người đàn ông tốt không?” Chợt chị lại hỏi tôi.

“Với mẹ, bố không phải là một người chồng tốt. Với chúng ta, bố càng không xứng đáng là một người cha, chị cần gì phải băn khoăn việc có tốt hay không để làm gì? Làm một người đàn ông thất bại như thế thì lấy đâu ra chỗ nào tốt?”

“Vì chị thấy bố cũng có nỗi khổ riêng. Bố nói ngày ấy còn trẻ nông nổi, ông bà bảo gì cũng nghe, lại dễ bị những cám dỗ bên ngoài đưa đẩy. Bây giờ bà vợ kia đã bỏ đi theo người khác, mình bố phải nuôi một đứa con gái mười hai tuổi và một thằng con trai bằng tuổi em nhưng bị bại não bẩm

sinh. Bố rất muốn đón mẹ với chúng ta về để chuộc lại những sai lầm ngày trước nhưng lại sợ mẹ và ngoại không chịu, nên muốn chị em chúng ta tác động giúp.”

“Sớm không hối hận, muộn không hối hận lại hối hận đúng lúc này. Không phải bố muốn đón mẹ về để hầu hạ cái thằng con bại não kia đấy chứ? Ông bà thích cháu trai thế sao không bảo ông bà phục vụ nó đi.”

Tôi lăm bằm trong miệng, mặc dù biết mình không nên nói ra những lời đó nhưng tôi lại không thể nào chấp nhận được chuyện chị Vân đang nói. Nếu tôi đoán không sai thì năm đó bố tìm về mẹ con tôi cũng có thể là vì chuyện này chẳng? Bà vợ kể bỏ đi nên ông ấy không muốn một mình phải nuôi hai đứa con thơ, còn ông bà nội thì càng không đoái hoài tới thằng cháu đích tôn bệnh tật, nên bố mới tìm đón mẹ tôi về để làm giúp ông việc chăm con chẳng? Chứ nếu thật yêu thương nhau, ông ấy đã không khiến mẹ tôi phải khổ tới giờ.

“Em nói xem, đàn ông rốt cuộc có biết yêu thật sự là gì hay không?” Đột nhiên chị lại hỏi tôi như thế.

Tôi nhớ đến Đông, nhớ đến cái suy nghĩ phải cố gắng bằng mọi giá để cô gái mình yêu được hạnh phúc và hài lòng, nghĩ đến việc anh đang nỗ lực từng ngày để thực hiện cái quyết tâm đó của mình, lại nhớ đến Vy vốn đã quên hẳn sự tồn tại của anh, một cảm giác uất nghẹn dâng lên trong lòng. Cổ họng nghẹn đắng khiến cho câu nói sắp bật ra lại trôi tuột vào. Tôi lại rất muốn hỏi chị, liệu có phải người đàn bà nào cũng thật sự biết yêu hay không?

Chúng tôi cứ thế nằm im, không ai nói gì nữa. Tôi biết trong lòng chị tôi có tâm sự, không biết có phải suy nghĩ chuyện của bố và mẹ hay còn chuyện gì khác, nhưng tôi cũng không dám hỏi nhiều. Đêm ấy, giấc ngủ tôi chập chờn, giống hệt cái đêm Đông đi. Tiếng mưa đông lạnh lẽo ám ảnh tôi trong giấc ngủ mỗi mết, sự sợ hãi mơ hồ len lỏi cả vào cơn mơ. Năm giờ sáng, tôi dậy theo chị. Thường thì chị sẽ dậy vào tầm này, sau đó sẽ lẳng lặng ra khỏi nhà và đạp xe lên trường. Hôm nay, không hiểu sao lúc chị dậy

tôi cũng dậy luôn. Tôi ngồi thu lu trong chăn, nhìn chị cho thêm áo len vào cái ba lô nhỏ mẹ mua cho lúc chị mới nhập học.

Tôi nghe tiếng mưa vẫn tí tách trên mái rạ, nghĩ thầm ngoài trời chắc còn rét cắt da cắt thịt, tự nhiên lại thấy thương chị khi phải đội mưa đội gió lên tỉnh vào giờ này. Mùa đông mưa phùn, tôi đạp xe từ nhà lên trường trên huyện, có mấy cây số mà tới nơi hai bàn tay cũng tím tái lại, tê buốt.

“Hay chị đợi sáng đã, ấm trời hãy đi. Chiều mới thi mà.” Tôi bèn đề nghị.

“Thôi. Đi lên ấy còn nghỉ ngơi và ôn lại bài nữa. Vội lại đạp xe một lúc là ấm ngay.” Chị đứng dậy, gương mặt đầy mỏi mệt vì chắc cũng giống như tôi, cả đêm ngủ không ngon.

“Để em đi rang cơm ăn đã.”

“Thôi, ngủ tiếp đi. Chị ăn cơm nguội rồi đi.”

“Cơm nguội lạnh, đau bụng đấy.”

Nhưng chị cũng chẳng nghe tôi nói nữa mà nhẹ nhàng vén cái màn gió và bước ra ngoài. Tôi ngồi thừ ra trên giường, rốt cuộc cũng không chui vào chăn ngủ tiếp tới sáng nữa mà quyết định dậy dọn cái bàn học bữa bãi sách vở của mình, xem qua một chút bài vở mới sẽ học trong buổi đầu kỳ hai này. Học buổi sáng hay xem trước bài vốn chẳng phải thói quen của tôi, chỉ là đột nhiên hôm nay tôi lại có hứng làm điều đó, chẳng nào cũng không ngủ được tiếp nữa.

Trời không có một chút dấu hiệu sáng, cả khoảng sân vườn tối âm u, nhưng tôi thấy dưới bếp có ánh sáng nên đội nón bước ra khỏi cửa. Gió rét căm căm, tôi không nhận được khế hắt hơi một cái, sau đó vội vàng ôm lấy người và lao ra sân. Căn bếp sáng lờ mờ dưới ánh điện vàng vọt, tù mù, chị tôi ngồi thu lu trên chiếc ghế gỗ con nơi góc bếp, tay bưng bát cơm nguội, trên có vài con cá cơm rang mặn còn thừa từ bữa tối qua. Chẳng biết chị suy nghĩ gì mà thần cả người, lúc tôi bước vào mới ngược mắt lên nhìn, sau đó vội vàng miếng cơm và trệu trạo nhai. Tôi không nói gì, xách cái siêu nước ra ngoài chum múc cho đầy nước, sau đó lại xách vào, đặt lên kiềng bếp.

Tôi rút một môi rơm, châm lửa, chỉ vài phút sau khói đã xộc vào mắt mũi cay sè, cả căn bếp cũng ấm hơn một chút. Chị tôi vẫn lặng lẽ ăn cơm, còn tôi tựa cằm lên đầu gối, mắt nhìn chăm chú vào ngọn lửa bùng bùng trước mắt, chẳng ai nói với ai câu gì.

Lúc nước reo thì chị tôi cũng đã ăn hết bát cơm nguội ngắt và cũng đã rửa bát xong, sau đó bước lên nhà. Khi tôi xách siêu nước lên để rót vào phích chị đã đeo ba lô lên lưng, mặc được cái áo mưa ni lông mỏng lên người, đầu đội nón, chuẩn bị dắt xe đạp ra. Từ trong buồng, mẹ tôi bước ra, hỏi:

“Đi sớm thế con?”

“Vâng. Con lên sớm chiều còn thi.”

“Đợi trời sáng đi, trời mưa đường trơn lắm.”

“Con không đi lối đê nên không sao đâu. Thôi, con đi đây ạ!” Chị đáp và dắt vội cái xe ra ngoài.

Ra đến sân, chị cứ tần ngần, ngẩng lên rồi lại cúi xuống, sau cùng cũng dắt xe ra ngõ. Tôi mang chìa khóa ra mở cổng cho chị, chị ngồi lên yên xe, trước khi đạp xe đi còn quay lại dặn:

“Thôi, chị đi đây.”

Tôi thật sự rất muốn hỏi xem chị có ổn không, nhưng rồi lại thôi. Cứ thế, bóng tối dần nuốt chửng cái dáng lấm lũi đạp xe trong mưa của chị. Một cái gì đó lạnh lẽo rơi vào trái tim tôi. Tôi hắt hơi một cái nữa, run rẩy đi về nhà.

Mưa cả đêm tới sáng thì tạnh hẳn. Sáng ra, lúc đi học, mũi tôi đã đỏ như quả cà chua, đến tiết thứ ba tôi bị sốt, phải xuống phòng bác bảo vệ nằm nghỉ. Có lẽ do sáng sớm nay ra tôi đã mặc phong phanh nên bị nhiễm lạnh. Giờ ra chơi, Quang Anh mang theo vẻ mặt nửa u ám, nửa lo lắng xuống thăm tôi. Anh đặt tay lên cái trán hầm hập nóng của tôi, bàn tay anh mát lạnh. Không hiểu sao, những lúc cơ thể suy nhược thế này, trái tim người ta cũng trở nên yếu đuối hơn bao giờ hết. Nhìn vào hốc mắt đỏ ửng vì sốt và vì thiếu ngủ của tôi, Quang Anh chau mày rồi khẽ trách:

“Lúc nào cũng làm người khác phải lo lắng.”

Tôi cười hì hì, không đánh đá bóp chát lại lời anh như lúc khỏe nữa.

“Còn cười. Năm nghỉ tí đi, anh lên xin phép cô giáo cho em rồi đưa em về.”

Quang Anh nói rồi đi lên lớp. Đến lúc trống vào tiết học tiếp theo vang lên anh lại xuất hiện, trên tay là cặp sách của tôi. Anh đưa nó cho tôi, sau đó nói:

“Anh nhờ Vy thu dọn sách vở cho em. Xem trong ấy có thiếu sách vở gì không, nếu không thì anh chở về luôn.”

“Sao không nhờ cái Lan ấy mà cứ phải nhờ cái Vy?” Tôi bĩu môi, hình như là lúc ốm người ta thích làm nũng thì phải.

Quang Anh trợn mắt, rồi dí tay vào trán tôi, mắng:

“Người đã ốm lại còn khỏe ghen.”

“Ai thèm ghen. Đừng tưởng bở.”

“Anh đi lấy xe, đợi ở đây.” Quang Anh không buồn tranh cãi với tôi nữa mà đi ra ngoài.

Tôi cũng không mở cặp ra kiểm tra làm gì, dù sao ngoài sách vở và cái bút bi ra, tôi có cái gì nữa đâu mà sợ bị mất chứ. Trong lúc đợi Quang Anh, tôi chẳng biết làm gì bèn nghịch nghịch cái ngăn cặp bên ngoài, vốn là ngăn nhỏ nên tôi chẳng để được cái gì ở đấy ngoài mấy tờ giấy nháp. Đột nhiên tôi lại móc ra được một cái phong bì gấp đôi. Tôi lấy làm ngạc nhiên, vì sáng nay khi tôi sắp xếp sách vở cho vào cặp, chắc chắn không hề có cái phong bì nào. Tôi ngẫm nghĩ, không phải Quang Anh viết thư cho tôi rồi lén bỏ vào đây đấy chứ? Tôi định bụng sẽ mang về nhà đọc, vì nếu đọc ở đây chắc anh sẽ rất xấu hổ. Nhưng rồi không hiểu sao, tự nhiên trong đầu tôi lại thoáng qua hình ảnh chị đứng tần ngần trong mưa ở ngoài sân, hình như rất muốn nói điều gì với tôi và mẹ nhưng rồi lại thôi. Tôi vội vàng xé cái phong bì, lấy ở trong đó ra tờ giấy vở học sinh gập tư, nhìn thoáng qua nét chữ tròn trịa quen thuộc của chị mà tay tôi run lên.

“Gửi em gái yêu thương của chị!”

Chị ước rằng mình có thể nói ra bằng lời mà không phải đặt bút viết thư như thế này. Lúc em đọc lá thư này, không biết chị đã đang ở chân trời nào rồi. Chị sẽ không quay lại trường nữa đâu, vì vậy em nói với mẹ không cần phải mất công tìm chị nữa.

Chị cũng không hiểu vì đâu mà cuộc đời của chị lại bị xô đẩy tới bước này. Chỉ mới có vài tháng mà chị đã trở thành một người chính chị cũng không thể nào tưởng tượng ra nổi. Cuộc sống nơi thành thị khó khăn quá em ạ, khó khăn với một đứa con gái nhà quê nghèo nàn về cả kiến thức lẫn tiền bạc như chị. Chỉ sau hai tháng, chị không chịu nổi những bữa cơm chưa đầy 2.000 đồng chỉ với rau dưa và lạc rang nữa, chị muốn có một việc làm để có một cuộc sống tươi tốt hơn, để mẹ đỡ gánh nặng hơn. Nhưng công việc mà chị chọn lại là một công việc mà cả thiên hạ phỉ nhổ vào. Chị đi làm gái, gái bao cao cấp cho một gã đàn ông đã có một vợ và hai đứa con. Chị trở thành người đàn bà đi cướp chồng, cướp cha, đi phá hoại hạnh phúc của cả một gia đình, giống hệt như người đàn bà đã phá hoại hạnh phúc của gia đình chúng ta. Nhưng chị không dứt ra được, anh ta là mối tình đầu của chị, là người đàn ông đầu tiên của chị, là người giúp chị ăn học, cho chị tiền để sống một cuộc sống sinh viên dư thừa. Và muốn có được anh ấy, chị còn rắp tâm phá hoại hạnh phúc của gia đình họ, còn tìm tới người vợ đáng thương kia để yêu cầu chị ta hãy rời bỏ người đàn ông ấy.

Chị không cho rằng việc tranh giành hạnh phúc của mình với một người đàn bà khác là sai lầm. Hạnh phúc của mình, chỉ mình mới có thể nắm trong tay em ạ! Nhưng điều chị sai lầm là chị đã mù quáng tin vào tình yêu của người đàn ông ấy. Những lời thề non hẹn biển, những lời đường mật tâm can đều tan thành mây khói khi chị nói về đứa trẻ đang hình thành trong bụng chị, anh ta đã nhẫn tâm bỏ rơi chị và máu mủ của mình ngay từ giây phút ấy. Thậm chí anh ta còn cho xã hội đen đến dẫn mặt chị, nói rằng nếu còn tìm tới phá hoại hạnh phúc gia đình anh ta một lần nữa, anh ta sẽ cho người giết chết chị và cả đứa con trong bụng.

Hai tuần nay chị chẳng thể nào ăn ngủ yên được, cứ nằm xuống là lại mơ thấy cảnh anh ta cầm dao đuổi theo đòi giết mẹ con chị. Chị sợ, vừa sợ đứa con này ra đời sẽ khiến cho mẹ và bà mang tiếng xấu cả đời với bà con làng xóm, chị lại vừa sợ mất đi nó. Chị không có dũng cảm để thú nhận tất cả với mẹ. Chị không sợ mẹ mắng chửi, chị chỉ sợ mẹ đau lòng.

Em ạ!

Cuộc sống thành phố chẳng hào nhoáng như chị đã tưởng, nó đầy rẫy những cạm bẫy kéo con người ta xuống bùn. Cả người chị đã bán lăm rồi em ạ, chị chẳng có mặt mũi nào để ở lại nhà nữa. Chị sẽ đi tới một nơi xa, sẽ cố gắng sinh và nuôi đứa bé này thành người. Em không cần nói gì với bà, với mẹ về chuyện này, cứ coi như chị là một đứa con bất hiếu không bao giờ quay trở về nhà nữa.

Chị có lỗi với bà, với mẹ, với dì và với em nhiều lắm. Xin em hãy tha thứ cho chị và mong em hãy thay chị báo hiếu ngoại, mẹ và dì. Chị ở phương trời xa sẽ cầu chúc cho em luôn gặp may mắn và hạnh phúc, thoát khỏi cái kiếp đời bất hạnh như bà, như mẹ, như dì và như chị. Chị cũng hy vọng, Quang Anh thật sự là một người tốt như em vẫn nói. Em đừng sợ yêu, nhưng khi yêu thì phải tỉnh táo, em nhé!

Tạm biệt em!

Tạm biệt gia đình thân yêu!

Thanh Vân.”

Lúc Quang Anh quay trở lại, tôi đã khóc đến kiệt sức. Bác bảo vệ già bước vào thấy tôi khóc, quát hỏi âm ỉ nhưng tôi chỉ lắc đầu không nói, nên cuối cùng bác bất lực quay ra nói với Quang Anh, lúc này cũng đang khổ sở dỗ dành tôi.

“Mày làm gì mà nó khóc kinh thế? Hay chúng mày có gì với nhau rồi hả?”

“Bác đừng đùa cháu.” Quang Anh nhăn nhó, cố gắng lau nước mắt cho tôi nhưng càng lau lại càng chảy ra nhiều hơn. Bàn tay anh đã ướt nhẹp.

“Giờ tao thấy thanh niên chúng mày mạnh động lắm. Cần thận không có gì là đuổi học cả lũ đấy.” Bác già đe nẹt càng làm tôi khóc to hơn, tôi đau đớn đến nghẹt thở khi nghĩ tới chị tôi và đứa bé vừa hình thành trong bụng chị.

“Không phải đâu bác ời!”

Quang Anh giải thích với bác bảo vệ, rồi anh nhìn thấy bức thư tôi kẹp trong lòng nên vội lấy ra xem. Tôi chẳng còn sức mà giằng co với anh, chỉ gục đầu xuống mà khóc thút thít.

Một lát sau, tôi thấy có người khẽ lay mình. Tôi ngẩng đầu lên, Quang Anh nhìn tôi, trong mắt đầy sự phức tạp. Sau đó anh khẽ nói:

“Đừng khóc nữa. Bình tĩnh, khỏe lại rồi anh đưa em đi tìm chị ấy.”

“Tìm ở đâu?” Tôi níu lấy cánh tay anh giống như người sắp chết đuối vớ được cái phao.

“Sẽ tìm ra thôi. Cuối tuần anh đưa em đi tìm chị ấy.”

“Em muốn đi ngay.” Tôi lắc đầu quày quật.

“Không được. Phải khỏe lại đã.”

“Vậy ngày mai đi. Em không đợi được đến chủ nhật.” Tôi nài nỉ anh.

“Em không định đi học à?”

Tôi khẽ lắc rồi lại cúi đầu không nói nữa. Tôi nghe anh thở dài một cái, sau đó anh nắm lấy khuỷu tay tôi, kéo lên:

“Thôi đứng dậy, anh đưa em về đã.”

Cả người tôi nóng rực như đang đốt một lò than ở trong vẩy, chân tay cũng mềm nhũn, cơn khóc vừa rồi đã gần như rút đi toàn bộ sức lực cuối cùng trong người tôi. Lúc ngồi lên xe Quang Anh, tôi phải ghì chặt lấy áo anh mới không bị ngã.

Ngồi trên xe, nghĩ tới chị, tôi lại khóc. Tôi dụi mặt vào lưng Quang Anh mà khóc, nước mắt thấm ra ướt đẫm một mảng áo. Anh lẳng lặng đạp xe, rất chậm, đến lúc anh dừng xe thì tôi đã thấy trước mặt mình là một vùng rực sáng màu vàng hoa cải. Quang Anh quay lại nhìn tôi, giải thích:

“Dừng lại để em khóc cho nốt đi. Về nhà mà cứ thế này thì làm sao giấu được mẹ em với bà ngoại.”

“Đằng nào rồi mẹ em chẳng biết.” Tôi cúi đầu.

Quang Anh trải cái áo mưa dày của anh xuống và chúng tôi cùng ngồi xuống triền cỏ. Mưa làm cho những cành hoa cải ngả nghiêng, tươi tắn. Màu vàng tươi cũng trở nên nhợt nhạt hơn những ngày nắng.

“‘Đằng nào mẹ em cũng biết chị em có thai’ với ‘Đằng nào mẹ em cũng biết chị em có thai và bỏ nhà đi’ là khác nhau. Chúng ta sẽ cố gắng đi tìm chị ấy, nếu không được thì hãy báo cho người lớn. Anh nghĩ chị ấy sẽ quay lại tỉnh thôi.”

“Em sợ là không đâu. Người đàn ông kia đã nói sẽ...”

“Những gã đàn ông hèn thì bao giờ cũng mạnh miệng để che giấu cái sự hèn của mình. Em không phải lo. Ngày mai chúng ta cứ thử lên trường chị ấy xem thế nào đã.” Quang Anh vẫn cố gắng trấn an tôi.

Tôi mệt đến nỗi phải gục người vào vai anh, cứ thế nhắm nghiền mắt. Quang Anh cởi áo khoác ra bắt tôi mặc vào, vừa kéo khóa áo cho tôi vừa cẩn thận rằng tôi lúc nào cũng mặc phong phanh.

Tôi ngồi tựa vào anh, kể cho anh nghe chuyện của gia đình tôi, chuyện bố đã bỏ mẹ như thế nào, chuyện ngoại đã mất lòng tin vào đàn ông như thế nào, rồi chuyện di như thế nào. Tôi chẳng cần biết anh có nghe không, cũng chẳng cần anh nói gì, tôi chỉ đang cố gắng nói lên thắc mắc của bản thân mình, rằng trên đời này thực sự còn người đàn ông đáng tin hay không? Nhưng tôi không dám hỏi thẳng anh, vì tôi sợ anh sẽ nghĩ rằng tôi đang xúc phạm và nghi ngờ cả anh. Quang Anh đối với tôi tốt như thế, nhưng ai biết được sau này sẽ như thế nào, liệu anh có rời bỏ tôi, có quay lưng lại với tôi hay không? Tôi không dám hỏi, chỉ dám nghi ngờ, chỉ dám hy vọng được nghe một câu trả lời từ anh.

“Thực ra, chuyện tình cảm rất khó nói rằng ai đúng, ai sai, ai tốt, ai xấu.” Tôi ngừng kể một hồi lâu rồi mới nghe anh lên tiếng. “Với những người

không biết đặt chữ trách nhiệm lên người, thì khi họ không còn cảm thấy tình yêu, họ ra đi nhanh lắm.”

“Có lẽ thế.” Tôi gật đầu. Chuyện của Đông và Vy chẳng phải cũng là như thế, là vì một trong hai không có trách nhiệm với những lời mình đã hứa, thì dù bên kia có cố gắng thế nào cũng là vô ích.

“Con gái quê bọn em còn khờ dại lắm.” Quang Anh cúi đầu nhìn tôi. “Đừng bao giờ chủ động ngả vào người đàn ông, vì đàn ông họ dễ bị lặn lội sự ham muốn nhục dục thành tình cảm. Phải sống mạnh mẽ và thật tình tảo, đừng nghe đàn ông lừa phỉnh.”

Tôi nghĩ anh đang nói rằng tôi đã quá chủ động khi dựa vào người anh nên vội vàng định ngồi thẳng dậy, nhưng Quang Anh lại lập tức kéo tôi vào. Anh cười:

“Tuy nhiên ngả vào anh thì được.”

“Chẳng lẽ anh không phải đàn ông?” Tôi giãy ra khỏi cái ôm của anh, cảm thấy mặt càng lúc càng nóng hơn, không biết vì tôi đang sốt hay do xấu hổ nữa.

“Không nói vấn đề này nữa. Nếu em thấy ổn rồi thì chúng ta về thôi.” Quang Anh nhún vai.

“Tại sao lại không?” Tôi hoàn toàn không muốn đứng dậy ra về, vì tôi cảm thấy khổ sở vô cùng khi phải đối mặt với mẹ, phải nói dối mẹ về mọi thứ đang xảy ra, phải tỏ ra mình ổn trong khi rõ ràng không ổn chút nào. Chỉ có ngồi đây và nói chuyện với Quang Anh, tôi mới cảm thấy lòng mình vơi nhẹ đi nhiều.

“Em sẽ không thể nào nhìn ra điểm tốt của một người con trai khi em đang dành tình cảm cho một người con trai khác.” Quang Anh nhìn tôi nghiêm túc nói. “Nên anh chờ ngày em nói em tin anh.”

Cái gì mà không thể nào nhìn thấy điểm tốt của một người con trai khi tôi đang dành tình cảm cho một người con trai khác? Tôi băn khoăn không hiểu Quang Anh nói mấy lời triết lý hão này với một đứa như tôi làm gì?

“Thôi lên xe anh chở về. Ngồi đây lâu em lại càng ốm thêm đấy.” Quang Anh kéo tôi đứng dậy.

“Ngày mai anh sẽ đưa em đi thật chứ?” Tôi níu áo anh, vẫn chần chừ không muốn ra về.

“Bất cứ nơi nào em muốn.” Quang Anh gật đầu chắc nịch. Tôi yên tâm phần nào, lại uể oải mang theo cái tâm trạng ngổn ngang lo lắng và sợ hãi trở về nhà.

Vào bữa cơm chiều, tôi nói dối mẹ rằng chiều mai phải ở lại trường lao động nên buổi trưa tôi sẽ về nhà đưa bạn ở gần trường ăn cơm chứ không về nhà. Mẹ không hỏi nhiều, cũng không bắt bẻ tại sao tôi không phải về nhà ăn cơm mà lại vào nhà bạn vì có lẽ trước giờ tôi chưa từng nói dối mẹ chuyện gì liên quan tới học hành cả.

Tối hôm ấy, tôi ôm một bụng rối rắm như tơ vò lên giường ngủ. Tôi suy nghĩ về chị, về tương lai sau này của chị, về thứ mà chị sẽ phải đối mặt nếu để lộ chuyện mình đang có em bé. Tôi lo lắng mình sẽ không tìm được chị, lo rằng tôi sẽ không bao giờ được nhìn thấy chị nữa. Nếu tôi ở trong hoàn cảnh của chị, chắc tôi cũng sẽ không dám trở về nhà, trở về trường mà bỏ đến một thành phố xa lạ nào đó, tự kiếm tiền mưu sinh rồi nuôi con một mình. Tôi thì nhỏ bé, thành phố thì rộng lớn, làm sao tôi tìm được chị giữa cả triệu con người cơ chứ?

Tôi cứ nghĩ mãi, nghĩ mãi, rồi ngủ quên lúc nào không hay. Trong giấc mơ, tôi thấy Quang Anh dắt tay mình đi tìm chị. Chúng tôi đi xuyên qua những cánh đồng hoa cải, đi mãi, đi mãi. Cuối cùng, trong giấc mơ nhập nhằng, tôi không tìm thấy chị, nhưng lại thấy Quang Anh hôn mình giữa cánh đồng hoa.

CHƯƠNG 15

LÊN THÀNH PHỐ

Sáng hôm sau, tôi xách cặp, đạp xe đi học như thường lệ. Nhưng tôi không sang rủ Linh với Lan mà đạp xe một mạch thẳng lên huyện. Tôi đợi Quang Anh ở cổng chợ huyện như đã hẹn. Anh tới sau tôi tầm mười phút. Thấy tôi, anh tháo găng tay rồi ộp bàn tay ấm áp lên cái trán lạnh ngắt của tôi, gật gù:

“Không sốt nữa rồi.”

“Mình đi một xe thôi chứ?” Tôi vội hỏi.

“Không, mình gửi cả hai xe ở đây, rồi đi xe khách lên đấy. Chứ đạp xe thì bao giờ mới tới nơi.”

“Em làm gì có tiền mà đi ô tô?” Mặt tôi xám xịt lại.

“Anh có tiền, đi thôi.” Quang Anh nói một cách dứt khoát, sau đó anh dẫn tôi vào một chỗ trông xe ở chợ.

Gửi cả hai xe xong, chúng tôi đi ra ngay đầu đường, cách chợ không xa để bắt xe. Mỗi ngày, có tầm năm, sáu chuyến xe khách chạy qua con đường liên huyện này để lên tận Hà Nội, sau đó lại từ Hà Nội vòng về. Tôi chưa bao giờ được ngồi ô tô. Năm ngoái lớp tôi có tổ chức đi tham quan viếng lăng Bác nhưng tôi cũng không đi vì chi phí mỗi người phải nộp khá cao, mà dạo ấy ngoại tôi đang ốm nên nhà có bao nhiêu tiền đều dành để mời y sĩ vào tiêm cho ngoại.

Vừa bước lên xe, tôi còn đang đứng ngơ ngác tìm chỗ ngồi thì chiếc xe chuyển bánh, tôi mất đà, ngã nhào về phía Quang Anh đang đứng trước mặt. Anh đỡ lấy tôi, nhắc tôi bám một tay vào thành ghế, sau đó dắt tôi về phía cuối xe.

Chuyến xe sớm, lại vào giữa tuần nên khá thưa người. Chúng tôi một mình ngồi hẳn ở hàng ghế dài sau cùng. Quang Anh nhường tôi ngồi cạnh cửa sổ xe, còn cẩn thận kéo kín cửa để gió lạnh không lùa vào được. Sau khi thu tiền xe và hỏi địa điểm xuống của chúng tôi, người phụ xe lập tức quay trở lên, chẳng hỏi han gì nhiều nữa. Những mái nhà, rồi những cánh đồng cứ thế vụt qua trong tầm mắt tôi. Ngồi được một lúc thì tôi thấy chóng mặt và buồn nôn. Quang Anh vội vàng kéo tôi tựa vào người anh, khẽ nhắc:

“Đừng nhìn ra ngoài nữa, say xe đấy.”

Tôi vội nhắm mắt, miệng cũng ngậm chặt, cố nén cơn buồn nôn đang chực trào lên. Ruột gan tôi như lộn tung hết cả lên trong ổ bụng. Tôi tựa vào người Quang Anh, nghe tiếng người lái nháo lên xuống, cảm giác thời gian trôi qua chậm vô cùng. Đến khi tôi sắp sửa không giữ được cơn buồn nôn nữa thì Quang kêu xuống xe. Tôi mở choàng mắt, vội vàng đứng lên đi. Cửa xe xịch mở, vừa bước xuống là tôi chạy ngay ra lề đường, cúi mặt nôn thốc nôn tháo vào một gốc cây lớn. Bát cơm nguội buổi sáng cứ thế theo đường miệng, đường mũi ra hết. Mùi tanh nồng xộc lên mũi khiến tôi càng ra sức nôn, đến khi chỉ có thể nôn khan thì tôi mới chống tay vào gốc cây và đứng thẳng dậy. Tôi thò tay vào túi áo, định lấy khăn mùi soa thì có bàn tay vỗ nhẹ lên vai. Tôi quay lại nhìn, Quang Anh đưa cho tôi một bịch khăn giấy và chai nước, hình như anh vừa mới chạy vào tiệm tạp hóa ở ngay kế để mua thì phải. Anh nhẹ nhàng nói:

“Súc miệng đi, đừng có uống, nước lạnh lại đau họng. Tí nữa kiểm quán nào đẩy ngồi rồi uống nước nóng cho ấm.”

“Đây là chỗ nào rồi?” Tôi nhìn quanh, chỉ thấy san sát nhà cao tầng, đường rộng thênh thang, xe cộ nườm nượp, trong lòng đoán đã tới thành phố nhưng vẫn hỏi.

“Gần trường chị em rồi. Nhưng đi kiếm cái gì ăn đã, sáng nay anh chưa ăn gì.”

Đợi tôi súc miệng, lau miệng xong, chúng tôi lại tiếp tục đi bộ về phía trước. Quang Anh đi trước, còn tôi lẻo đẻo theo sau, vừa đi vừa nhìn xung quanh. Mải nhìn, tôi không thấy Quang Anh chột đứng sững lại nên đâm sầm vào anh. Anh quay lại nhìn tôi, nhú nhú mày, sau đó đưa bàn tay lạnh ngắt nắm lấy tay tôi. Theo bản năng tôi định rút lại, nhưng anh giữ rất chặt, sau đó nói:

“Đừng đi sau lưng anh. Anh không muốn em rời khỏi tầm mắt của anh.”

Tôi nở nụ cười méo mó, có lẽ rất xấu xí nên hai hàng lông mày của anh càng nhíu chặt, đến nỗi như sắp dính lại với nhau.

“Soi gương đi, trên trán em dán ba chữ “bò đi lạc” to đùng đấy.”

“Thì làm sao?” Tôi bĩu môi.

“Của ngon vật lạ.” Quang Anh đáp chằng đầu chằng đuôi, sau đó quay người, lần này anh dứt khoát bắt tôi bước đi bên cạnh anh.

Đi bộ tầm năm phút, chúng tôi thấy một quán ăn, Quang Anh bèn kéo tôi vào. Ấn tôi ngồi xuống ghế, anh gọi hai bát bún cá rô đồng, sau đó thành thạo lấy từ trong ống đũa ra hai đôi đũa và hai cái thìa con, lấy giấy ăn lau đi lau lại rồi mới cẩn thận đặt lên một miếng giấy ăn. Tôi thấy hơi ngại khi để anh phải lau cả đũa và thìa cho mình, nhưng biết làm sao được, tôi đã bao giờ vào quán ăn như thế này đâu mà biết được phải làm những việc ấy. Ông chủ quán mang ra cho tôi và anh hai cốc nước vối còn bốc khói nóng nghi ngút. Tôi vội áp tay vào cốc cho ấm. Quang Anh cũng làm như thế. Trong lúc đợi đồ ăn, anh chột hỏi tôi:

“Nếu không tìm thấy chị em thì em sẽ định làm thế nào nữa?”

Nói tới chị, tôi lại cảm thấy chán nản. Tôi quay nhìn ra dòng người hối hả ngoài đường, lắc lắc đầu:

“Em chẳng biết thế nào nữa.”

“Thôi, tí cứ vào trường, xong quay sang kí túc xá chỗ chị ấy ở xem sao đã.” Quang Anh chắt lưỡi. Đúng lúc ấy bác chủ quán đã bê cho chúng tôi

hai bát bún cá rô đồng nóng hổi nên chúng tôi tạm quên đi việc ấy.

Ăn hết bát bún và uống hết cốc nước với, tôi lập tức tỉnh táo và sung sức trở lại. Quang Anh thì từ tốn và nho nhã hơn, vớt hết cái và để lại nước chứ không húp cạn sạch bát nước dùng như tôi. Anh thấy tôi ăn như kiểu con nhà chết đói thì chỉ hơi trợn tròn mắt, sau đó không nhịn được mà cười hỏi một câu:

“Còn đói không? Ăn thêm bát nữa nhé?”

Tôi vội lắc đầu:

“Em no rồi.”

“Ừ, thế mình đi thôi!”

Quang Anh đứng dậy, ra trả tiền, sau đó chúng tôi hỏi đường vào trường chị tôi và lại tiếp tục đi. Lúc này tôi lại băn khoăn một điều, dù có biết trường của chị, nhưng tôi lại chỉ biết chị học ngành nào chứ không biết lớp, làm sao mà tìm được chị tôi đây? Tôi đem điều này nói với Quang Anh, anh suy nghĩ một chút rồi nói đã có cách. Chẳng hiểu sao chỉ cần anh nói thế là tôi thấy yên tâm, chẳng lo lắng thêm nữa. Suốt quãng đường này, anh vẫn dắt tay tôi đi, giống như chỉ cần buông tay tôi ra là tôi sẽ đi lạc ngay vậy.

Chẳng lâu sau chúng tôi tới được cổng trường chị. Bây giờ mới hơn bảy giờ, chỉ thấy từng tốp, từng tốp anh chị sinh viên đang vội vã đi vào trường, có người đi xe đạp, có cả vài người đi xe máy. Bên trong là mấy dãy nhà cao tầng, còn có hẳn mấy khu sân trường khiến tôi choáng ngợp. Vài chị sinh viên ăn mặc sành điệu lắm, khi đi lướt qua chúng tôi không khỏi liếc mắt nhìn chúng tôi một cái, mà tôi nghĩ là nhìn Quang Anh thì đúng hơn. Dù sao anh cao lớn, nam tính lại đẹp trai như thế, có cô gái nào là không thích mê đâu cơ chứ.

Quang Anh cũng rất trực tiếp bắt lấy ánh nhìn của một cô gái đi ngang, sau đó hỏi:

“Chị ơi cho em hỏi chỗ dán thời khóa biểu của các lớp ở đâu nhỉ?”

Chị sinh viên khẽ cười duyên, nhẹ nhàng chỉ đường cho chúng tôi. Chúng tôi cảm ơn và đi tiếp. Tôi thầm thán phục sự thông minh của Quang Anh, cách tốt nhất để biết chị tôi ở đâu chính là tới thẳng lớp học của chị, mà chỉ cần xem thời khóa biểu là biết vị trí phòng học của lớp chị rồi. Hôm kia chị nói với tôi rằng thi xong lại đi học tiếp nên chắc hôm nay lớp chị vẫn học như thường.

Dò thời khóa biểu, thấy được phòng học và thời gian học của hai lớp cao đẳng mầm non xong, Quang Anh cẩn thận lấy điện thoại chụp lại. Sau đó anh dẫn tôi đi men theo các dãy hành lang dài dằng dặc, qua những giảng đường lớn, cuối cùng tới được vị trí phòng học của lớp mầm non thứ nhất. Sau khi thò đầu vào hỏi, chúng tôi được biết chị tôi không học lớp này mà học lớp còn lại. Quang Anh nhìn lại hình chụp thời khóa biểu, nói với tôi rằng lớp kia đến chín giờ sáng mới có tiết học nên chúng tôi lại phải đợi đến giờ ấy.

Đi lang thang ngoài sân trường chán, Quang Anh kiếm được một chỗ có ghế đá nằm khuất trong một dãy hành lang ẩm áp nên chúng tôi bèn ngồi lại.

“Hôm nay là lần đầu tiên trong đời em trốn học đấy.” Tôi cười nói với anh để xua đi không khí ngượng ngùng quanh chúng tôi lúc này. Anh đã nắm tay tôi suốt một quãng đường dài, bây giờ nghĩ lại tôi có chút xấu hổ nên vội tìm một câu chuyện nào đó để quên đi.

“Thế à. Anh thì trốn suốt.”

“Thật á? Nhìn anh giống con ngoan trò giỏi lắm mà.” Tôi tròn mắt đầy vẻ khó tin.

“Thực ra là chỉ thỉnh thoảng mới trốn thôi.” Anh cười cười.

“Mẹ em mà biết được chắc mẹ em đánh no đòn.” Tôi lại nói.

“Thế sao còn dám trốn học?”

“Em không yên tâm. Thà em bị mẹ đánh vì trốn học còn hơn để mẹ đánh chết chị ấy.”

“Ở quê phức tạp nhỉ? Ở thành phố thì đầy ra đấy, lớp 10 chúng nó đã biết rủ nhau đi nhà nghỉ rồi. Trường anh ngày trước cũng có mấy đứa con gái vừa lên lớp 10 là đã dính có bầu rồi nghỉ học lấy chồng luôn. Mà nghe bà anh kể ở làng cũng có đứa nào như thế rồi đấy.”

“Nhà em khác.” Tôi lắc đầu. “Ngày trước lúc chị em chưa đi học, có mấy anh tới nhà chơi muốn tìm hiểu mà bị ngoại với mẹ đuổi như đuổi tà rồi ấy.”

“Càng cấm thì càng dờ. Mẹ em dữ thế mà em vẫn dám thích người ngay gần nhà à?”

Tôi trợn tròn mắt nhìn anh, như thể mình vừa được nghe một chuyện gì đó rất buồn cười.

“Ai cơ?”

“Anh chàng hàng xóm của em ấy.” Quang Anh nhìn tôi nói rất thẳng thắn. “Giờ em còn thích anh ta không?”

Tôi suýt cắn vào lưỡi mình. Chuyện tôi thầm thích Đông mà Quang Anh cũng biết, thậm chí hai người còn chưa từng gặp nhau cơ mà. Tôi nhớ lại mấy câu kỳ lạ mà hôm qua anh nói với tôi lúc ở trên đê, lúc ấy tôi còn cảm thấy nghi hoặc, nhưng giờ nghĩ lại thì hiểu có lẽ anh đang nghĩ là tôi vẫn thích Đông.

“Ai nói với anh là em thích anh ấy?” Tôi rất muốn biết làm sao Quang Anh lại biết về Đông, thậm chí còn biết cả chuyện tôi từng thầm thích người con trai ấy.

“Vy kể với anh thế. Nó bảo em thích anh hàng xóm của mình lắm, đến bây giờ anh ta đi làm xa rồi mà em vẫn nhớ tới, còn viết truyện về anh ta nữa.”

Tôi muốn cười ầm lên. Thì ra là Vy đặt điều cho chúng tôi ra như thế. Không những phủ nhận mọi quan hệ với Đông, nó còn dám đẩy chúng tôi vào một chỗ với nhau, như thể người từng trốn đi chơi với Đông không phải là nó mà là chính tôi vậy. Nó thèm muốn Quang Anh đến mức như vậy sao?

Thấy mặt tôi trở nên đen sì, Quang Anh ngân ra:

“Sao thế? Anh không nên nói chuyện này à?”

Tôi dấm vào ngực anh:

“Về mà hỏi Vy của anh ấy. Nó bảo gì anh cũng tin cơ mà.”

Quang thấy tôi giận dữ thì ban đầu kinh ngạc, sau như hiểu ra thì phá lên cười rất vui vẻ. Cười chán, anh cúi đầu nhìn về mặt đầy hăm hực của tôi, tùm tùm nói:

“Hồi anh còn học ở Hà Nội, mấy thằng bạn anh ai cũng có bạn gái, mà đứa nào cũng ghen kinh lắm. Anh thấy con gái như thế đúng là phiền phức. Không nghĩ rằng cảm giác được ghen nó lại ngọt ngào như thế.”

Tôi câm lặng, không thể nào chạy theo được cách nói chuyện của con trai thành phố. Ngoại tôi cứ nói con trai thành phố ngoài cái miệng dẻo như kẹo kéo, ngọt như mía lùi thì chẳng được cái tang dạng gì, giờ nhìn Quang Anh, tôi thấy ngoại đã đúng đến một nửa rồi.

Tôi liếc xéo anh một cái, hỏi tiếp:

“Mà sao tự nhiên nó lại kể về em với anh làm gì?”

“Anh hỏi.”

“Hỏi cái gì?”

“Anh hỏi em có bạn trai chưa?” Quang Anh đáp rất thản nhiên.

“Sao anh không hỏi em mà phải đi hỏi nó?” Tôi vẫn kiên quyết bắt bẻ anh.

“Anh ngại...”

Tôi trợn tròn mắt:

“Anh mà biết ngại á?”

“Sao không? Dù sao cũng là một thằng con trai, lại phải để em vớt từ dưới sông lên...” Quang Anh gật đầu thú nhận, nhưng càng về cuối câu thì giọng anh càng nhỏ, cuối cùng khi tôi quay sang nhìn, chờ nghe anh nói tiếp thì đã thấy mặt anh hơi đỏ.

Lần này tới lượt tôi phá lên cười, nhưng trong lòng vẫn còn hậm hực chuyện Vy đi đặt điều cho tôi chỉ để lấy lòng Quang Anh. Sau đấy, chúng tôi lại tự nhiên cùng lắng sang chuyện khác. Huyền thuyên một hồi, cuối cùng cũng tới giờ lớp của chị tôi bắt đầu. Chúng tôi quay lại vị trí lớp chị tôi sẽ học. Tôi ngó nghiêng ở cửa một hồi, thấy trong lớp có hơn bốn mươi người, toàn là nữ, nhưng nhìn mãi không ra bóng dáng quen thuộc của chị tôi đâu cả. Tôi bắt đầu lo lắng, chẳng lẽ chị thật sự không quay về thành phố, chạy tới một nơi khác mà tôi không bao giờ tìm thấy?

Thấy tôi tỏ ra bồn chồn, Quang Anh huých nhẹ vào tay tôi, nhắc:

“Hỏi thử bạn cùng lớp với chị ấy đi.”

Tôi chưa kịp lên tiếng, Quang Anh đã lại gọi một chị ngồi ngay kế cửa sổ và hỏi thay tôi. Thấy chúng tôi nhắc tới tên chị Vân, chị con gái đang ngồi ở bàn đứng dậy, sau đó đi ra cửa. Nhìn chúng tôi một lượt, chị bèn hỏi:

“Các em là em của Vân à?”

“Vâng. Chị em không đi học hả chị?” Tôi vội gật đầu xác nhận.

“Ừ, hôm nay nó ốm nên nghỉ. Chị là bạn cùng phòng ở kí túc với Vân mà.”

Tôi thầm thở phào trong lòng, nỗi lo lắng đang đè nặng trong lồng ngực cũng nhẹ đi rất nhiều.

“Thế ạ? Thế để bọn em vào kí túc thăm chị ấy. Kí túc ở chỗ nào chị nhỉ?”

Bạn chị Vân chỉ đường cho chúng tôi đi sang kí túc xá, đọc tên phòng của mình, rồi mới quay vào lớp. Quang Anh và tôi lại tìm đường đi sang kí túc.

Kí túc xá của chị cách trường hơn mười phút đi bộ, có đến ba dãy nhà ba tầng nằm xếp theo hình chữ U. Đọc ở cổng thì chúng tôi biết đây là kí túc chung của cả khối cao đẳng mầm non cũng như cao đẳng tiểu học. Tìm đến được phòng chị, thấy người mở cửa là chị, cảm xúc trong tôi như vỡ òa. Chị nhìn tôi và Quang Anh một cách ngỡ ngàng, rồi tôi thấy chị cúi đầu, tránh người để chúng tôi đi vào. Thấy hốc mắt chị đỏ lên, tôi nghĩ chị

sẽ khóc, nhưng không ngờ chị chỉ quay đi, lúi húi lấy nước cho chúng tôi rồi hỏi:

“Sao em lại lên đây?”

“Em lên chơi.” Mặc dù trong lòng lo lắng nhưng tôi cũng không thể nói ra những lời hỏi han quan tâm mình thực sự muốn biết, cuối cùng chỉ có thể đáp một câu nhẹ tênh.

“Mẹ với bà có biết không?”

Tôi lắc đầu. Quang Anh đang ngồi cạnh tôi bèn đứng dậy, nói:

“Hai chị em cứ nói chuyện đi, em ra ngoài một chút ạ!”

Rồi anh ra khỏi phòng, nhường lại không gian cho chị em tôi nói chuyện với nhau. Lúc anh bước đi, chị tôi ngẩng đầu nhìn theo anh rất lâu, đến khi anh đi khỏi rồi, chị mới nhìn tôi, nở một nụ cười nhợt nhạt:

“Cậu ấy là Quang Anh đấy à?”

Tôi lại gật đầu. Chuyện tôi với Quang Anh tôi chẳng giấu chị điều gì, kể cả những cảm xúc phức tạp trong lòng tôi.

“Cậu ấy thật tử tế.”

Chị nói mà không nhìn tôi. Tôi nhìn vào mắt chị, đôi mắt buồn tênh, sâu hút.

“Chọn một người đàn ông, tốt nhất đừng chạy theo vẻ ngoài hào nhoáng, bóng bẩy của anh ta. Phải nhìn vào những hành động nhỏ của anh ta mới biết được đó là con người thế nào.” Chị lại nói băng quơ, dường như đang nghĩ tới chuyện của mình.

Trong đầu tôi thoáng qua hình ảnh của Quang Anh lúc anh lo lắng cho tôi khi tôi ốm, lúc anh dắt xe cho tôi khi sắm xe bị thủng hay tuột xích. Anh chăm chút cho tôi từng li từng tí, mặc dù chẳng bao giờ anh nói những lời ngọt ngào có cánh, đôi khi hành xử rất ngây ngô, nhưng tôi vẫn cảm thấy sự chân tình của anh dành cho mình. Chỉ là, những ngày tháng này liệu có thể kéo dài bao lâu?

Nhưng lúc này không phải lúc tôi lại tâm tình với chị những chuyện tình cảm phù phiếm như thế. Tôi nhìn chị, sau một chút chần chừ, rốt cuộc cũng

nói thẳng với chị điều mình suy nghĩ:

“Chị đừng bỏ đứa bé, tội nghiệp lắm.”

Chị nhìn tôi, vành mắt lại nhanh chóng đỏ lên. Chị khẽ lắc đầu:

“Con người chứ có phải đồ vật đâu mà nói bỏ là bỏ được.”

“Vậy chị cũng đừng bỏ đi. Nếu không mẹ với ngoại sẽ rất lo lắng.”

“Còn hơn chị về rồi lại bôi tro trát trấu vào mặt cả nhà.”

“Thế thì trước tiên cứ đi học bình thường đi đã. Đang là mùa đông, cũng không thấy rõ bụng đâu. Đợi qua Tết rồi tính tiếp. Chị đừng bỏ đi, nếu không cả nhà đều không yên lòng.”

“Làm sao mà giấu được mãi.” Chị nhìn tôi với ánh mắt hoang mang, lại có vẻ sợ hãi, lo lắng khi tôi đề cập tới vấn đề này.

“Vậy thì giấu được đến bao giờ thì giấu.” Tôi mạnh miệng.

Sau đó, chúng tôi rì rầm trò chuyện đến tận trưa muộn. Tôi dặn dò chị không được lo lắng, phải ăn nhiều, ngủ nhiều cho đứa bé khỏe mạnh. Tôi nói gì chị cũng chỉ hoặc gật hoặc lắc, thỉnh thoảng lại đưa tay lên lau nước mắt, nhưng chị cũng không khóc to thành tiếng. Tôi thương chị, nhưng cũng không biết phải làm như thế nào để giúp chị vượt qua tất cả những chuyện này. Tôi không dám tưởng tượng ra đến lúc mẹ và ngoại biết chị gây ra lỗi lớn tày trời này sẽ đối xử với chị như thế nào, nhưng vẫn còn hơn là chị bỏ xứ mà đi.

Ngồi thêm một lúc thì Quang Anh lại quay vào, nhắc chị em tôi đi ăn. Chị dẫn chúng tôi ra quán cơm chị thường ăn. Chúng tôi gọi mỗi người một đĩa cơm. Chị vẫn chỉ chọn rau dưa với lạc rang và hai miếng đậu phụ sốt, tôi nhìn mà xót lòng. Ở quê, nhà tôi tuy nghèo nhưng gần sông, lúc nào cũng sẵn cá kho, tôm rang để ăn, họa hoằn lắm mấy ngày mưa bão mới phải ăn cơm với đậu phụ, cá khô. Chị ăn uống kham khổ như thế này thì làm sao có đủ sức mà mang thai chứ? Quang Anh thấy hai chị em tôi chọn đồ ăn rất rón rén cũng không nói gì, nhưng đến lúc chúng tôi ra bàn ngồi ăn, người ta lại mang lên thêm cho một đĩa trứng rán, một đĩa thịt rang và một đĩa rau xào. Tôi biết sau hôm nay, mình sẽ phải mang ơn, mang nợ với

Quang Anh rất nhiều, nhưng tôi cũng không từ chối sự giúp đỡ của anh. Tôi gắp cho chị mấy miếng thịt với trứng, giục chị ăn nhiều cho khỏe. Chị cúi đầu trệu trạo nhai cơm. Cơm nát và nhạt tẻch, tôi ăn được vài miếng là không ăn thêm được nữa, đành ăn rau thay cơm. Quang Anh vừa và cơm vừa trông tôi ăn, rồi ép tôi phải ăn thêm để có sức đi xe. Không nói thì thôi, nói đến xe là tôi lại nghĩ tới cảnh ngồi xe ban sáng, cả người tự nhiên nôn nao. Bữa cơm ngon cũng trở nên buồn tênh, mỗi người một suy nghĩ, nói với nhau được vài câu chuyện rời rạc là lại rơi vào lặng lẽ.

Ăn cơm xong, chị giục chúng tôi về. Tôi biết mình có ở lại cũng chẳng được tích sự gì nên sau khi dặn dò chị thêm một lần nữa, tôi và Quang Anh chào chị và đi ra đường lớn bắt xe về quê.

Quả thật, tôi chẳng biết mình nên vui hay nên buồn sau chuyện này. Nên vui vì rốt cuộc chị tôi vẫn ở đây, vẫn chưa bỏ đi đâu, hay nên buồn vì sau cùng chuyện này cũng chẳng có gì vui cả? Lần trước dì Mừng bị nhà chồng đuổi về, cả nhà tôi cứ như có tang cả tháng trời, huống chi chuyện chị Vân mang bầu còn động trời hơn thế. Chị nói chị đã quyết tâm làm một bà mẹ đơn thân, nhưng liệu chị có vượt qua được trở ngại lời ra tiếng vào của hàng xóm láng giềng được hay không? Chuyện dì bị chồng bỏ đồn thổi khắp làng trên xóm dưới, dì mang tai tiếng suốt một thời gian dài, ngay cả mẹ với ngoại đều ít khi ra đường, gặp ai cũng vội chào vài ba câu rồi đi ngay vì sợ bị hỏi tới chuyện dì. Còn chị tôi đây không chồng mà chữa, còn tệ hại hơn thế nữa. Dạo trước, ở xóm khác trong làng cũng có một chị chữa hoang, cả làng đồn đại, đi đâu người ta cũng kể chuyện ấy ra, thậm chí vài bà mẹ còn mang gương chị kia ra để răn dạy con gái mình. Về sau, hình như chị ấy không dám ở lại làng nữa mà vào Nam, sinh con rồi nuôi con ở trong ấy. Nếu chị tôi không thể đối mặt được với những chuyện đó, chắc hẳn chị cũng chỉ có nước bỏ xứ mà đi.

Quang Anh đi bên cạnh tôi, im lặng không nói gì, cứ hễ tôi đi nhanh thì anh sẽ đi nhanh, tôi bước chậm anh cũng sẽ lững thững theo. Trong lòng tôi cảm kích anh lắm, nếu không có anh, không biết tôi sẽ xoay xử như thế nào nữa. Tôi chợt nhớ đến bức thư của chị, trong thư chị có nhắc đến Quang

Anh, mà hôm qua lúc tôi mãi khóc vì lo lắng, Quang Anh đã đọc hết bức thư ấy rồi. Không biết anh có để tâm chuyện đó hay không? Dù sao, tôi chưa từng nói mình thích anh, và anh cũng chưa từng nói anh thích tôi. Tôi hy vọng mình không bị lầm tưởng về thứ tình cảm anh dành cho mình, cũng không ngộ nhận tình cảm tôi dành cho anh.

Hai chúng tôi xuống xe ở đầu chợ huyện là hơn ba giờ chiều. Quang Anh rủ tôi đạp xe lên đê ngắm hoa cải. Qua mấy ngày mưa, hôm nay trời đã hoàn toàn tạnh ráo, những vũng lầy lội trên đê cũng khô sần lại, tạo thành những gờ đất lồi lõm. Hoa cải nghiêng nghiêng theo chiều gió, cánh hoa tung bay, mùi hương cay nồng làm cho người ta có cảm giác ấm áp khó tả. Quang Anh kể cho tôi nghe vài câu chuyện cười thời anh còn đi học trên Hà Nội, nhờ đó mà lòng tôi cũng nhẹ đi rất nhiều. Chúng tôi cứ mãi miết ngồi bên nhau, quán quít không nở rời, ngây ngô và vụng dại. Chỉ là chúng tôi không biết, đang đợi phủ xuống đầu chúng tôi là sóng gió ngập trời, là chín năm xa cách, là chín năm ròng đợi chờ trong mòn mỏi.

CHƯƠNG 16

TRĂNG VỠ

Tôi vừa về đến đầu sân, còn chưa kịp dựng chân chống xe đạp thì đã thấy mẹ tôi lao từ trong nhà ra, gương mặt tối sầm và còn loang vệt nước chưa kịp khô trên má. Mẹ giận dữ gầm lên với tôi:

“Sao mày không cút đi luôn đi, còn vác mặt về đây làm cái gì?”

Kèm theo câu nói, mẹ lập tức túm lấy tóc tôi. Theo bản năng, tôi đưa tay lên giữ, chiếc xe đổ chổng kèn xuống nền sân, cái làn xe vốn đã ọp ẹp lập tức bẹp rúm. Mẹ giật tóc tôi, tôi đau tới chảy nước mắt, đầu bị mẹ ấn chúi xuống, rồi mẹ lôi tôi đi xềnh xệch, miệng vẫn không ngừng mắng:

“Tao nuôi mày ăn, cho mày học, lớn bằng ngần này rồi mày bôi tro trát trấu vào mặt tao à? Mày xem xem con gái lớn bằng tuổi mày ở cái làng này có ai hư thân mất nết như mày không?”

Tôi không phản kháng được một chút nào, chỉ nghe ùm một cái, cả trời đất tối sầm, rồi nước từ đâu xộc vào miệng, vào mũi, vào tai tôi, lạnh buốt đến tận óc. Ba giây sau, tôi cảm thấy đầu mình được kéo ra khỏi nước, rồi lại là tiếng mẹ:

“Đã thích đi đàn đúm thì từ mai nghỉ học ở nhà mà đi cấy cho tao, tao không có cơm gạo mà nuôi đứa nào chỉ suốt ngày mắt trước mắt sau là chạy theo đàn ông con trai.”

Mẹ buông tay ra khỏi tóc tôi rồi nhưng tôi vẫn choáng váng tới mức ngồi phịch ngay xuống sân, ho sặc sụa, nước từ trên tóc nhỏ xuống tong tong. Hai mắt tôi cay sè, không biết do nước lạnh hay do nước mắt, cả người lạnh

toát nhưng tôi vẫn mặc kệ. Tôi đoán mẹ đã biết chuyện hôm nay tôi trốn học, nhưng không ngờ phản ứng của mẹ lại kinh khủng đến mức ấy.

Mẹ bước vào nhà rồi, tôi vẫn không đứng dậy, ngoại từ trong nhà đi ra, lại thêm vào đôi câu:

“Cả cái làng cái xã này, chẳng có đứa con gái nhà nào hư hỏng đến mức để ông bà nhà người ta tới tận nhà chửi ông bà, bố mẹ mình vì không biết giáo dục con. Tiếng xấu đồn xa, rồi cả cái huyện này người ta biết con nhà này mới tí tuổi đầu đã biết rủ trai trốn học đi chơi. Rồi mà xem, cái ngữ như mà thì có chớ nó mới rước con ạ!”

“Còn không đứng dậy đi nấu cơm đi, định ngồi đấy chờ mẹ mà hầu à?” Tiếng mẹ tôi vọng từ trong nhà ra.

Tôi cắn răng đứng dậy, lấy tay áo lau nước trên mặt, sau đó ôm cái cặp đi vào trong buồng. Thay quần áo xong, cả người tôi vẫn run lên cầm cập, không phải vì lạnh mà là vì sợ. Tôi run sợ trước cơn giận dữ của mẹ và ngoại, sợ cái cảm giác nghẹt thở khi đầu bị dúi vào trong chum nước, và sợ cái cảm giác bất an đang càng lúc càng lớn trong người. Tôi không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, tôi càng sợ khi nghĩ đến việc phải đối mặt với ngoại, với mẹ vào buổi tối.

Những gì diễn ra sau đó y như tôi đã nghĩ, suốt từ bữa cơm đến tận lúc tôi ngồi vào bàn học, lúc nào tôi cũng nghe thấy tiếng mắng mỏ ngay bên tai mình, chủ yếu là mẹ nói. Mẹ lôi đủ các lỗi lầm từ bé tới lớn của tôi ra nhắc, mẹ lôi chị ra làm gương cho tôi, mẹ lôi cả con cái của thiên hạ, những người nức tiếng ngoan ngoãn, học giỏi ra để so sánh với tôi, thậm chí cái Vy, đứa vừa được gọi vào đội tuyển bồi dưỡng học sinh giỏi tiếng Anh cũng được mẹ nhắc đến. Rồi mẹ căn vặn tôi, hỏi cả ngày tôi trốn học đi đâu? Có phải tôi đi nhà nghỉ với Quang Anh hay không? Tôi sững sờ, không biết mẹ lại đào đâu ra cái ý nghĩ hoang đường đấy, nhưng lại không dám khai thật với mẹ rằng tôi đi tìm chị Vân. Rồi mẹ chốt lại một câu trước khi rời khỏi buồng:

“Tao cấm mà qua lại, chơi bời, giao du với thằng cháu bà Phúc nữa. Mà đừng để ông bà ấy đến nhà chửi tao với bà mà không ra cái gì. Từ

mai nghiêm chỉnh học hành cho tao, tao mà biết mày còn trốn học một buổi nào nữa thì tao đốt hết sách cho mày nghỉ học luôn. Nhớ đấy. Tao nhục vì mày lắm rồi.”

Cuối cùng, tôi chỉ có thể lặng im, nuốt những lời nhiếc mắng của mẹ vào tim và đến lúc đi ngủ mới âm thầm khóc. Tôi chưa bao giờ nghĩ, quyết định từ bỏ một ai đó, quyết định cắt đứt một thứ tình cảm mình đã nuôi lớn trong tim lâu nay lại đau đớn đến thế. Rồi tôi mơ màng ngủ thiếp đi, một giấc ngủ nặng nề và đầy mệt mỏi.

Nửa đêm về sáng, tôi sốt trở lại, cổ họng sưng vù, rát rạt, cả người đau ê ẩm. Sáng ra, tôi nằm trong nhà, nghe thấy ngoại mắng mẹ việc mẹ đã dúm đầu tôi vào chum nước mưa, không khéo làm tôi bị viêm phổi. Cứ nhắm mắt vào ngủ, tôi lại thấy như mình đang rơi vào một cái vực sâu không đáy, bị nó hút chặt xuống, nhưng rơi mãi, rơi mãi cũng không thấy chạm đích, cả người lúc nhẹ bẫng, lúc nặng như chì. Mẹ nấu cho tôi bát cháo tía tô, bắt tôi ăn rồi lấy thuốc hạ sốt cho tôi uống. Mẹ không nói gì, nhưng nhìn vào gương mặt bơ phờ của mẹ, tôi cảm thấy có lỗi vô cùng. Có lẽ, mẹ cũng đã mất một đêm không ngủ vì tôi. Tôi nằm trên giường, cứ nghĩ miên man đủ thứ chuyện, về chị Vân, về đứa bé trong bụng chị, không biết nó là trai hay gái? Tôi nghĩ không biết lúc mẹ biết tin chị mang thai, mẹ sẽ phản ứng như thế nào, có dữ dội như ngày hôm qua với tôi hay không? Tôi nghĩ đến Quang Anh, không biết anh có bị ông bà trách phạt hay không? Tôi đã suy nghĩ quá nông nổi khi không nghĩ đến hậu quả mà rủ anh đi cùng mình nên cũng không dám trách bà Phúc đã tới nhà tôi nói này nói nọ với ngoại và mẹ.

Đến trưa, tôi vẫn không đỡ sốt, miệng nhạt nhẽo nên ăn cố mãi cũng chỉ hết nửa bát cháo gà mẹ dì hụi nấu cả sáng. Mẹ vén tấm màn gió màu lá úa, vốn được cắt ra từ chiếc võng dù cũ của nhà cậu Nhân, bước ra đến ngoài rồi mà tôi nằm bên trong vẫn nghe thấy tiếng thở dài buồn bã. Hốc mắt khô khốc của tôi lại ướt. Tôi thương mình một, thương chị Vân năm thì tôi thương mẹ tới mười. Tôi biết chúng tôi đã làm mẹ buồn nhiều lắm, và chắc chắn sẽ còn khổ nhiều nữa. Những tổn thương trong quá khứ đã làm mẹ

chai sạn hết cảm xúc, trở thành người lạnh lùng, khô khan, chẳng bao giờ có những cử chỉ yêu chiều con cái. Nếu ngoại tôi chỉ chua cay, độc miệng thì mẹ tôi lại rất dữ đòn, nên cả tôi và chị đều rất sợ mỗi lần mẹ giận dữ.

Đến chiều, lúc mẹ và ngoại ra đồng dỡ khoai thì Linh mang bài vở sang cho tôi và kể chuyện ở lớp ngày hôm nay. Nhờ cái miệng độc địa của cái Vy mà chỉ sau một buổi sáng, cả lớp tôi bây giờ đều đang kháo nhau tôi rủ rê nam sinh nổi tiếng nhất trường là Quang Anh trốn học đi chơi. Thậm chí còn có đứa nói, chúng tôi rủ nhau đi nhà nghỉ. Tôi chán nản chẳng muốn nói gì, chỉ thấy áy náy vì tự nhiên lại làm cho Quang Anh bị dính vào những tin đồn không đâu này. Linh giận lắm, nó bảo tôi:

“Mày dính vào cái tên ấy làm quái gì. Hôm nay mày ốm mà hăn có thèm hỏi han câu nào đâu, sáng đi học mặt còn lạnh như tiền, không thèm nói với bọn tao câu gì. Ấy thế mà giờ ra chơi đã thấy hăn với con Vy ngồi với nhau ở ghế đá, vai kề vai, đầu sát đầu thân mật lắm. Ngứa cả mắt.”

Như có cái gai đâm thẳng vào lồng ngực, tôi thấy tim đau nhói. Nó chẳng khác gì cái cảm giác ngày trước tôi từng phải trải qua khi Đông nhờ tôi đưa thư cho nhỏ Vy. Tôi không biết mình đau vì Quang Anh không thèm hỏi han gì tới mình hay vì anh tỏ ra thân mật với Vy trong khi tôi thì ốm lẩn lóc ở nhà, lại còn lo lắng sợ anh bị ông bà mắng phạt. Có lẽ cả hai. Tôi đau và ảm ức lắm. Phí công tôi đã suy nghĩ về anh nhiều biết chừng nào.

Rồi Linh lại kể:

“Hôm qua bà mày với bà Phúc chửi nhau to lắm, cả xóm chạy ra xem. Bà Phúc cứ đứng ở đầu cổng nhà mày chửi vọng vào, nói mày thế này thế nọ, làm hư thẳng cháu ngoan ngoan của bà ấy. Bà mày lại bênh mày nên hai bà cứ lời qua tiếng lại mãi, cuối cùng còn nói xiên sang cả chuyện ruộng đất gì ấy. May mà về sau cậu mày ra can, không hai bà còn cãi nhau đến tối. Thế rốt cuộc hôm qua chúng mày đi đâu?”

Đến nước này tôi cũng chẳng giấu nó nữa, chuyện này giữ mãi trong lòng tôi cũng không chịu được. Nên tôi đành kể cho nó nghe chuyện chị Vân. Nó nghe tôi kể, lúc thì tròn tròn mắt, lúc thì há hốc mồm, đủ các thứ

biểu cảm kinh ngạc nhất mà nó có thể thể hiện ra. Cuối cùng, nó chắt lưỡi nói:

“Chị mày đại quá! Thế giờ định thế nào?”

“Đợi qua cái Tết này đã. Bụng chị ấy cũng gọn, mặc nhiều quần áo nên chắc không lộ đâu.”

“Nhưng đằng nào mà chả phải để đưa bé ấy ra, sớm muộn gì mẹ mày cũng biết.”

“Giờ bọn tao chưa nghĩ ra cách. Giấu được ngày nào hay ngày đó. Hôm qua tao chỉ trốn học đi chơi thôi mà mẹ tao đã dúm đầu tao vào chum nước tương chết rồi. Chị tao như thế, mẹ tao không đuổi ra khỏi nhà mới lạ.” Tôi không giấu được sự chán nản, chỉ biết thở dài khi lại nghĩ tới chuyện đau đầu ấy.

“Chắc tao chẳng lấy chồng đâu mày ạ!” Linh chột thở dài còn nặng nề hơn cả tôi.

“Thôi đi bà! Một mảnh tình vắt vai chưa có mà đã làm như vượt bể khổ mênh mông rồi ấy.” Tôi bật cười trước suy nghĩ bà cụ non của nó.

“Tao nói thật! Mày xem, như bố mày, rồi bố tao, có người nào xứng đáng làm bố không? Rồi thằng người yêu con Lan đấy, được mỗi cái mềm như tép nhảy, làm thì như mèo mưa, ẻo lả chẳng ra cái thể thống gì. Con Lan nó dở hơi mới đâm đầu vào cái thằng ấy. Mẹ tao mà biết thì mẹ tao cũng tuốt xác nó ra.”

Lan, người em gái song sinh của Linh, cũng là bạn thân của tôi, thích một anh chàng khóa trên từ hồi mới lên cấp ba. Hai đứa suốt ngày hẹn hò, dính lấy nhau như sam ở trường. Hồi ấy, tôi cũng ngạc nhiên tại sao người to cao, phốp pháp như Lan lại có thể thích cái anh chàng gầy nhẳng như cây sậy, lại còn có dáng đi hơi gù. Đôi lúc tôi với Linh hay đùa, đôi ấy mà đi với nhau chẳng khác gì số mười cả. Thế mà đôi ấy thích nhau cũng đã được hơn một năm rồi, chẳng có vẻ gì là sẽ rời được nhau ra cả.

Linh thì ngược lại, nó trời sinh tính cục cằn, thô lỗ như đàn ông, lại suốt ngày tập võ, đấm đá huỳnh huých. Nó quắc mắt thôi là lũ con trai phải

tránh xa ba mét. Ở lớp, thậm chí ở trường, nó nổi tiếng là bà chằn, ngay cả cậu bạn trai của Lan mỗi lần nhìn thấy nó cũng phải lúi đi đường khác, chỉ sợ bị nó gọi lại vắn vẹo mấy câu. Linh thì hợp tính tôi hơn nên có gì nó cũng hay nói với tôi, kể cả việc nó rất ghét thằng bạn trai ẻo lả của em gái mình, hay chuyện bố nó có vợ bé, con riêng như thế nào. Cá tính Linh rất mạnh nên trong ba đứa, nó chính là chỗ dựa tinh thần lớn nhất cho tôi và Lan.

“Khi tình yêu đến thì chẳng ai biết trước được điều gì mà ạ!” Tôi lắc đầu cười khì.

“Thôi đi, em biết chị là nhà văn rồi, nói thì hay như viết ấy.” Nó bĩu môi nhìn tôi.

Tôi chỉ cười cười. Với tôi, tình yêu vốn là thứ siêu thực, chẳng ai biết nó trông như thế nào, có mùi gì, vị gì, màu gì, mềm hay cứng, tròn hay méo, nên nó đến cũng không biết, mà nó đi cũng cứ cố níu lại trong vô vọng. Cũng bởi vậy mà nó mới đẹp, đẹp từ trong thơ ca, nhạc họa, đẹp ở trong thế giới văn chương và trong tâm tưởng của từng cô gái sắp bước vào đời như chúng tôi. Thực ra, tình yêu nhẹ tênh ấy, yêu đến chết đi sống lại, rồi quên lúc nào cũng không hay. Giống như trước đây, tôi cứ nghĩ không được Đông đáp lại tình cảm, tôi sẽ đau khổ cả đời. Thế mà rồi tôi quên anh khi nào tôi cũng không nhớ rõ. Hay như bây giờ, tôi nghĩ rằng mình rất thích Quang Anh, nhưng biết đâu ngày mai khi thức dậy, tình cảm ấy cũng sẽ bay biến sạch sẽ. Chỉ có hôn nhân mới là thực chất. Thực từ việc hai cái tên cùng in trên một tờ giấy đăng kí kết hôn, tới đôi nhẫn cưới trao tay, cùng sống chung dưới một mái nhà, rồi sinh ra những đứa con được kết tinh từ máu thịt của cha mẹ. Tình yêu mất đi, hư vô vẫn là hư vô. Hôn nhân tan vỡ, giấy xé đôi, nhẫn tháo rời, mái nhà vắng đi một nửa... Chẳng có gì tan được vào hư vô mà sự tan vỡ ấy sẽ còn mãi đeo đẳng, ám ảnh cuộc đời mỗi con người trong gia đình đó. Như nhà tôi. Như nhà Linh.

Huyền thuyên với nhau một hồi thì mẹ với ngoại tôi về. Linh lập tức đứng dậy ra về, còn dặn tôi nếu ngày mai còn ốm thì cứ nghỉ ở nhà, mới vào đầu học kỳ hai nên bài vở cũng chưa có gì cả, nó sẽ chép bài cho tôi.

Tôi chỉ gật đầu cười. Thực ra, nếu có thể tôi sẽ tình nguyện ở nhà, tôi không muốn tới lớp mà bị biến thành tâm điểm bàn tán, nói xấu của cả lớp. Nói tôi xấu hổ cũng được, nói tôi trốn chạy cũng được, hay nói tôi hèn nhát cũng được, tôi chỉ muốn được yên thân mà thôi. Yên thân mà nghỉ ngơi, lấy sức chờ đón những cơn dông bão tiếp theo! Còn chuyện liên quan đến Quang Anh, tôi coi như chuyện tình cảm của chúng tôi giống trăng chưa kịp tròn đã vỡ. Anh thích tôi cũng được, không thích tôi cũng được, hay anh bắt cá hai tay như Linh nói cũng chẳng sao, tôi sẽ không bao giờ cho phép mình được động lòng trước anh để rồi lại mang tổn thương vào người nữa. Tối ấy, trước khi đi ngủ, mẹ có vào phòng xem tôi đã đỡ hay chưa. Trước khi bước ra, mẹ có nói với tôi, rất nhẹ nhàng:

“Nhà mình nghèo lắm con ạ, đừng mơ trèo vào cửa nhà người ta rồi lại phải ôm phận tủi như mẹ, như dì bây giờ.”

Đêm ấy, sau khi bấm răng lên môi tới nẻ máu để giấu đi tiếng nấc, cuối cùng tôi đã quyết định là mình sẽ từ bỏ, sẽ không bao giờ tơ tưởng gì đến Quang Anh nữa.

CHƯƠNG 17

SÔNG TRĂNG

Chuyện âm ỉ giữa tôi và Quang Anh dần dần cũng phai nhạt trong những câu chuyện của lũ bạn học. Thực ra, chúng nó không xấu, cũng chẳng độc mồm, chỉ là cái tính ưa buôn chuyện nên thỉnh thoảng mới đem chúng tôi ra làm đề tài để phán cái nọ cái kia. Ở lớp tôi cũng ít có đứa bạn thân nào ngoài Linh, Lan và Hồng, đứa ngồi cùng bàn, ngay cạnh tôi suốt từ hồi lớp 10 tới giờ. Ở gần nhau, hiểu tính nhau nên nó rất tin tưởng ở tôi, rằng tôi không đời nào lại đi làm cái chuyện tà trời kia cả. Hằng ngày tới lớp, nó vẫn giục tôi viết cho xong câu chuyện dài sặc mùi nước mắt mà lâu nay tôi vẫn ngâm, mãi không viết xong. Nó cũng như Linh và Lan, cũng đều là những đứa đầu tiên đọc truyện của tôi, và dù tôi có viết dở như thế nào thì chúng nó vẫn động viên tôi viết bài gửi báo, hoặc khuyên tôi sau này nên thi vào khoa nào đó liên quan tới văn thơ để tha hồ vung vẩy. Thực ra, thỉnh thoảng tôi vẫn lén ra bưu điện gửi bài cho báo Hoa, tờ báo tôi thích nhất lúc bấy giờ, nhưng tôi chẳng khi nào cho tụi bạn biết, bởi tôi cảm thấy xấu hổ nếu khoe khoang ra rồi mà bài chẳng được đăng. Quả thật, tôi chưa từng nhận được một lá thư hồi âm nào từ tòa soạn cả, thế nên dần dần tôi cũng chán, không mơ mộng kiếm nhuận bút từ mấy truyện ngắn mình viết ra nữa.

Mặc dù đã quyết tâm không liên quan gì tới Quang Anh nữa, nhưng cứ nghĩ tới anh lòng tôi lại buồn vô hạn. Mỗi lần nhìn qua khung cửa sổ, thấy anh với cái Vy ngồi ở trên ghế đá ngay trước cửa lớp, cười cười nói nói là

tôi rất khó chịu. Khó chịu vì nhìn thấy nhau lại ngoảnh mặt làm ngơ, khó chịu vì rõ ràng thân quen mà cứ phải tỏ ra như xa lạ, khó chịu vì chính tôi biết mình còn thích anh nhiều lắm. Từ hôm chúng tôi lên tỉnh về, sau đó xảy ra chuyện tôi ốm sốt, bị viêm phế quản suốt cả tuần, tính tới nay đã hơn nửa tháng. Tôi và Quang Anh không còn đi học cùng nhau, anh cũng chẳng đợi tôi mỗi lần tan lớp. Hoa cải bên đê đã tàn, mỗi lần qua đó, tôi đều cố nhấn pê-đan đi thật nhanh. Nếu dừng lại, dường như tôi lại thấp thoáng thấy ngày đó, chúng tôi ngồi bên nhau, cánh hoa cải vương đầy trên tóc. Lúc ấy, tôi đã hạnh phúc biết chừng nào.

Tuần tôi bị viêm phế quản phải nghỉ học ở nhà, chị tôi có về. Chúng tôi thỏa thuận là chị vẫn sẽ về nhà đều đặn để mẹ không nghi ngờ gì. Chị về, mẹ tôi như vớ được chỗ trú bầu tâm sự, than thở kể lại chuyện tôi với Quang Anh ngày đó ra sao, tôi hư hỏng thế nào. Tối ấy, chị kéo tôi ra ngoài vồng, tôi kiếm mấy cái mo cau trái ra để hai chị em cùng ngồi. Chị nắm tay tôi, khóc rấm rứt. Chị nói thương tôi, nói vì chị mà tôi phải khổ, phải chịu oan ức. Tiếng thút thít nghe nã nê và thê lương của chị làm tôi như có kiến bò trong người, khó chịu vô cùng. Mãi không thấy chị nín, tôi cáu quá, mắng:

“Chị đừng có khóc nữa, định để con chị nó ra đời suốt ngày lấy nước mắt rửa mặt giống chị à?”

Chị im bật, không dám khóc nữa. Cũng phải, tôi đã bao giờ dám cáu và quát lên với chị như thế đâu.

Trước mặt tôi là mặt sông loang loáng ánh trăng mờ. Kể cũng lạ, đang giữa mùa đông mà hôm nay lại thấy được cả trăng? Trăng mười sáu, tròn vằng vặc, ánh trăng không trong vắt như mùa hè, không dát bạc đồng quê, chỉ nhờ nhờ như ánh sáng hắt lên chiếc gương đồng cũ, hay y như bác Hoài nói, chỉ sáng như con đom đóm đực. Vậy mà không hiểu sao, nhìn mặt sông phản chiếu ánh trăng, tôi lại chợt nhớ những ngày hè, khi Quang Anh còn hay bám đuôi tôi chèo thuyền trên sông. Con thuyền của chúng tôi lướt nhẹ nhẹ, đi tới đâu trăng vờ tới đó, mặt sông đầy mảnh trăng vàng. Quang

Anh thường hít hà hương bưởi trên tóc tôi, sau đó cười mà nói rằng: “Thơm quá!”

Nghĩ đến Quang Anh, lòng tôi lại nhộn nhạo. Tôi nghe bên tai tiếng chị Vân:

“Hay là chị bỏ đứa bé?”

Tôi quay sang nhìn chị, sững sờ. Người quyết tâm bảo vệ đứa trẻ đến cùng như chị sao tự nhiên lại có suy nghĩ điên rồ ấy? Tôi gạt phắt đi:

“Chị mà bỏ, em vẫn sẽ mách mẹ!”

Thế là chị lại im lặng. Tôi biết, chị nghĩ như thế cũng là vì không muốn làm mẹ, làm ngoại phải khó xử với người đời. Có lẽ chị nghĩ, có một đứa cháu, đứa con chữa hoang như chị, chắc ngoại và mẹ sẽ phải xấu hổ và nhục nhã lắm. Tôi chỉ đoán thế, nhưng dù thế nào tôi cũng không đồng ý chuyện chị định bỏ đứa trẻ này.

“VẬY còn em với Quang Anh?”

“Chẳng sao cả đâu.” Tôi đáp một cách bất cần, dù sao thì cũng chỉ có tôi biết mình có sao hay không những ngày qua mà thôi.

“VÌ chị mà hai đứa như thế này, chị thấy áy náy lắm.”

“Thế thì cố mà sống cho tốt, để đứa bé được nhìn thấy thế giới này. Sau này nó lớn, em sẽ phát mấy cái vào miệng nó và bảo: “Này, dì đã đánh đổi một người con trai rất tốt để có được cháu đấy. Liệu hồn mà lớn cho nhanh để báo hiếu dì.”

Thế là chúng tôi cùng cười. Còn hai tuần nữa là Tết, hết tuần sau chị được nghỉ, chị định sẽ ra ngoài quán ở với dì để học may vá. Quán của dì Mừng cuối năm đông khách lắm, nghe nói gần đây còn có một người đàn ông thường hay ghé quán dì chơi, nghe nói là muốn cưới dì về làm vợ. Chú này mới đi Nga về, cũng có gia đình bên ấy nhưng sau bà vợ bỏ đi lấy chồng người Nga để được nhập quốc tịch nước ngoài. Còn chú, sau thời gian dài làm ăn nơi xứ người mà vẫn trắng tay, chú quyết định về quê làm lại từ đầu. Tôi chỉ nghe ngoại với bà Hưng và bà Liễu nói chuyện như thế, còn mặt mũi chú kia ngang dọc thế nào tôi cũng chưa từng được biết, dù

sao tôi cũng ít khi ghé quán của dì lâu, mỗi lần lượn ra chỉ ngồi nửa tiếng là về. Nhưng dạo này tôi thấy dì đẹp hẳn ra, vẫn giản dị như trước nhưng không hiểu sao nhìn mắt dì đã không còn buồn bã, u uất như ngày xưa nữa. Tôi mừng cho dì, biết đâu dì lại có thể tìm được hạnh phúc cho mình sau nhiều năm lẻ bóng.

“Bố đưa trẻ, anh ta còn tới tìm chị nữa không?” Tôi hỏi chị.

“Có. Anh ta tới mấy lần, bắt chị phá thai. Đến lúc chị nói chị phá thai rồi thì anh ta mất hút luôn. Đòi chị đúng là khổ nạn thật.” Chị kể với tôi bằng giọng buồn rầu. “Đám đàn ông thành thị ấy, họ coi con gái nông thôn như mình là ”rau sạch”, chỉ cần bỏ chút vốn ra chăm bón là có thể ăn được cả rễ lẫn thân. Mà đúng thật, chỉ có con gái quê ngu ngốc như chị mới dễ bị họ đánh lừa, bị họ lợi dụng.”

Tôi cũng đã từng đọc trên báo về cái trò ”chăn rau sạch” này, nhưng không ngờ ngay cả chị gái mình cũng dễ dàng rơi vào bẫy tình, tiền như thế.

“Anh Đức hỏi chị suốt đấy. Nếu mà không có chuyện này, em chỉ mong hai anh chị thành đôi.”

Anh Đức là anh trai của Đông. Giờ anh đã là bộ đội chuyên nghiệp, làm ở ngay Ban chỉ huy quân sự của Huyện, rất có thể sau này sẽ về làm ở Ủy ban xã nhà. Mẹ Đông bây giờ lúc nào mặt cũng ngẩng lên trời, đi đâu cũng khoe con mình bây giờ là nhất làng, nhất xã. Bác còn nhắm cho anh mấy đám, toàn các cô giáo gần nhà, nhưng vẫn chẳng thấy anh ưng đám nào. Thi thoảng anh vẫn hỏi tôi về chị, sau vài lần, tôi đoán có lẽ anh đã vừa lòng chị tôi rồi, chắc đợi chị học xong là đánh tiếng thôi. Anh tốt như thế, nếu chị tôi không có cơ sự kia, có lẽ họ sẽ thành một đôi rất đẹp.

Chị chỉ khẽ lắc đầu. Trời tối, tôi không biết trong đôi mắt đen sẫm của chị có gì vào lúc này, nhưng nhìn cái cách chị cười chua chát, tôi nghĩ chắc chị cũng nuối tiếc nhiều.

Tôi tựa cằm lên đầu gối chị, lại nói:

“Hai tuần rồi, chúng em không nói chuyện gì với nhau.”

“Vì sao thế?” Chị khẽ xoa đầu tôi.

“Em thấy xấu hổ lắm, không có mặt mũi nào để gặp anh ấy nữa. Còn anh ấy, chắc cũng chán ghét em rồi.” Tôi lại nghĩ tới Quang Anh, tới nụ cười rưng rưng như nắng của anh, chợt muốn khóc thật to.

Bàn tay chị vẫn vuốt nhẹ nhàng, giống như một buổi chiều nào đó, Quang Anh nhặt những cánh hoa vùi trong tóc tôi, sau đó cười và nói: “Anh nghiện hương tóc em mất thôi.”

Tôi ghét anh, chỉ biết nói những lời dịu dàng, để bây giờ tôi tìm trăm nghìn cách để quên đi, nhưng dù ở nơi nào, những kỷ niệm đầy ăm ắp giữa hai đứa sẽ lại về dồn dập làm tôi không thở nổi.

“Nếu đã không thành thì đừng gượng ép. Tuổi bọn em còn nhỏ lắm, đừng để mình sa đà rồi lỡ dở cả tương lai.” Tai tôi nghe tiếng chị thở dài nhẹ nhàng.

“Chị sẽ đặt tên đứa bé là gì?”

“Bình An.”

“Bình An ư?”

“Ừ, trai hay gái cũng sẽ đều là Bình An.”

Chiều hôm sau, cũng là ngày đầu tuần gần cuối cùng của năm, lúc tôi đang hí hoáy với nồi cám lợn trong bếp thì Lan sang nhà. Nó chui vào bếp, dúm vào lòng tôi cuốn báo Hoa mới cứng, vừa tỏ ra lăm lăm lét sợ bị bắt quả tang, vừa thì thầm với tôi:

“Anh Quang Anh bảo tao đưa cho mày. Số Tết đấy, có cả đĩa nhạc tặng kèm, tao lỡ bóc ra nghe trước rồi, hay lắm.”

Quang Anh không những là nguồn cung cấp truyện đọc miễn phí cho tôi mà còn là nguồn cung cấp báo Hoa đều đặn hàng tuần. Anh đặt báo Hoa ở bưu điện, mỗi tuần người ta gửi về trường một cuốn, lúc nào tôi cũng là người đọc đầu tiên, trước cả anh. Cách Quang Anh đối xử với tôi như thế làm chúng nó ngưỡng mộ phát điên lên. Có lúc Lan hỏi tôi với ánh mắt đầy sùng bái:

“Tao nghi là tên Quang Anh này đặt báo cho mày luôn lắm. Chả thấy hẳn đọc báo bao giờ, toàn đưa cho mày hết.”

Những lúc như thế, tôi lại cười hì hì, dù sao sau khi đọc đến mồn cả báo rồi tôi cũng sẽ đều mang trả lại cho anh, chẳng quan tâm anh có đọc nó hay không. Hai tuần nay không gặp, tôi cũng không còn tâm trạng nào mà nghĩ tới tờ báo này nữa thì đúng một cái Quang Anh lại nhờ Lan mang tới cho tôi. Anh có ý gì đây?

Tôi cầm tờ báo lên, bàn tay dính đầy tro bếp của tôi lập tức bôi lên mặt báo mấy vệt đen sì. Tôi lấy cái đĩa nhạc kẹp ở trong ra, nhìn qua tên những ca sĩ góp bài hát trong album này, lòng sướng rơn lên vì toàn ca sĩ mà tôi thích. Mặc dù nhà tôi chẳng có đầu đĩa để nghe, nhưng tôi có thể nghe nhờ bên nhà cậu Nhân được. Lúc tôi cầm tờ báo lên, định đặt nó vào giỏ xe đạp, đợi nấu cơm xong sẽ mang lên nhà đọc thì lại có một thứ nữa rơi ra. Tôi cúi xuống nhìn, sững sờ vì thấy đó là một phong bì thư, một cái phong bì màu hồng rất xinh, còn đẹp hơn cả những cái trước đây Đông dùng để viết thư cho cái Vy nữa. Lúc tôi cầm nó lên, thậm chí còn ngửi thấy cả mùi thơm rất nhẹ. Lan vội kéo tôi ngồi thụp xuống, sau khi nhìn ra ngoài để đảm bảo không có ai rình bên ngoài, nó lại nói:

“Cả lá thư này nữa, Quang Anh cũng nhờ tao đưa cho mày luôn đấy. Giấu kỹ vào, mẹ mày mà thấy chắc tao cũng bị chửi lây luôn.”

Tôi nghe nó nhắc đến mẹ thì vội vàng kẹp cái bì thư vào trong cuốn báo, sau đó bảo nó:

“Trông bếp cho tao tí, tao lên nhà cất đã.”

Rồi mặc kệ nó có đồng ý hay không, tôi chạy biến lên nhà, chui vào phòng, nhét cuốn báo xuống dưới cùng chồng sách giáo khoa trong ngăn bàn. Mẹ cũng không phải người thích lục lọi bàn học của tôi, nhưng tôi như có tật trong người nên cứ nghĩ tới mẹ là lại giật mình thon thót, chỉ sợ mẹ phát hiện ra lá thư này thì chắc tôi ăn không ngon, ngủ không yên với mẹ cả tuần trời.

Lòng tôi vui phơi phới, mặc dù chưa biết nội dung lá thư là gì, nhưng tôi vẫn cảm thấy rất phấn khởi. Ít ra, Quang Anh cũng chẳng quên tôi, vẫn để

dành báo Hoa cho tôi, và còn chịu khó viết thư - thứ mà anh ngại nhất - cho tôi nữa.

Tôi với Lan ở trong bếp, cười rúc ra rúc rích một hồi khi nó kể cho tôi nghe về anh bạn trai của nó gần đây nhận được thư tỏ tình của một em lớp dưới ra sao, và đã bị Lan bắt quả tang như thế nào. Sau đó anh chàng bị nó dọa cho một trận tới mức nửa chữ trong bức thư cũng không dám đọc, lập tức xé luôn. Còn Lan sẽ thay mặt anh chàng viết thư trả lời cho cô bé tội nghiệp ấy, một bức thư từ chối đầy lạnh lùng và quả quyết. Nó hùng hổ nói với tôi rằng, chỉ cần anh chàng kia xí xốn mắt trên mày dưới với bất kỳ con bé nào thôi nó sẽ cho anh chàng nếm mùi đau khổ không thương tiếc. Tôi chột nhĩ tới mối quan hệ mập mờ giữa Quang Anh với cái Vy suốt thời gian qua, có lẽ nếu chúng tôi làm hòa thì điều đầu tiên tôi bắt anh giải thích là chuyện đó.

Tối đến, sau khi chắc chắn ngoại và mẹ đã đi ngủ, tôi lén lút lấy lá thư Quang Anh gửi cho tôi ra. Cả tối nay tôi không học được chữ nào cũng chỉ vì thấp thỏm nghĩ tới nó, đoán già đoán non xem Quang Anh viết gì cho mình. Không muốn làm rách một cái phong bì đẹp như thế, tôi cẩn thận xé mép phong bì để lấy lá thư ra. Không phải giấy viết thư như ngày xưa Đông hay viết cho cái Vy, chỉ là một tờ phê đúp được giật ra từ cuốn vở học sinh mà chúng tôi hay viết. Mặc dù là tờ phê đúp, nhưng Quang Anh chỉ viết vón vện trong đúng một mặt giấy đầu tiên, tôi nhìn mà vừa tức vừa buồn cười. Đã mất công viết thì sao lại không viết cho dài ra một tí, bỏ công tôi đọc có hơn không. Nghĩ thế, nhưng tôi vẫn thông cảm cho anh. Viết được ngần này chữ cho tôi chắc Quang Anh cũng đã cố gắng rất nhiều. Anh ghét văn, ghét viết văn, và đặc biệt là viết thư. Anh từng kể, hồi học ở thành phố, cũng có nhiều đứa con gái viết thư làm quen lắm, nhưng anh chẳng bao giờ trả lời. Đơn giản chỉ vì anh lười, lại thấy viết thư chỉ là hành động dành cho bọn sến sẩm, không dám đối mặt trực tiếp để nói chuyện mà thôi.

Để chắc ăn rằng dù mẹ có bước vào cũng không thấy tôi đang đọc trộm thư, tôi kẹp lá thư vào cuốn vở, sau đó trong tay còn cầm sẵn cây bút, chỉ

cần nghe thấy tiếng động là tôi sẽ lập tức lật sang trang giấy trắng và hí hoáy viết, giả vờ như đang học bài nghiêm túc lắm. Đây là đề phòng thể thôi, chứ mẹ cũng chưa từng đột ngột vào kiểm tra tôi học bao giờ.

Chữ Quang Anh khá dễ đọc, vuông vức, răn rỏi, viết không nắn nót nhưng chữ cũng không xấu như đám con trai khác.

“Em!”

Mở đầu lá thư ngắn gọn như thế, chẳng có “thương nhớ” giống như lá thư mà tôi từng đọc trộm Đông viết cho Vy.

“Hai tuần rồi không nói chuyện với em, chắc anh sắp điên rồi em ạ! Anh không làm được việc gì ra hồn, đọc sách thì nhớ tới em, đọc báo cũng nhớ tới em, mà ngay cả đi chơi, quanh quẩn chỗ nào cũng chỉ nghĩ xem em thế nào rồi? Đã đỡ ốm chưa? Còn giận anh không?”

Anh có rất nhiều điều muốn nói với em, nhưng anh cảm thấy rất xấu hổ, nghĩ đến vỡ đầu cũng không nghĩ ra cách có thể đối diện với em, để nói xin lỗi em. Em đừng giận bà nội anh nhé, bà không biết gì cả, vì mẹ Vy sang nói rằng em dụ dỗ anh trốn học đi chơi nên bà mới giận như thế. Anh đã giải thích cho bà rồi, rằng là anh rủ em chứ không phải tại em, nhưng có lẽ bà vẫn chưa hiểu. Không sao em ạ, bà là bà của chúng mình, sau này bà sẽ hiểu thôi. Anh nghe Lan nói mẹ đã đánh em, rồi cũng vì thế mà em bị sốt, viêm phế quản cả tuần liền, anh thấy khổ sở lắm. Em sốt, anh cũng như ngồi trên đồng lửa ấy. Anh qua nhà thăm em, nhưng mẹ em không cho gặp, nói em ngủ rồi, anh lại đành ra về.

Hai tuần không gặp em, anh đã nghĩ rất nhiều chuyện, rất nhiều điều, toàn là liên quan tới em cả. Anh nhớ từ cái ngày đầu tiên em vớt anh ở dưới sông lên, đêm ấy sông đầy trăng, cả người em cũng lấp lánh, hương tóc em khiến anh mê mẩn. Từ lúc ấy, anh đã tự nhủ rằng, dù thế nào cũng phải làm bạn với em, cũng phải ở bên em.

Em đánh đá lắm, hay cau có lắm, cũng khó tính kinh lên được, nhưng anh lại nhìn thấy cả một cô gái khác, yếu đuối, hiền lương, tốt bụng và đầy lòng thương yêu trong em. Hôm trước Linh nó dứ nắm đấm vào mặt anh và bảo rằng: “Cứ liệu hồn!” Hồ báo thật đấy! Nhưng mà anh đáng bị ăn đấm

lắm chứ, nếu như anh vẫn tiếp tục làm một thằng nhát gan, không dám đối diện với em, lại còn để bị em hiểu lầm nữa.

Anh quyết định viết thư này cho em. Chiều mai anh đợi em ở ruộng hoa cải dưới chân đê, chỗ lần trước mình ra chơi ấy, anh có rất nhiều, rất nhiều điều muốn nói trực tiếp với em. Anh không nói gì trong thư này nữa, vì viết thư sến lắm, hơn nữa anh nghĩ rằng con người ta dễ bị lừa phỉnh vì những lời có cánh trong thư.

Thế nhé, cô gái ngoan của anh!

Chúc em ngủ ngon!”

Tôi còn đọc lại lá thư tới bốn, năm lần trong đêm ấy, lần nào đọc cũng cười một mình như đứa dở hơi.

Cũng ngay trong đêm ấy, tôi quyết định quên đi những lời mình đã tự hứa với bản thân trước đây.

Ngày mai, nhất định tôi sẽ hỏi Quang Anh rằng tại sao anh lại dám tỏ ra thân mật với Vy ngay trước mắt tôi như thế?

CHƯƠNG 18

MÙA YÊU

Sau những ngày gió bắc mưa phùn tầm tã, mấy hôm nay trời đã bắt đầu hứng nắng, nghe đài dự báo thời tiết nói rằng năm nay bà con sẽ được ăn một cái Tết khô ráo và trời có rét ngọt. Những ruộng cải đã úa tàn úa tạ, cây cải đổ rạp xuống bờ, có vài chỗ úng nước, mùi thối của cây cải đang phân hủy thành thứ phân hữu cơ bón ruộng càng trở nên nồng hơn khi nắng lên. Ruộng cải mà trước tôi với Quang Anh hay ngồi thậm chí đã được cày xới tung lên, lộ ra những thớ đất phù sa màu nâu đỏ bở tơi. Mấy ngày mưa trước, chúng tôi không thể đi tắt qua đê để lên trường vì mặt đê lầy lội và rất trơn, toàn đi đường liên xã được trải đá mấp mô nên cũng không biết khu ruộng cải ở đây giờ nhìn như một chiến trường hoang tàn với toàn xác cây, xác lá.

Tôi với Quang Anh dắt xe dọc theo bờ đê, định bụng sẽ lên chỗ điểm canh đê ở cách làng gần hai cây số. Ở chân điểm canh đê có một gốc gạo rất to, ngày còn bé tôi hay theo chân Đông lên đây cất vỏ tép, còn anh đánh dậm, lúc đợi nhấc vỏ chúng tôi sẽ ngồi dưới gốc để chơi ô ăn quan hoặc đánh chuyền. Sau có dạo người ta kháo nhau, có người đi cấy về muện qua gốc gạo ấy gặp phải ma nên chúng tôi chẳng bao giờ ra đây nữa. Tôi kể lại với Quang Anh thế, anh cười khì bảo:

“Anh chả sợ ma, chỉ sợ chiều nay em không dám ra đây.”

Tôi bĩu môi. Thế là hai đứa tự nhiên hết giận hờn.

Đi qua một ruộng trồng dưa chuột ngay mé bờ sông Cái ngay đầu làng, Quang Anh quyết định không ra đê nữa mà rẽ theo đường ruộng đi xuống phía ruộng dưa ấy. Những trái dưa chuột non treo lủng lẳng trên cành, chắc chỉ hai, ba ngày nữa là có thể thu hoạch đem bán được rồi. Vượt qua ruộng dưa, chúng tôi ra tới bờ sông, không ngờ ở đây có một cái cầu cụt nhỏ, ghép bằng những thân cây tre già chắc chắn, chân cầu bằng gỗ, đóng chặt xuống đáy sông. Đây là một dạng cầu ao, cầu sông khá phổ biến ở quê tôi, là nơi mọi người rửa chân tay hoặc múc nước sông gánh lên ruộng tưới cho hoa màu. Từ quãng sông này, đi lên tầm hai trăm mét nữa sẽ gặp ngay ngã ba sông, nơi nước sông Thái Bình cuộn cuộn đổ vào con sông Cái này. Ở đây nước chảy rất xiết, nhiều vũng xoáy nên bọn trẻ con làng tôi chẳng ai dám mò mẫm ở khúc ấy, mà chỉ loanh quanh dọc theo bờ sông Cái. Ngày nào nước cạn chúng tôi mới dám rủ nhau ra sông Thái Bình mò ốc và câu cáy.

Tôi ngồi ở mép cầu, hai chân buông thõng xuống, chỉ cách một chút xíu nữa là có thể chạm chân vào mặt nước. Mùa đông, nước sông không được trong vắt như mùa hè, in cả bầu trời xuống đáy, nhưng từ trên nhìn xuống vẫn có thể thấy rõ những con ốc vặn đang quẩn quýt bám chặt quanh mấy chân cầu, thậm chí còn thấy cả một con cua vừa nhanh chóng lui mất. Tôi còn đang mãi nhìn mấy con ốc thì thấy Quang Anh vỗ nhẹ vào vai mình. Tôi ngoảnh lên, chỉ thấy anh đưa cho tôi quả dưa chuột to bằng cổ tay, sau đó anh nhe răng cười nói:

“Cho em này!”

“Không sợ người ta phun thuốc sâu, ngộ độc chết à?”

“Yên tâm đi, chết anh đần!” Quang Anh cười hề hề, sau đó trước con mắt trợn trừng của tôi, anh lau lau quả dưa chuột còn lại vào tay áo rồi đưa lên miệng cắn một miếng giòn tan.

Quang Anh nhai quả dưa chuột rau rầu khiến cho tôi không khỏi cảm thấy lo lắng vì cái tội điếc không sợ súng này của anh. Nhưng rồi, Quang Anh đã cho tôi ngay đáp án:

“Đây là ruộng dưa của bác Lành, không phun thuốc đâu. Anh ra đây suốt mà.”

Bác Lành ở cùng xóm với nhà ông bà Quang Anh, cũng có họ hàng xa gì đấy với nhà anh. Thấy anh khẳng định như thế, tôi cũng yên tâm, không nghi ngờ gì nữa. Tôi lau lau quả dưa chuột lên áo cho sạch rồi cũng đưa lên miệng cắn.

Quang Anh cũng bắt chước ngồi thả chân xuống theo tôi, nhưng vì chân anh dài quá, vừa thả xuống đã chạm ngay đế giày vào nước nên cuối cùng anh lại đành ôm lấy đầu gối ngồi thu lu trên cầu. Thấy tôi cười, anh tỏ ra rất chán nản:

“Ai bảo chân dài là sướng chứ?”

Rồi Quang Anh lại nói liền thoảng đủ thứ về hai tuần vừa qua, nhất là việc đau đầu vì phải lựa chọn hoặc đội tuyển tiếng Anh, hoặc đội tuyển Hóa để chuẩn bị tham dự kỳ thi chọn đội tuyển Quốc gia của tỉnh. Đây là hai môn mà Quang Anh học rất đỉnh, các thầy cô ở hai đội này đều tìm mọi cách để lôi kéo anh về đội của mình. Tôi chẳng khuyên anh cái gì, vì biết anh kể với tôi chuyện này không phải để xin tôi góp ý mà chỉ giống như một câu chuyện mở đầu nhằm xua đi những ngại ngùng ngăn trở chúng tôi suốt thời gian qua. Đôi khi không giận nhau quá lâu, đến lúc gặp lại, điều duy nhất ngăn trở người ta làm lành chính là không tìm được một câu chuyện mở đầu.

“Bụng chị Vân đã to lắm chưa?” Anh lại tò mò hỏi tôi.

“Chưa, mới có ba tháng thôi mà.” Tôi giã nảy lên.

“Ngày xưa mẹ anh chữa anh, được bốn tháng là đã to lắm rồi ấy. Mẹ bảo hồi ấy anh lì lắm, mãi gần mười tháng mới chịu ra. Thế đã biết con trai hay con gái chưa?”

Anh đang kể chuyện nọ lại xọ sang chuyện kia làm tôi ngỡ người mấy giây mới hiểu anh vừa hỏi mình cái gì.

“Chị ấy chưa đi khám. Tiền đâu mà đi chứ.”

Tôi kể cho Quang Anh nghe dự định học may của chị để tự may đồ cho em bé, mắt Quang Anh sáng rực lên, hào hứng tranh lời tôi:

“Wao! Anh thích mẫu phụ nữ đảm đang và khéo tay như vậy lắm nhé!”

“Thật hả?” Tôi nhìn anh, miệng hơi nhếch lên.

Thấy tôi nhìn bằng ánh mắt như thế, Quang Anh hình như chột dạ, vội vàng sửa lại:

“Nhưng không biết mấy cái ấy cũng chẳng sao. Phụ nữ thời hiện đại là nên xông xáo ngoài xã hội hơn. Anh cũng thích người đánh đá một tí, hay ghen một tí, thế mới giỏi giữ chồng.”

“Khẩu vị của anh cũng thật đặc biệt nhỉ?” Tôi cong môi cười.

“Thực ra, vấn đề không phải anh thích phụ nữ hiện đại hay phụ nữ truyền thống đâu. Lâu nay anh biết là anh chỉ có một lựa chọn duy nhất thôi, ngặt ạ!” Quang Anh nhìn tôi, mặt anh đầy vẻ nghiêm túc, nhưng không hiểu sao tôi chỉ thấy mặt anh ngổ không thể tả.

“Em không được cười.” Thấy tôi cười, anh lập tức cau mày nói.

Tôi chỉ cười, cười rất thoải mái. Anh tức không làm gì được, lại nói:

“Giờ anh nói một câu này, nếu em không dám cười tiếp thì từ ngày mai trở đi em phải là bạn gái của anh.”

Tôi choáng váng cả người, nụ cười tắt còn mặt lại trở nên đỏ bừng. Nhưng sự ương ngạnh trong tôi không cho phép mình thua cuộc. Tôi vênh mặt nói với anh:

“Thế em dám cười tiếp thì anh thua em cái gì?”

“Cùng lắm anh lấy thân ra bồi đáp lại em là được chứ gì.” Quang Anh cười rất gian xảo.

“Không thềm. Nếu anh mà thua, anh phải đáp ứng một yêu cầu của em.”

Anh gật đầu đầy sáng khoái:

“Thân anh anh còn không tiếc, chả lẽ lại đi tiếc với em một yêu cầu nhỏ nhoi. Thế anh bắt đầu nhé!”

“Được!” Tôi gật đầu đầy tự tin, cùng lắm nếu có thua thì tôi vẫn là người có lợi cơ mà.

Quang Anh nhìn tôi mấy giây, sau đó chậm rãi nói, như thể nếu nói nhanh thì sợ tôi sẽ không nghe kịp.

“Em có đồng ý làm bạn gái anh không, nếu đồng ý thì không được cười nữa, còn nếu không đồng ý thì phải cười to lên?”

Nói xong hai câu đó, Quang Anh hếch mặt lên trời đầy vẻ tự tin, còn tôi thì chỉ dám nhìn anh không chớp mắt, không biết nên lập tức cầu anh mấy cái hay phải cười trước cái cách tỏ tình này của anh nữa? Dù thế nào thì trận cá cược này tôi cũng thua rồi, có lẽ nên néo anh mấy cái cho đỡ tức mới được. Nghĩ thế, tôi lập tức quay sang néo vào eo anh, gào lên:

“Anh lừa em!”

Quang Anh vừa kêu lên vì đau, vừa chỉ tay vào mặt tôi, cười lên sáng sặc:

“Không cười, không cười là em đồng ý rồi đấy nhé! Ái ui... Ái... Tha cho anh... Úi đau...”

Chúng tôi cứ thế thành một đôi, không có màn tỏ tình với hoa và nến, hay chí ít là giữa một cánh đồng hoa như trong tưởng tượng của tôi. Chúng tôi hay ngồi bên nhau tán hươu tán vượn đủ thứ, chẳng có gì gọi là trao nhau những lời yêu thương có cánh và lãng mạn cả. Nhưng như thế mới là Quang Anh của tôi, không khô khan nhàm chán, cũng không bày trò sến sẩm, rất tự nhiên mà cứ thế lừa tôi vào lưới tình của anh. Nhiều năm sau, tôi vẫn cứ là chú cá sa lầy trong tấm lưới ấy, loay hoay mãi không tài nào thoát ra được. Đến khi trở thành một cây bút văn học trẻ được yêu thích, tôi đã đưa cách tỏ tình này của anh vào truyện của mình, lập tức có rất nhiều độc giả nam gửi email cho tôi và nói rằng họ đã làm theo giống hệt như thế, đó là một cách tuyệt vời. Thậm chí, có độc giả nữ còn gửi cho tôi cả ảnh cưới của mình và tâm sự rằng, cô ấy đã lừa đảo chàng trai mình yêu bằng trò thách đố này.

Đó là chuyện của tương lai. Còn hiện tại tôi đang trải qua một cái Tết buồn chán nhất trong mười bảy năm của cuộc đời mình. Đầu tiên là chị tôi có em bé, chúng tôi không thể để điều đó lộ ra với bất kỳ ai, đó là một chuyện rất khổ sở. Rồi thêm chuyện năm nay Quang Anh không ăn Tết ở quê mà cả nhà anh về nước rồi cùng nhau đi du lịch nước ngoài đến hết kỳ nghỉ thì thôi. Tôi gần như buồn chán muốn chết đi được, cả ngày chỉ cúi mũi vào viết truyện, rồi lén đọc đi đọc lại lá thư đầu tiên và cũng là duy nhất mà Quang Anh từng gửi cho mình. Mẹ phát bực với tôi, lại mắng:

“Tết nhất thì phải sang hàng xóm, sang nhà các bác, các cậu, dì mà chúc Tết đi chứ? Lớn bằng ngần này mà suốt ngày ru rú ở trong nhà.”

Thế là tôi lại đi sang nhà bác Hoài. Sang đến nơi thì lại nghe bác gái vừa băm bèo nấu cám, vừa cảm ràm chuyện chị Hương lấy chồng trong Nam rồi cũng biệt tăm luôn, chẳng thấy về thăm quê nữa. Bác Hoài ngồi uống rượu với cậu Nhân trong nhà, nghe thế thì mắng vọng ra.

“Đúng là đàn bà đái không qua ngọn cỏ. Nó lấy chồng thì phải theo nhà chồng chứ. Ông bà thông gia cũng gọi điện nói rõ là cháu nó còn nhỏ, năm nay chưa cho về được, sang năm sẽ cho vợ chồng nó về. Bà còn muốn cái gì nữa?”

“Thì tôi nói vậy thôi, lâu nó không về cũng nhớ lắm chứ. Bảo lấy chồng gần gần thôi, về thăm nhà nó cũng dễ. Lấy ở tí cái xứ miền Tây ấy, rồi đến lúc bố mẹ chết khéo cũng chẳng kịp về nhìn mặt.”

“Đúng là đàn bà, chả bao giờ ra khỏi cái lũy tre làng nên lúc nào cũng than với thở. Giờ đã có máy bay rồi, có phải nằm ô tô với tàu nữa đâu mà lo không về kịp. Nó được nhà chồng quý, thương thì bà phải mừng cho nó chứ.” Chắc đã có tí men rượu nên bác Hoài càng mắng càng hăng.

Bác gái không đôi co với chồng nữa mà quay sang nói với tôi:

“Con gái lấy chồng xa nó khổ thế đấy cháu ạ! Mà cứ nghe bác, lấy thằng nào trong làng trong xã ấy, có nghề nghiệp ổn định là được, đỡ khổ mình, cũng đỡ khổ gia đình.”

Tôi chột dạ. Nhà Quang Anh ở Hà Nội, không biết gần trăm cây với bác có tính là xa không nữa? Nghĩ thế, tôi vẫn cười hì hì, không lắc cũng không gật. Lát sau, lại nghe bác thủ thi:

“Con cái Vân sang năm học xong rồi, bảo nó về lấy quách thẳng Đức cũng được. Bác thấy thanh niên ở cái làng này giờ chả đứa nào bằng nó.”

Tôi gật gật, tỏ ý tôi đồng tình với bác tất, không phản đối gì cả. Tôi đoán bác vẫn chưa biết chuyện chị Hoa đi học đại học trên Hà Nội và đang yêu một anh sinh viên người Lào Cai, mà chắc chị Hoa cũng không dám nói với cả nhà, nếu không kiểu gì cũng bị ngăn cản. Hôm trước chị Vân kể tôi mới biết chuyện này, chị còn dặn tôi không được kể với ai trong gia đình. Chị Hoa và chị Vân thân nhau nên thỉnh thoảng vẫn thư từ cho nhau, tâm sự hết mọi chuyện, ngay cả chuyện chị tôi có em bé, chị Hoa cũng được chị tôi kể hết. Tết về, hai chị cứ thậm thụt nói chuyện và đi với nhau suốt, thậm chí có lúc chị Hoa còn xin cho chị tôi sang nhà ngủ cùng chị ”cho vui”.

Thời gian càng trôi về những ngày sau Tết, chị em tôi càng lo lắng, không biết sẽ phải giải quyết mớ rắc rối của mình như thế nào? Bàn trăm ngàn cách, cuối cùng vẫn chỉ có một cách tốt nhất là phải đi thú nhận với mẹ, với ngoại. Nhưng nói ra sai lầm của mình không phải là chuyện dễ dàng gì. Hết nghỉ lễ, trước ngày lên trường, chị nói với tôi:

“Thôi, giấu được lúc nào hay lúc ấy.”

Thế là lại chẳng đứa nào nói ra chuyện này nữa.

Quang Anh cũng về vào mừng bốn Tết, sau cả tuần trời vi vu bên trời Tây. Anh mua cho tôi một thỏi son môi rất đẹp, nói rằng đây là loại son dưỡng rất thịnh hành ở những xứ lạnh, chống nẻ môi rất tốt. Rồi anh còn tặng cho tôi một sợi dây chuyền có hình bông hoa tuyết. Anh nói đấy là quà của ngày lễ Tình nhân. Lễ tình nhân năm nay đúng vào ngày ba mươi Tết, không phải chứng kiến cảnh bọn bạn tặng hoa với sôcôla cho nhau nên tôi cũng không đến nổi tủi thân lắm. Giờ Quang Anh tặng quà cho tôi, tôi lại cảm thấy áy náy vì chẳng biết tặng cho anh cái gì. Thấy tôi đắn đo chuyện ấy, Quang Anh cười cười:

“Thế đan khăn cho anh đi.”

“Hết mùa đông rồi còn đan khăn, người ta bảo dở hơi.” Tôi chu môi.

“Còn rét nàng Bân nữa mà.”

Tôi ngẫm nghĩ một lúc, cảm thấy hơi thiếu tự tin với việc này, nhưng rốt cuộc vẫn gật đầu đồng ý:

“Được. Thế mai đi học về, anh đi chọn len với em nhé!”

Mặc dù tôi chưa từng động vào que đan, nhưng tôi còn một con bạn thân siêu khéo tay là Lan cơ mà, tôi sẽ nhờ nó dạy cho cách đan.

“Nhưng phải nhanh đấy nhé! Anh không muốn Valentine năm sau mới nhận được đâu.”

Một tuần sau, sau khi đã chọn xong màu len theo ý của Quang Anh, tôi gác những cuốn truyện và tiểu thuyết đang viết dở của mình sang một bên, bắt đầu khăn gói quả mướp hàng chiều sang nhà Lan học đan với nó. Đan vào rồi lại gỡ ra tới khoảng chục lần, làm cho phần đầu của cuộn len xù tung lên, rốt cuộc tôi cũng có thể đan được đều tay, không quên kiểu đan và không bỏ mũi đan. Tôi không dám đan ở nhà nên chỉ có thể mang lên lớp làm việc ấy. Thế là lớp tôi lại rộ lên phong trào đan len cuối mùa, mấy đứa con gái cứ tùm năm tùm ba lại một chỗ vừa buôn chuyện, vừa đan len, thậm chí còn trao đổi kiểu đan với đứa khác nữa. Tôi thì đan chậm như con rùa, trời chuyển sang tháng ba rồi, đài đã dự báo sắp có đợt rét cuối cùng rồi mà chiếc khăn tôi đan cho Quang Anh mới chỉ dài được nửa mét, nhìn nhếch nhác không thể tả được. Tôi nản lắm, nhưng cứ mỗi ngày gặp Quang Anh, nhất là mỗi lần ngắm sợi dây chuyền anh tặng, tôi lại có thêm động lực để tiếp tục công việc gian nan này.

Tháng ba, cây gạo trên đê bung ra những bông hoa đỏ rực rục như lửa, báo hiệu mùa hè lại sắp sang. Chúng tôi đã đi qua những ngày mùa xuân tuyệt vời nhất. Tôi đã từng băn khoăn và hoài nghi về cuộc sống này, về tương lai một ngày Quang Anh sẽ rời bỏ tôi và quay về thành phố của anh. Nhưng sự chân thành, vô tư và mộng mơ của tuổi học trò đã níu chân tôi lại và cho tôi biết rằng, tôi đang được sống những ngày rực rỡ nhất.

Nhưng tôi lại không biết, những ngày thanh xuân tươi đẹp này sắp qua đi, và tôi chuẩn bị bước lên con đường dài dằng dặc cô đơn và thương nhớ.
Tôi không biết rằng, Quang Anh sắp xa tôi.

CHƯƠNG 19

NHỮNG NGÀY SỐNG GIÓ

Những ngày cuối tháng ba đang dần trôi qua. Trời vẫn hơi se lạnh nên mỗi lần về nhà, chị tôi vẫn mặc cái áo đồng phục cũ từ hồi cấp ba, rộng thùng thình trùm bên ngoài. Bụng chị đã lớn hơn hồi Tết khá nhiều, nhưng còn may là chị ít về, mỗi lần về lại không đi đâu, chỉ gặp ngoại và mẹ vào bữa cơm nên chuyện chị mang bầu vẫn chưa bị phát hiện. Tầm đầu tháng ba, chị Hoa ở Hà Nội về chỗ chị học rồi đưa chị đi khám thai ở một phòng khám tư nhân thì được biết chị mang thai con trai, cái thai hơi nhỏ vì chị ăn uống kham khổ, thiếu dinh dưỡng. Chị Hoa lại nói dối hai bác là đi học thêm tiếng Anh để xin tiền hai bác, sau đó đưa cho chị tôi mua sữa và thức ăn bồi bổ.

Quang Anh cũng đã vượt qua kỳ thi chọn đội tuyển quốc gia môn Hóa học, mặc dù được gọi lên tỉnh để ôn thi cùng cả đội tuyển nhưng anh lại quyết định không tham gia nữa. Anh nói nếu anh thi quốc gia thì rất có thể sẽ không chú tâm ôn thi đại học được nên đã quyết định bỏ con đường kia. Tôi cũng ủng hộ anh, gương tà liếp cho chuyện này chính là các anh chị khóa trên, ai ham săn đuổi một giải quốc gia, nếu thành công cũng có thể được một trường đại học nào đó tuyển thẳng, nhưng nếu không thành công, đến khi quay về thi đại học thì 99% đều trượt cả.

Tôi ngồi trên triền đê, duỗi chân một cách thoải mái, tay xoay xoay mấy ngón cỏ gà trong tay. Dạo gần đây, chuyện chúng tôi là một cặp đã đồn đại khắp trường, tôi trở thành tâm điểm trong nhiều cuộc nói chuyện của đám

con gái, nhất là khi chúng nó thấy tôi chẳng có một chút nào xứng đáng với anh cả. Nhìn chúng tôi đi với nhau giống hai thằng bạn thân hơn là hai người đang hẹn hò. Tôi mặc kệ, Quang Anh thì càng không bao giờ quan tâm, nếu tôi có thiếu tự tin mà nhắc tới điều đó, anh lại rất biết dỗ dành bằng cách xoa nhẹ nhẹ lên tóc tôi và nói:

“Người ta ghen tức vì em tài giỏi quá đấy thôi! Không tài giỏi sao lại trói được chân anh chặt thế!”

Quang Anh đáng ghét, chẳng biết anh đang khen tôi hay đang tự khen mình nữa.

Nhân nói tới chuyện chọn trường, tôi hỏi anh:

“Anh nói em nên thi trường gì?”

“Em muốn làm gì?”

“Ừm, bác sĩ hoặc nhà văn.”

Quang Anh tròn mắt nhìn tôi, sau đó không nhìn được mà phá lên cười. Tôi ghét cái giọng cười chế giễu của anh, lập tức thụi vào sườn anh một cái, lườm:

“Cười cái gì mà cười?”

“Hai nghề đó có liên quan gì đến nhau sao?” Quang Anh không cười nữa, chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ quái.

“Cần gì liên quan đến nhau.”

“Được rồi. Thế trước làm bác sĩ đi, sau hãy làm nhà văn.” Anh nói một cách chân tình.

“Tại sao?” Tôi tỏ ra không hiểu ý anh.

“Thì trước tiên em học làm bác sĩ. Ừm, xem nào, học Y mất khoảng bảy năm. Mà con gái trường Y thì lúc nào cũng như mấy thầy tu khổ hạnh ấy, chả biết yêu đương là gì, lại không được lấy chồng sớm. Như vậy đến khi em ế rồi, anh chỉ cần hỏi một câu thôi là lập tức mẹ em sẽ gặt đầu gả em cho anh luôn. Anh cưới em xong rồi thì em có thể nghỉ nghề bác sĩ, đi làm nhà văn của em. Đến lúc ấy, văn em cứ viết, chuyện nuôi em để anh lo.”

Mặc dù biết Quang Anh nói nửa đùa nửa thật nhưng trong lòng tôi vẫn thấy vui, chỉ là tôi vẫn giả vờ lườm anh một cái cháy tóc, rồi thản nhiên đáp:

“Ai nói là em sẽ ế? Học Y có bảy năm, lúc ấy em cũng mới chỉ hai lăm tuổi thôi, còn trẻ lắm.”

“Ừ thì chưa ế! Đừng có lấy chồng trước khi học xong là được.”

Đang nghĩ tới chuyện khác nên tôi cũng không để ý vẻ mặt và giọng điệu buồn buồn của Quang Anh khi nói câu đó. Sau này nghĩ lại, chợt hiểu ra rằng, thời gian ấy anh đã phải khổ sở biết bao nhiêu.

Nhìn trời đã về chiều, tôi giục anh ra về, bởi nếu tôi đi lâu quá, mẹ đi làm đồng về trước mà không thấy tôi thế nào cũng cũng lại căn vặn, nói ra nói vào. Chuyện tôi với Quang Anh thích nhau đã đồn về tận làng, cũng nhờ cái miệng luôn thích mách lẻo của cái Vy mà giờ thỉnh thoảng gặp người trong họ hàng đằng nhà Quang Anh, tôi vẫn bị họ hỏi ”mát” mấy câu, ý như là tôi đưa mồi chài chài mâm sơn nhà anh vậy. Mẹ tôi cũng vì thế mà ba ngày mắng, bốn ngày chửi tôi cái tội tí tuổi đầu đã yêu đương, để cả làng cả xã người ta bàn tán, sau này chẳng thằng nào nó rước. Hoặc như ngoại, thậm chí còn nói tí tuổi đầu đã yêu đương, không cần thận thì ểnh bụng ra. Tôi buồn phiền mãi, sau quen dần nên cũng ấm ức lúc bị mắng, xong rồi cũng quên ngay.

Chúng tôi ra về, Quang Anh lại hẹn chiều mai đưa tôi đi chụp ảnh với cây hoa gạo cạnh điểm canh đê. Tôi gạt đi, nói với anh rằng sắp thi đại học rồi, phải tập trung mà học. Tôi không thể lãng phí thời gian của anh hoặc làm anh phân tâm quá nhiều, nếu không tới lúc anh mà trượt đại học, chắc bà nội anh sẽ đào cả tổ tông nhà tôi lên mà chửi mất. Quang Anh xụ mặt khi tôi nói thế, nhưng sau đó cũng ngoan ngoãn vâng lời. Chúng tôi quyết định hai ngày nữa sẽ đi chơi tiếp, vì hôm ấy là ngày thành lập Đoàn, thế nào mít tinh xong chúng tôi cũng sẽ được về sớm.

Tôi về đến nhà, mẹ đã về rồi, tôi đang sợ bị mắng, vừa dựng xe xuống thì bác Thúy - mẹ chị Hoa hốt hơ hốt hải chạy vào sân, sau đó kêu âm lên:

“Vui ơi, con Vân nó bị tai nạn, đang nằm ở viện tỉnh. Mà lên ngay đi.”

Mẹ tôi từ trong nhà lập tức chạy ra, không thèm quan tâm xem tôi vừa đi đâu về, lập tức hỏi bác:

“Nó bị làm sao? Có sao không chị?”

“Con Hoa nó vừa gọi điện về cho tao, bảo sang gọi mày lên viện tỉnh ngay. Nghe nói con Vân bị xe máy tông, đang nằm trong viện. Trước khi được đưa đi, nó có đọc số điện thoại của con Hoa, nhờ người ta gọi điện nên mới biết được. Thôi, mày thu xếp đi đi, tao vừa bảo anh lấy xe máy chở mày đi rồi. Có cần thêm tiền không?”

“Thế nó có bị làm sao không chị? Nó có...”

Mẹ tôi hoảng sợ đến phát khóc. Tôi vẫn đứng đực tại chỗ, chân tay rụng rời khi nghe tin chị bị tai nạn. Suy nghĩ đầu tiên của tôi là: “Đứa bé liệu có được an toàn không?”.

Cậu Nhân đang đứng ở bên hông nhà, nghe thấy thế lập tức vượt tường sang, vội hỏi:

“Con Vân bị làm sao? Để em lấy xe đi cùng.”

“Cháu cũng đi.” Tôi vội gạt nước mắt, nhìn cậu như cầu khẩn.

“Mẹ con mày đừng có khóc nữa, còn không chuẩn bị đi đi. Anh Hoài sang bây giờ đấy. Để tao về bảo anh ấy cầm ít tiền theo, lỡ có cần dùng đến. Rõ khổ.”

Nói rồi bác lại chạy về. Mẹ tôi lau nước mắt, chạy vọt vào trong nhà. Tôi cũng vội chạy vào buồng, thay lấy bộ quần áo ấm hơn. Mẹ tôi bối rối đến nỗi mặc cả áo trái, lại phải vội vàng vào thay lại. Lúc cậu Nhân với bác Hoài mang xe máy sang thì mẹ cũng khóa cửa xong, gửi chìa khóa cho mợ Liên, dặn mợ nói lại với ngoại. Sau đó hai mẹ con tôi lần lượt lên xe của bác và cậu rồi chúng tôi vội vã lên đường.

Gió thổi vào mặt tôi rất rạt, nước mắt tôi giàn giụa, vừa khóc tôi vừa cầu khẩn cho chị và Bình An được an toàn.

Nhiều năm sau, tôi vẫn cứ nhớ như in buổi tối nghiệt ngã ấy, nhớ như in phản ứng của mẹ tôi khi nghe bác sĩ nói về cái thai hơn năm tháng trong bụng chị. Bác sĩ nói chúc mừng gia đình tôi vì cái thai vẫn an toàn, chỉ hơi

nhỏ do thiếu dinh dưỡng, nhưng với mẹ tôi nó không khác nào sét đánh ngang tai. Ngây ngốc, kinh hoàng, méo mó, giận dữ,... ngần ấy trạng thái đều hiện lên trên gương mặt mẹ chỉ trong vòng vài phút đồng hồ. Lúc ấy, mẹ ôm ngực, thở hổn hển, quỵ ngay xuống chân giường chị tôi đang nằm ngủ.

Rồi mẹ cứ thế ôm lấy chân giường, ra sức mà lay:

“Con ơi là con ơi. Khốn nạn rồi con ơi... Sao cái số tôi lại khổ thế này hả trời ơi?...”

Chị tôi nằm ở trên, mặt tái nhợt, xanh xao đến thảm thương, không biết khi tỉnh lại thì chị ấy sẽ đối mặt với những chuyện này như thế nào? Nhìn mẹ ngồi bệt dưới sàn, không cần giữ một chút thể diện nào, cứ thế khóc vánh lên, tôi vừa thương lại vừa giận chị. Nếu chị sáng suốt một chút, nếu chị cẩn thận giữ gìn một chút, nếu chị biết cách bảo vệ mình một chút, có lẽ ngày hôm nay đã chẳng có cơ sự gì. Chị vẫn cứ là con ngoan của mẹ, vẫn cứ là cái gương sáng giá để mẹ lôi ra cho tôi học tập, vẫn cứ là “cái Vân nhà tôi” mà ngoại đi đâu cũng kể lể với giọng tự hào...

Chị đại quá chị ơi!

Đêm ấy, chỉ có mẹ ở lại với chị, còn tôi bị mẹ đuổi về cùng bác và cậu để hôm sau còn đi học. Ngoại tôi, khi nghe cậu Nhân nói chuyện chị đang có em bé thì chỉ buông một câu ai oán: “Đời bà lão, rồi đời tao chẳng ăn ở thất đức với ai bao giờ, sao cái nghiệp nhà này nó lại nặng như thế?”.

Không biết mẹ với chị đã nói chuyện gì, mà chiều hôm sau, tôi thấy mẹ và chị cùng dắt nhau về quê. Người chị vẫn xanh, mông manh, khô héo như cái lá cây mùa thu, chỉ cần một trận gió lay nhẹ là có thể về với đất.

Tối ấy, mẹ gọi cả dì vào, rồi bắt chị quỳ xuống trước bàn thờ tổ tiên, trước ngoại và dì, sau đó bắt đầu chất vấn chị:

“Mày nói đi, có phải mày đi làm đĩ ở trên ấy không?”

Chị tôi cúi đầu, khẽ lắc, lại bắt đầu khóc.

“Mày không làm đĩ thì cái thai của ai, sao tao hỏi mày không nói? Chỉ có cái loại ngu với trăm thằng đàn ông mới không biết được bố của con mình

là ai thôi.” Mẹ rít lên giận dữ, gí tay vào trán chị, ấn mạnh mấy cái làm đầu chị nghiêng đi.

“Nó đang yếu lắm. Chị cho nó ngồi lên ghế đã, rồi từ từ hỏi chuyện cũng được.” Dì tôi đau lòng nhìn chị đang quỳ dưới đất, vội vàng xin với mẹ tôi.

“Dì tránh ra. Cái loại như nó có đập đầu tạ tội với tổ tiên cả trăm cái thì cũng không xóa được nỗi nhục nhã này đâu. Con Vân... giờ trước mặt bà với tao và dì mà ở đây, còn có em mà ở kia nữa, mà nói ngay cho tao bố của đứa bé là ai?”

“Mẹ... con xin mẹ...” Chị tôi thút thít khóc, đáp lại bằng giọng nghẹn ngào, hai tay bấu chặt lấy nhau. Mắt tôi cũng đã đỏ hoe tự lúc nào.

“Khóc cái gì mà khóc? Mà nhìn em mà kia kìa, nó còn đang đi học đấy, mà không định làm gương cho nó à? Giờ mà chỉ cần cho tao biết mà ăn nằm với ai để ra cơ sự này, để tao với bà mà, với cậu, với dì mà còn tìm cách mà gỡ cho mà chứ? Mà định mang cái nỗi nhục “không chồng mà chửa” này để cả làng, cả nước chửi vào mặt tao là không biết dạy con à?” Mẹ càng nói càng to, tiếng rít của mẹ khiến người chị rúm ró lại, run lên bần bật.

“Con... con... con sẽ nuôi con một mình.”

Chát! Mẹ vung tay tát vào mặt chị một cái.

“Nói, thằng đó là thằng nào?” Mẹ tôi gầm lên.

“Con... anh ấy... anh ấy đã có vợ rồi... nên...”

Mẹ giơ tay định tát chị một cái nữa nhưng lại thôi. Tôi chỉ thấy mẹ ôm lấy đầu và ngồi phịch xuống ghế.

“Ôi trời cao đất dày ơi! Dao ở dưới bếp kia kìa, mà xuống lấy rồi đâm luôn một nhát cho tao chết luôn đi. Sao tao lại đẻ ra cái loại quái thai như mà chứ? Mặc dù tao mang tiếng bỏ chồng, nhưng giấy khai sinh của chúng mà vẫn có tên bố chúng mà. Mà định để con mà lớn lên với cái giấy khai sinh không có cha à? Mà không sợ cả làng, cả nước người ta chửi vào mặt mà cả đời à?”

“Mẹ ơi... con xin mẹ... Tất cả là lỗi của con... Con xin mẹ đừng thế nữa.” Chị nhào tới, ôm lấy chân mẹ, khóc âm lên.

“Chúng mày có thôi hết đi không?” Cuối cùng, ngoại cũng lên tiếng, sự giận dữ ngoại kìm nén suốt từ hôm qua đến giờ đã tràn hết ra gương mặt già nua của ngoại. Chỉ sau một đêm mà nhìn ngoại tôi già đi nhiều quá!

Rồi ngoại chỉ vào chị tôi, ra lệnh:

“Cái Vân lên ghế ngồi. Còn con Vui, mày cũng thôi đổ lỗi tại trời đi. Lỗi là ở mày hết. Mày dạy con không tới nơi tới chốn, giờ còn kêu khóc cái gì? Nó chữa thì để mà để. Mặt mũi tao đã mất từ lâu rồi, có gì mà phải cảm thấy nhục nữa.”

Mẹ gục vào vai dì Mừng khóc tới là người đi. Chị tôi nặng nề đứng dậy, khép nép ngồi lên ghế, đầu vẫn cúi gằm.

“Con Tâm đâu. Sang nhà ông Hưng, gọi bác Hoài sang, bảo mẹ mày có việc cần xin ý kiến. Tao sang tao gọi vợ chồng thằng Nhân. Cứ âm ỉ lên chả ra cái thể thống gì cả.”

Tối hôm ấy, mọi người đưa ra hơn mười phương án giải quyết vấn đề này. Ý ngoại thì muốn đưa chị lên trên chỗ ông ngoại, tránh cho mọi người gièm pha. Bác Hoài lại bảo cứ để chị ở thành phố, lúc chị thi học kỳ xong thì cũng tới tháng cuối cùng rồi, cứ ở trên ấy, để con xong dì Mừng tôi lên đón về, nói là nhận làm con nuôi, làm như thế sẽ chẳng có ai dị nghị gì. Tranh cãi đến tận mười một giờ đêm, mọi người cuối cùng đều chấp nhận sẽ tôn trọng ý muốn của chị Vân sau khi chị khóc lóc cầu xin. Chị muốn tiếp tục quay lại trường học cho hết kỳ, sau đó sẽ làm thủ tục xin bảo lưu một năm để nghỉ sinh con và nuôi con, sau đó chị sẽ quay lại trường để hoàn thành việc học của mình. Chị không muốn phải đi xa gia đình, cũng không muốn đem con cho bất kỳ ai cả. Mẹ tôi chỉ thở dài: “Con đại cái mang. Sau này sướng khổ thế nào tự mày chịu.” Qua một năm nữa, chẳng biết rồi sẽ có những chuyện gì xảy ra, chị tôi còn có thể quay lại đó để thỏa mãn ước mơ làm cô giáo mầm non của mình hay không, nhưng với tôi, chuyện này như thế đã là kết thúc êm đẹp rồi, không hề có những chuyện kinh khủng như tôi từng tưởng tượng.

Hôm sau, chị tôi trở lại trường. Mẹ tôi gom hết tiền bạc trong nhà, thêm một ít dì đưa cho, lại đi vay mượn nhà cậu Nhân rồi đưa cho chị, bắt chị phải mua thêm đồ ăn và sữa để bồi bổ. Mấy hôm sau, mẹ còn hì hục làm ruốc cá, muối vừng, ôm thêm một bọc hơn hai chục quả trứng gà rồi nhờ cậu Nhân chở lên trường thăm chị. Mẹ vẫn giận chị, lúc nào bực bội cái gì cũng lại lôi chuyện ấy ra than vãn rồi đe nẹt tôi, nhưng tôi biết mẹ vẫn thương chị lắm.

Chuyện chị tôi mang bầu, vốn ngoại và mẹ cũng không định giấu giếm ai, nhưng chỉ mấy ngày sau, cả làng trên xóm dưới đều biết rõ chuyện chị tôi chữa hoang. Tìm hiểu mới biết, thì ra bác Thùy, bác dâu tôi, nhờ cái biệt tài buôn chuyện mọi lúc mọi nơi nên đã vô tình để lộ ra cho chị Tiên - hàng xóm của bác biết. Đàn bà nhiều khi chết ở cái miệng, bác dâu tôi không phải người xấu, nhưng lại bị cái tính thích ngồi lê khắp làng trên xóm dưới, bí mật gì trong nhà cũng dốc tuồn tuột ra. Cũng vì chuyện này mà gia đình bác tôi cơm không lành, canh không ngọt mấy bữa, mà mẹ tôi cũng giận bác dâu mấy ngày liền, mãi sau mới bình thường trở lại. Từ miệng bác tôi kể ra, rồi người nọ rỉ tai người kia, cuối cùng cả làng tôi, già, trẻ, lớn, bé đều biết hết chuyện này. Mọi người lại có một đề tài để nói lúc nông nhàn, giống như chị Nga con bác Ngà ngày trước.

Hồi ấy, chuyện chị Nga không chồng mà chữa là một chuyện kinh thiên động địa, trước nay chưa từng có ở cái làng luôn rất quy củ và truyền thống như làng tôi. Chị Nga luôn được các bà, các mẹ lôi ra làm gương tà liếp để dạy con gái mình, nào là phải nền nếp, ý tứ, nào là không được suồng sã với đám con trai, nào là không được chơi bời giao du với bạn khác giới sớm, rồi còn kể tỉ mỉ những chuyện ngày xưa làng phạt vạ đàn bà không chồng mà chữa như thế nào. Nói chung nhờ chị Nga mà tôi nghe được đủ thứ truyền thuyết về những hình phạt hà khắc dành cho phụ nữ “lãng loạn” ngày xưa, nghe mà nổi cả da gà. Chị Nga, từ dạo ấy đến giờ chẳng ai nhắc đến nữa, nghe đâu chị cũng đã lấy chồng và lập nghiệp tận miền Nam.

Chuyện chị Vân tôi chữa hoang còn trở nên ly kỳ hơn thế, bởi chị tôi nổi tiếng ở làng, ở xã là ngoan ngoãn, học giỏi, lại không bao giờ giao du, chơi

bời với con trai. Ấy thế mà dùng một cái tự nhiên sau có hơn một học kỳ lên tỉnh học, chị đã mang cả một cái bụng bầu to tướng về làng. Ai cũng đoán già đoán non về cha của đứa bé trong bụng chị, thậm chí còn có lời đồn rằng chị yêu một người trong trường, nhưng sau khi biết tin chị có bầu thì anh chàng kia đã cao chạy xa bay, thậm chí còn bỏ học luôn. Mấy người nữa thì lại tỏ ra thương cảm, tới nhà tôi hỏi thăm, động viên, an ủi đủ kiểu, xong cuối cùng lại quay về chuyện: “Thế rốt cuộc thì bố đứa bé là ai?” Nếu có câu trả lời chính xác từ mẹ tôi, hẳn là ngay ngày mai thôi cả làng cũng sẽ biết được ”bố đứa bé là ai” mất.

Mẹ và ngoại tôi cũng vì chuyện này trở nên hay cáu bẳn, nên tôi cũng không dám quá liều lĩnh mà hẹn gặp Quang Anh vào các buổi chiều nữa. Tôi ngoan ngoãn và nín nhịn hết mực, dù có bị mắng oan cũng không bao giờ dám cãi lại nửa câu như trước. Quang Anh vì chuyện tôi không dám ra ngoài gặp anh mà hết sức buồn bực, cuối cùng tôi phải dỗ dành anh rằng chúng tôi sẽ cùng viết chung một cuốn nhật ký, người ngày chẵn, người ngày lẻ, như thế sẽ đỡ buồn chán và đỡ nhớ nhau hơn. Thế là chúng tôi bắt đầu viết nhật ký cho nhau, anh viết ngày chẵn, tôi viết ngày lẻ, mỗi sáng đi học sẽ phải đưa lại cho người kia. Tôi lúc nào cũng viết tới hai, ba trang số, còn Quang Anh chỉ viết cụt ngủn, sau thấy tôi không thích anh mới cố bới chuyện ra mà viết, ngay cả những chuyện tào lao như ”hôm nay anh tắm cho con mèo của bà vì thấy nó bẩn quá, cuối cùng bị nó cào cho mấy nhát vào tay” anh cũng kể ra.

Những ngày sóng gió của gia đình tôi cũng dần qua. Những trang nhật ký của chúng tôi ngày một dày lên. Với tôi, Quang Anh dường như đã trở thành một thứ tồn tại giống như là hơi thở vậy, hiển nhiên tới mức khi xa anh rồi tôi mới biết mình cần có anh tới mức nào.

CHƯƠNG 20

GIẬN HỒN

T
rời đã chuyển sang tháng tư, dấu hiệu của mùa hè càng lúc càng rõ ràng hơn. Bầu trời sáng hơn, nắng rực rỡ hơn, gió thoang thoang hương mùa mới, đám sen ở đoạn sông trước cửa nhà tôi cũng kết thúc kỳ ngủ đông, trên mặt nước bắt đầu lác đác thấy mầm lá trời lên. Băng đi tầm một tuần, khi tôi ra vườn xách nước tưới mấy luống ngô, nhìn sang bên kia sông đã thấy một dải xanh ngan ngát màu sen. Mấy luống ngô trên vồng nhà tôi chuẩn bị trở cờ. Đám chanh đào đã kết quả, quả non chỉ mới to bằng hòn bi ve nằm lẫn trong đám hoa nở muộn. Đám đế mèn đã đùn ra những đống đất to tướng trên tổ của chúng khắp vườn nhà tôi. Nhiều khi vô tình nhìn thấy, tôi lại chợt nhớ đến Đông, ngày xưa chúng tôi thường hay lấy túi ni lông múc nước đổ vào lỗ đế để chúng chui ra. Đông hay chọn những con to khỏe đem đi chọi, đám còn lại anh vặt hết càng rồi cho tôi đem về vỗ béo mấy con gà. Ấy thế mà, những ngày xưa ấy đã trôi xa lắm. Tôi chẳng còn là con bé suốt ngày lon ton bám đuôi anh đi phá làng phá xóm, tôi cũng chẳng còn là đứa con gái ngô nghê ôm trong lòng mối tình đơn phương về anh mà không dám nói. Chúng tôi đã xa cách nhau lắm, cả về địa lý lẫn tâm hồn.

Tôi quen Quang Anh cũng sắp tròn một năm. Mùa hè năm ngoái, tôi còn coi anh như oan gia, lúc nào tôi cũng thấy ngứa mắt với những trò khỉ do anh bày ra (mà sau này anh bảo anh làm thế chỉ để thu hút tôi). Gần một năm quen biết nhau, tự bao giờ dành tình cảm cho anh tôi cũng không còn nhớ rõ. Có lẽ vì anh bước vào tim tôi quá nhẹ nhàng nên lúc tôi hiểu thấu

tình cảm của mình rồi mới nhận ra anh đã ở cạnh tôi rất lâu. Chúng tôi bên nhau, lúc nào cũng ríu rít như một cặp chim non, chẳng bao giờ giận hờn lâu, cũng chẳng bao giờ tỏ ra quá suồng sã trong tình cảm của mình. Mỗi lúc ở gần nhau, Quang Anh đều nhất định muốn nắm tay tôi, hít hà mùi thơm trên tóc tôi, nhưng anh không bao giờ có bất kỳ một cử chỉ đi quá giới hạn nào. Có lúc Quang Anh nhìn tôi rất lâu, tới mức tôi tưởng mình sẽ chết chìm trong đôi mắt nâu của anh, nhưng rồi anh lại lặng yên đặt tay tôi vào tay anh. Những buổi hẹn hò cứ thế trôi đi trong ánh hoàng hôn rực rỡ ven sông.

Trời chuyển mùa, chúng tôi cũng không cần hẹn nhau ở ngoài triền đê sông Thái Bình nữa mà chuyển về khu bờ sông đối diện nhà tôi, nơi tôi đặt vó mỗi chiều. Mỗi lần sang bên kia bờ, tôi đều phải sang nhà bác Đăng mượn thuyền của bác. Từ hồi anh Đức đi bộ đội, rồi Đông đi làm ăn xa, con thuyền nhà bác cứ nằm chỏng chơ ở mé sông, chẳng có người đái hoài đến. Quang Anh lại lẳng nhặng đòi theo chân tôi. Những lúc chờ lượt vó tiếp theo, chúng tôi sẽ ngồi trên bờ cỏ, anh sẽ bổ túc thêm cho tôi về môn Hóa học. Anh nói, bổ túc cho tôi cũng là anh tự học lại một lần, cũng là ôn thi đại học rồi, như thế tôi mới ưng lòng cho anh ra đây cùng mình.

Chúng tôi học và chơi vui vẻ tới quên trời quên đất, quên cả giờ về. Thỉnh thoảng lúc tôi mãi căn bút suy nghĩ một bài hóa học búa anh giao cho, Quang Anh sẽ lại chạy đi đâu đó, lúc thì mang về mấy quả chuối xanh với gói muối ớt, lúc lại là mấy củ khoai lang. Hồi mới về đây, có đánh chết Quang Anh cũng không bao giờ ăn mấy thứ này. Anh bảo "con người văn minh" thì phải ăn uống sạch sẽ, ăn chín uống sôi, khiến chúng tôi ôm bụng mà cười, thỉnh thoảng sau này tôi lại lòi cái "văn minh thành phố" ấy ra trên anh. Giờ thì anh sống như những thằng con trai lớn lên ở cái làng này từ thuở bé, cũng biết ngồi bệt, cũng biết chần trâu, cũng biết chèo thuyền, cũng biết rủ rê đám trẻ con đi đào khoai lang rồi ra giữa cánh đồng vợ rơm vợ rạ nướng và ăn với nhau.

Hai năm gần đây, người làng tôi đua nhau bỏ tiền mua đất bên này sông, rồi đắp đất lập vòng, thành ao, có nhà còn tiên phong sang đây xây nhà

dựng cửa. Có lẽ chỉ vài năm nữa thôi, bên này sông sẽ có thêm một xóm dân cư trù phú với những vòng chuối xanh mướt mắt. Chuối xanh với muối ớt Quang Anh mang về cũng từ đây mà ra. Anh cười hi há với tôi rằng anh ăn trộm được, nhưng tôi biết thừa, Quang Anh ghét nhất là ăn trộm, nếu thích cái gì thì anh sẽ gặp luôn người ta mà xin. Người làng này còn ai không biết cái anh chàng cao to, đẹp trai, trắng trẻo và nổi tiếng ngoan ngoãn, lễ phép này nữa. Đi đến đâu, gặp ai, chỉ nói chuyện vài câu là anh đã lấy được lòng người ta rồi. Ai cũng khen anh con trai thành phố mà chân quê, dễ gần, cái gì cũng biết làm. Mỗi lần như thế, Quang Anh sướng tới phồng cả mũi.

Trong các môn tự nhiên tôi chỉ học tốt môn Toán với Sinh mà thôi, còn môn Hóa học không hiểu sao tôi càng học càng quên. Quang Anh dạy tôi lần nào cũng phải cố nhẫn nhịn lần ấy, lần nào cũng phải thật kiên trì, thật tỉ mỉ với tôi. Đến kỳ thi cuối kỳ năm lớp 11, tôi không những không cần phải đi chép bài của mấy thằng con trai bàn trên mà điểm thi môn Hóa của tôi cao vượt bậc, xếp gần nhất lớp. Công lớn nhất trong chuyện này tất nhiên thuộc về Quang Anh. Có lẽ vì thích Quang Anh, tôi cũng dần yêu thích những gì anh thích. Anh thích Hóa học, tôi cũng không ngần ngại mà chiến đấu với môn học mình e sợ nhất. Anh thích bóng đá, tôi cũng học yêu trái bóng tròn. Anh thích anh chàng cầu thủ Frank Lampard có biệt danh "người không phổi" gì đó, tôi cũng phải cố gắng tìm hiểu cho bằng được để xem mặt mũi anh ta ngang dọc như thế nào. Hay Quang Anh thích ăn kem trời lạnh, tôi cũng cố nhắm mắt ăn cùng anh, ăn xong được một phen run lập cập, Quang Anh lại dùng tay anh ủ ấm cho tay tôi.

Niềm vui khi ở bên anh, hãnh diện khi là người thân thiết nhất với anh, hạnh phúc khi đặt tay mình trong tay anh, vậy là chúng tôi đã cùng nhau trải qua một năm như thế.

Một đàn chim in mình trên nền trời xanh biếc, xếp theo hình chữ V, từ hướng nam bay lên hướng bắc. Quang Anh ngẩng đầu nhìn mãi không chịu cúi xuống. Tôi đang cặm cụi làm bài tập tiếng Anh, chợt thấy anh huých nhẹ vào tay mình, nói:

“Em này, em có biết vì sao những con chim cứ bay từ phía bắc xuống phía nam vào mùa thu, đến sang xuân lại bay từ phía nam lên phía bắc không?”

“Bọn chúng đi tránh rét vào mùa đông, rồi bay về khi mùa hè ấm áp đến.”

“Vậy tại sao chúng không ở luôn phương Nam ấm áp mà nhất thiết cứ phải bay về lại phương Bắc?” Anh vặn vẹo tôi.

“Đó là tập tính của chim di cư.”

“Không. Là chúng bay về nhà đấy. Chúng sẽ tìm về đúng cái tổ cũ mà mình đã rời đi vào mùa trước. Nếu những cái tổ đã bị phá đi, chúng sẽ lại xây tổ mới ở ngay chính nơi đó.”

Tôi gập cuốn vở lại, nhìn anh:

“Thật hả?”

“Thật.” Quang Anh gật đầu chắc nịch. “Hay như những con cá hồi ấy, chúng sẽ từ biển quay về nơi mình đã sinh ra, đẻ trứng và chết ở đó.”

Tôi im lặng. Ngẫm nghĩ một chút, rồi gật đầu:

“Một tập tính thú vị, anh nhỉ?”

“Ừ, một bản năng tuyệt vời.” Quang Anh gật đầu.

Rồi anh nhìn tôi thật lâu, nhìn tới ngấn ngực. Tôi chột dạ, đưa tay sờ lên mặt xem có dính cái gì không, nhưng chẳng có gì. Tôi huých lại vào vai anh, gọi:

“Này, anh sao thế?”

Quang Anh như từ trong mộng giật mình tỉnh lại, cười đáp:

“Không có gì. Càng ngắm càng thấy em xinh thôi.”

“Anh vừa gây ra lỗi gì phải không? Hay lại có em nào gửi thư tỏ tình?” Tôi bặm môi vẻ đe dọa.

“Tất nhiên là không. Nhưng mà...” Mặt anh tỏ vẻ bối rối khiến tôi càng thấy lạ.

Mấy hôm nay Quang Anh cứ thỉnh thoảng như người mất hồn vậy, không biết anh đang bị làm sao nữa.

“Nếu anh đi học xa một thời gian, em có đợi anh không?” Quang Anh đột ngột hỏi.

“Anh chỉ lên Hà Nội trước em có một năm thôi mà.” Tôi cười xòa, thì ra anh còn lo lắng chuyện sẽ phải xa tôi lên Hà Nội học đại học hơn cả tôi nữa.

“Nếu là hơn một năm, em có đợi không?” Anh lại hỏi.

“Ý anh là em sẽ trượt đại học hả?” Tôi trợn mắt nhìn anh.

“Thì em cứ trả lời anh đi đã.” Quang Anh xuống giọng nài nỉ, mặt đầy vẻ chân thành khiến tôi không thể không cảm thấy dường như anh đang cố muốn nói với tôi điều gì đó, chỉ là nó quá khó nói khiến cho anh phải lòng vòng mãi.

“Chẳng biết được. Biết đâu anh lại quên em trước.” Tôi đặt cuốn vở tiếng Anh sang một bên, vòng tay ôm lấy đầu gối, mắt nhìn chăm chăm vào cái lá sen đang lắc lư theo gió ngay trước mặt.

“Anh sẽ như lũ chim kia, bay đến một nơi rất xa, nhưng rồi anh sẽ lại quay về, chính ở nơi mà anh gặp em. Em đợi anh chứ?” Quang Anh nhìn tôi, lại hỏi một cách tha thiết.

Tôi biết đáp án trong lòng mình, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì. Tôi biết nói gì đây chứ? Anh sẽ thật sự trở về sao? Chúng tôi xa nhau như thế, vẫn có thể hướng về nhau được mãi sao? Hay rồi tôi và anh cũng sẽ như Vy và Đông, một trong hai người sẽ quay lưng đi chỉ sau vài ngày xa cách? Tôi sẽ quên anh, hoặc anh sẽ quên tôi, hoặc cả hai chúng tôi cứ thế buông lơi nhau.

“Anh sẽ về trước khi em học xong, nên em đừng lấy chồng khi còn đang đi học đấy.” Tiếng Quang Anh vẫn đều đều bên tai tôi.

Tôi giật mình nhớ lại, hình như tầm gần một tháng trước, vào đúng cái ngày chị tôi bị tai nạn phải vào viện và việc chị có em bé vỡ lở, tôi đã nghe thấy Quang Anh nói câu này. Thì ra, ngay từ lúc ấy, anh đã xác định xa tôi.

Thấy tôi buồn buồn, anh vội nắm lấy tay tôi, gặng hỏi:

“Em không muốn anh đi sao?”

Muốn hay không muốn, liệu việc tôi nghĩ thế nào có thay đổi được gì không? Anh có tương lai của anh. Tôi không thể vì tình cảm bỗng bột của tuổi mới lớn mà níu chân anh được. Hơn nữa, dù tôi có muốn thì liệu anh có thật sự sẽ ở lại? Tôi sợ phải đối mặt với lựa chọn của anh. Nên tôi sẽ tự mình lựa chọn kết cục cho chúng tôi, để bản thân không phải đối mặt với điều mình sợ hãi nhất. Tôi sợ anh sẽ chọn ra đi, thay vì tiếp tục ở lại bên tôi.

Trong lòng tôi xẹt qua một cảm giác thảng thốt khó tả, đó là sự sợ hãi mơ hồ tôi không sao kiểm soát được. Chiều hôm ấy, chúng tôi chia tay nhau như thế nào tôi cũng không nhớ, hình như là câu Quang Anh đã gặng hỏi tôi mãi: “Em không muốn anh đi sao?”. Tôi không muốn anh đi ư? Làm gì có ai muốn xa người mình thương yêu đâu cơ chứ?

Suốt thời gian sau đó, chúng tôi không gặp nhau, đến tận ngày nhà trường tổ chức bế giảng năm học, tôi mới lại nhìn thấy anh. Lúc ấy, Quang Anh đang bị mấy cô bạn túm lấy chụp hình kỷ niệm tốt nghiệp, thấy tôi và Linh đi qua anh vội túm tôi lại, rồi nhờ Linh cầm máy ảnh mini của anh chụp cho chúng tôi. Anh đặt một tay lên vai, kéo tôi đứng nép vào anh, nụ cười của tôi méo mó một cách tệ hại, tôi đoán là rất xấu. Nếu tôi biết Quang Anh đã in tấm hình chụp chung duy nhất ấy của chúng tôi ra, kẹp trong ví suốt nhiều năm trời khi đi du học, chắc tôi sẽ cười tươi hơn một chút. Còn Quang Anh thì bảo, bộ mặt nhăn nhó đó của tôi rất đáng yêu, hơn nữa anh dùng nó để nhắc nhở mình nhất định phải trở về, phải cho tôi có một nụ cười tươi tắn thật sự.

Từ cảm giác khổ sở khi sắp phải xa Quang Anh, bất lực khi không giữ được chân anh, tôi chuyển sang giận anh. Anh quyết định mọi thứ từ trước, đến tận bây giờ mới cho tôi biết, vậy thì anh còn cần nghe ý kiến của tôi để làm gì? Tôi giận vì anh không cho tôi biết ngay từ đầu, để tôi phải chấp nhận một cái kết đã rồi. Tôi giận vì anh một mình xoay xở, một mình đắn đo, một mình nghĩ ngợi, trong khi lúc nào cũng nói với tôi rằng: “Có buồn

lo gì, có khó khăn gì cũng phải chia sẻ với nhau”. Tôi đã nghĩ, thôi thà chẳng gặp nhau thêm làm gì, để đến lúc anh đi cũng sẽ nhẹ nhàng hơn. Nhưng Quang Anh chẳng nghĩ thế, trước ngày thi tốt nghiệp, anh hẹn gặp tôi bằng được, anh nói rằng thi xong anh sẽ lên Hà Nội, làm nốt mấy thủ tục để bay sang nơi bố mẹ anh đang công tác, đợi vào năm học mới thì bắt đầu đi học đại học bên ấy luôn. Anh muốn gặp tôi, anh còn nhiều điều chưa nói hết với tôi. Nếu tôi có muốn nói chia tay thì cũng phải gặp mặt anh rồi hãy nói, anh không cho phép chúng tôi cứ thế xa nhau bằng cách im lặng. Tôi nghĩ mãi, cuối cùng hứa sẽ gặp anh sau khi kỳ thi tốt nghiệp của anh kết thúc.

Ba ngày Quang Anh thi tốt nghiệp, tôi hì hụi ngồi đan cho bằng xong chiếc khăn len vốn tôi đã đầu hàng và vất vào một xó từ khi trời bắt đầu nóng lên. Lúc ấy, tôi còn thỏ thẻ nói với Quang Anh bằng ánh mắt đầy vẻ nịnh nọt, nói rằng tôi hứa sẽ đan xong nó trước khi mùa đông tiếp theo tới. Tôi đan đến lúc hai bàn tay nhớp nháp mồ hôi mới chịu nghỉ một chút. Những mũi đan thỉnh thoảng lỗi, thỉnh thoảng chệch choạc, xô nghiêng, nhưng tôi vẫn kiên quyết không đầu hàng. Tôi đan hì hụi suốt ba ngày liền thì xong. Chiết xong mũi len cuối cùng, tôi khóc òa lên khi nghĩ tới ngày chúng tôi xa nhau. Lan hay nói với tôi rằng, đừng có đan khăn hay chụp ảnh chung với người yêu, vì người ta quan niệm ”khăn chia ảnh lìa”, nếu làm như vậy chúng tôi sẽ chẳng có kết cục gì cả. Tôi không tin, rốt cuộc tôi chưa tặng khăn cho anh mà chúng tôi cũng đã được định sẽ phải xa nhau rồi.

Ngày tôi hẹn gặp Quang Anh, cái khăn tôi đan tặng anh vẫn chưa kịp khô. Chúng tôi gặp nhau ở gốc cây gạo trước điểm canh đê cũ. Cái điểm canh đê này khá nhỏ, chỉ bằng gian bếp gianh ở nhà tôi, lợp bằng ngói, cứ đến mùa mưa bão là sẽ có người của Ủy ban phòng chống bão lụt trực ở đây để có thể kịp thời xử lý các tình huống khẩn cấp. Hai năm trước, người ta xây lại một cái điểm canh đê mới ở cách địa điểm cũ tầm một cây số, gần về phía làng tôi hơn. Từ đó, cái điểm canh đê này lúc nào cũng khóa cửa im im. Một cánh cửa gỗ đã xiêu vẹo, sứt cả bản lề vì lâu nay không có ai ngó

ngàng tới. Vào mùa làm đồng, mọi người hay mang theo những siêu nước nấu đầy lá chè xanh, lúc nghỉ ngơi sẽ cùng tạt vào ngồi dưới gốc cây gạo trước điểm, chia nhau cốc nước chè, nhiều khi nói chuyện quên cả giờ về.

Quang Anh nhìn thấy tôi tới thì cười toe toét, vẫn chói lóa và rực rỡ như ánh nắng mùa hè, trái ngược hoàn toàn với tâm trạng ủ dột như mưa phùn mùa đông của tôi. Trước lúc đến đây, tôi đã tự nhủ bản thân mình phải thật vui vẻ như giữa chúng tôi chưa từng có gì xảy ra, nhưng cuối cùng Quang Anh vẫn phải vò đầu tôi cho mái tóc rối tung lên, sau đó nói:

“Nào, anh có phải đi mãi đâu. Anh sẽ trở về trước khi em tốt nghiệp đại học nhé! Đăng nào thì em cũng đâu thể lấy chồng lúc đang học được.”

Tôi đẩy anh ra, hờn dỗi:

“Ai nói là em sẽ đi học xong rồi mới lấy chồng. Lỡ em trượt đại học thì sao? Lúc ấy mẹ sẽ tìm một anh ”sút môi lồi rốn” nào đó gần nhà rồi tống em đi thôi.”

“Đời nào rồi còn cha mẹ ép duyên con?” Quang Anh cười, vẻ mặt anh rõ ràng là không tin chuyện tôi vừa nói sẽ xảy ra.

Tôi không muốn tranh cãi chuyện này với anh nữa bèn chuyển chủ đề:

“Thế bao giờ anh đi?”

Quang Anh nghe tôi hỏi vậy thì không cười cợt nữa, nét vui vẻ trên gương mặt anh cũng biến mất, thay vào đó, anh tỏ ra khá ngập ngừng khi nói sự thật với tôi:

“Tuần sau anh đi rồi...”

“Thứ mấy?”

“Sáng thứ hai anh về Hà Nội. Đêm thứ hai sẽ lên máy bay.”

Tôi lặng yên. Hôm nay đã là thứ năm, vậy là chỉ còn ba ngày nữa là anh đi. Anh trân trọng thời gian bên tôi, còn tôi lại lãng phí thời gian cả tuần chỉ để chơi trò giận hờn trẻ con.

“Anh sẽ tạo cho em một cái nickname yahoo, thỉnh thoảng lên mạng nói chuyện với anh nhé!” Quang Anh nắm lấy tay tôi, siết lại, bàn tay anh mát lạnh khi hè sang.

Tôi gật đầu, buồn đến nỗi chẳng biết phải nói cái gì lúc này.

“Mỗi tháng chỉ cần một, hai lần thôi. Nếu em nhớ anh quá thì mỗi tuần một lần càng tốt. Còn em nhắn tin offline cho anh cũng được. Anh sẽ đọc rồi cũng nhắn lại cho em. Nhé?” Quang Anh dường như đang cố gắng động viên tôi.

Tôi lại gật. Nhớ ra còn cái khăn ở nhà, tôi ngẩng đầu hỏi anh:

“Bên ấy mùa đông có lạnh không?”

Quang Anh ngần ra một chút, sau đó cười và gật đầu:

“Có chứ. Lúc nào cũng lạnh, mùa hè ấm nhất cũng chỉ tầm hơn hai mươi độ mà thôi.”

Tôi hẹn:

“Chiều chủ nhật em gặp anh một lúc được không?”

Quang Anh nghĩ nghĩ, sau đó hẹn lại:

“Tối chủ nhật được không? Mai anh về Hà Nội để lấy giấy tờ và chia tay bọn bạn ở trên ấy. Chiều chủ nhật anh lại về. Chiều hôm ấy ông bà anh làm cơm liên hoan, có các bác với chú ở trên Hà Nội cũng về, mời cả họ hàng nữa nên chắc không đi được lâu. Mà anh muốn dành trọn vẹn thời gian buổi tối cho em.”

Tôi đành chấp nhận.

“Vậy hôm ấy anh ra ngoài hàng may của dì Mừng nhé! Em sẽ đợi anh ở đấy.” Nếu là buổi tối, tôi chỉ có cách duy nhất là lấy cớ ra quán của dì chơi thì mẹ mới cho đi.

“Ừ, anh sẽ ra đấy đón em. À, sáng mai anh sẽ đem qua nhà cho em hết đồng truyện với sách ôn thi của anh nhé, đăng nào thì anh cũng không đem đi được.”

“Anh không phải đem qua đâu, em sợ mẹ với ngoại em trông thấy anh thì lại đuổi anh về đấy. Để em bảo cái Lan xuống nhà anh lấy giúp em. Em cũng ngại xuống đấy lắm, lỡ lại gặp ông bà anh.”

“Ôi dào, bà anh sợ chúng mình còn bé, ảnh hưởng chuyện học hành thôi, chứ bà hiền lắm. À đúng rồi, thế chị Vân thế nào rồi em?”

“Nếu đúng ngày thì cuối tháng sáu chị ấy sẽ sinh. Mẹ em bắt chị ấy về quê sinh em bé, chứ sinh nở ở trên ấy đắt đỏ lắm, với lại trước sau gì người ta cũng biết, chẳng cần phải giấu làm gì.” Tôi thở dài.

“Tiếc thật! Anh chẳng được nhìn thấy thằng nhóc con ấy ra đời.”

Chúng tôi nấn ná mãi đến tận lúc trời chạng vạng mới ra về. Lúc chia tay anh, tôi thật sự rất muốn ôm anh một cái thật chặt, nhưng lại dẫn lòng mình xuống, bởi lẽ có ai đi làm đồng ngang qua mà thấy thì thế nào cũng to chuyện. Ở đời, vốn người ta cứ phải nhìn vẻ mặt của người khác mà sống, sống được theo ý mình cũng khó lắm, mà vì thế, ta thường nuối tiếc rất nhiều những chuyện đã qua.

CHƯƠNG 21

ĐÊM MƯA

Vì đang là mùa hè, lại vừa qua vụ gặt nên tôi xin mẹ ra ngoài hiệu may để phụ dì, đồng thời học may với dì luôn. Hiệu may của dì giờ đã lớn gấp rưỡi so với mấy năm trước, trở thành hiệu may có tiếng nhất quanh mấy xã lân cận. Dì tôi cắt vải khéo lắm, nên quần áo may xong, mặc lên người là vừa khít. Thậm chí dì còn có thể tư vấn cho mọi người mặc vải nào thì mát, vải nào thì trẻ, vải nào thì sang,... Hiệu mở rộng ra nên lúc nào dì cũng tất bật, thỉnh thoảng tôi lại ra giúp dì những việc lật vặt, lúc thì nấu cơm, lúc thì đơm cúc áo, rồi lúc nào rảnh một tí, dì lại dạy tôi cách đạp máy may sao cho đều chân. Bây giờ, tôi có thể vắt sổ thành thạo được một cái khăn tay cực kỳ vuông vắn.

Mẹ với ngoại cũng không phản đối, còn bảo tôi phải siêng học, sau này cũng có cái nghề mà sống. Tôi biết, sau chuyện của chị, ngoại việc mất hết niềm tin vào đàn ông thì mẹ cũng chẳng còn niềm tin gì vào con đường học hành nữa. Lúc nào mẹ cũng căn nhắc việc cho chị em tôi đi học rồi cuối cùng cũng chỉ vác bụng trống về trả mà thôi.

Chiều chủ nhật, tôi thu thóc phơi ngoài sân từ rở sớm, sau đó chạy vào bếp bắt ít cáy mới câu được hồi sáng vào cái túi ni lông, chạy ù ra vườn hái rau đay và cắt quả mướp hương trên giàn, rồi tôi cho vào giỏ xe, bên dưới là cái khăn len đã được tôi gói kín trong một tờ giấy báo, xin phép ngoại ra ngoài quán của dì. Ngoại tôi, sau trận ốm mấy năm về trước thì cũng yếu hẳn, ngoài hai vụ cấy hái phải ra đồng ra, còn lại ngoại toàn quanh quẩn ở

nhà, cũng không đi bán bánh đúc, bánh dậm hay trầu cau ở trên chợ huyện nữa. Bây giờ, cứ đôi ba tháng, lại có anh lái buôn đi mua cau ghé qua nhà, nếu có buồng cau nào vừa tới kỳ thì anh ta sẽ mua luôn. Cả dứa và chuối cũng thế, cứ có người vào hỏi mua là ngoại bán, còn nếu không ngoại cứ chờ chúng chín rục ngoài vườn, rồi sẽ cắt đem cho mỗi nhà một ít. Lúc tôi xin phép đi, ngoại đang ngồi chuốt rơm nếp ở ngoài thềm, để một hai ngày nữa, sau khi rơm khô hẳn sẽ dùng để bện chổi. Ngoại ậm ừ, hỏi tôi có về ăn cơm không. Tôi suy nghĩ một lát, sau đó nói rằng tôi sẽ ăn tối và ngủ lại ở ngoài đấy với dì luôn. Ngoại lại dặn thêm, bảo dì ngày mai vào đây ngoại nói chuyện, tôi đoán là bàn chuyện dì sắp tái hôn.

Ngày dì từ nhà chồng trở về tôi mới sáu tuổi, qua mười một năm, tôi đã mười bảy, còn dì ba mươi ba. Mẹ tôi chỉ hơn dì có năm tuổi mà già hơn dì rất nhiều, bởi mẹ tôi đã qua hai lần sinh nở, còn dì cũng chỉ như mấy cô gái quá lứa lỡ thì trong làng mà thôi, vẫn còn đẹp và trẻ lắm. Thế nên từ ngày dì về đây, vẫn có biết bao đàn ông ngấp nghé, đánh tiếng, thậm chí có người còn suốt ngày lui tới ở lì nhà dì từ sáng tới tối. Vậy mà từ hồi đó tới giờ dì chưa từng động lòng trước ai, cho đến ngày gặp chú Bình - chồng sắp cưới lần này của dì. Chú Bình đã gần năm mươi, nửa cuộc đời chú lận lội nơi xứ người, cuối cùng chú về nước với hai bàn tay trắng, không gia đình, không tiền bạc. May sao suốt thời gian làm ăn, chú cũng gửi về cho bố mẹ ở nhà không ít tiền, ông bà không tiêu gì đến nên mua cho chú miếng đất mặt đường, dựng một ngôi nhà nhỏ để buôn bán, đợi sau này con cái về nước có chỗ làm ăn. Ngôi nhà nhỏ ấy trước đây ông bà buôn bán lật vặt, chủ yếu là quà hàng cho bọn trẻ con ở trường cấp một gần đấy, sau này cho dì Mừng tôi thuê để mở quán.

Duyên trời run rủi để chú Bình và dì tôi gặp nhau, nhưng chú cũng phải mất một thời gian dài mới nhận được cái gật đầu từ dì. Chuyện chú theo đuổi dì cả làng tôi biết, nhiều người cười, nhiều người vun, mãi nửa tháng trước chú dì mới dặt nhau vào thưa chuyện với ngoại. Lần này, ngoại chẳng phản đối, chỉ lặng yên để mặc chú dì tự quyết định tương lai của mình. Chú Bình còn mua hẳn cả một vùng đồng ruộng bên kia sông, đối diện với vòng

nhà tôi, nói sau này sẽ mua đất về lập vòng, rồi dần dần ra đấy làm kinh tế, nuôi vịt, thả cá, chăn lợn, trồng cây... Đó là cuộc sống vườn tược mà chú ao ước. Chú còn nói sẽ đưa dì đi khám và chữa bệnh xem thế nào, nếu vẫn không thể sinh con, chú dì sẽ xin con nuôi cũng không sao. Như chú, sinh được hai người con, cuối cùng cũng chẳng đứa nào ở với bố mà đi hết theo mẹ, chú nói sinh được những đứa con như thế thì thà không có cũng chẳng sao. Tôi mừng cho dì và chú, hy vọng họ sẽ xây dựng được một mái ấm thực sự. Sau khi đã vượt qua một lần đổ vỡ, có lẽ họ sẽ càng thêm thía và trân trọng hạnh phúc gia đình hơn.

Lúc tôi ra tới quán, dì và chú hình như chuẩn bị đi đâu. Thấy tôi, dì nói chú dì chuẩn bị lên tỉnh xem ít đồ, chuẩn bị cho đám cưới. Thấy tôi mang cáy với rau ra, dì dặn tôi ở nhà nấu cơm tối, nấu cả phần chú Bình, sau đó hai chú dì lên xe máy của chú đi luôn.

Sáu giờ chiều, sau cả ngày oi bức, đột nhiên mây đen kéo đến ùn ùn khắp bốn phương tám hướng, sấm chớp nhoang nhoáng. Gió nổi lên âm âm chỉ sau đó chừng hai mươi phút. Tôi vội vàng rút dây ăng-ten ra khỏi ti vi ra vì sợ sét đánh trúng cần ăng-ten sẽ làm cháy ti vi, trong lòng không khỏi lo lắng vì nếu tối nay mưa to như thế, làm sao Quang Anh ra đây gặp tôi được. Dì Mừng với chú Bình cũng chưa về, có khi gặp mưa giữa đường phải dừng lại cũng không chừng. Mây đen cuồn cuộn, gió giật ình ình, chỉ sau một loáng trời đã tối đen như mực và mưa trút xuống ào ào. Tôi đóng kín cửa, ngồi trong nhà, cố tránh xa cái ti vi, lòng như lửa đốt. Lúc tia chớp vàng như điện lóe lên, theo phản xạ từ bé, tôi đưa tay bịt chặt lấy lỗ tai mình.

Một tiếng sét vang lên bên tai tôi, cảm giác cả ngôi nhà như rung lên theo.

Từ nhỏ tôi đã sợ sét, chỉ cần thấy có chớp là y như rằng tôi sẽ bịt chặt lấy hai tai mình. Nếu lúc nào không kịp bịt tai, dù có chuẩn bị tinh thần kỹ như thế nào, tôi vẫn bị tiếng sét dọa cho giật bắn người. Những đêm mưa dông, tôi thường quấn chặt cái chăn chiên lên đầu, sau đó cứ thế bịt tai ngủ tới tận sáng.

Sau tiếng sét đầu tiên ấy, điện tắt phụt luôn. Tôi vội vàng mò mẫm đi tìm cái đèn pin, vốn dĩ hay để ở ngăn kéo bàn cắt vải. Bật được đèn pin, tôi đi tìm đèn dầu và bật lửa. Ba phút sau, ánh đèn dầu le lói sáng, tôi đặt đèn pin bên cạnh mình, rồi ngồi co chân lên ghế, đột nhiên lòng lại thấy sợ hãi. Tôi sợ bóng tối, sợ tiếng sét, sợ tiếng gió rít ngoài vườn chuối, và sợ cả việc tôi sẽ cứ phải ngồi mãi ở đây thế này tới sáng, đến tận lúc Quang Anh rời đi. Như thế, tôi mãi mãi chẳng thể gặp anh lần cuối được, chẳng tặng được khăn, chẳng thể ôm lấy anh một lần cho thỏa mãn ý nghĩ đang nổi loạn trong đầu tôi.

Hồi lâu sau, gió vẫn giạt đùng đùng ở bên ngoài, đột nhiên tôi nghe thấy tiếng đập cửa. Tôi tưởng mình nghe nhầm, nhưng rồi tôi lại nghe có tiếng gọi, cố gắng át tiếng mưa và tiếng sấm đì đùng bên ngoài. Tôi nhận ra tiếng Quang Anh đang gọi tên tôi.

Anh dắt cái xe đạp vào nhà. Ánh đèn chập chờn suýt tắt, may mà anh nhanh tay đóng cửa lại. Thấy tôi, anh nhoẻn miệng cười, sau đó cởi áo mưa, giữ giữ và đặt lên yên xe đạp của tôi dựng ngay gần cửa. Mặc dù đã mặc áo mưa nhưng mái tóc anh vẫn ướt sũng, nhỏ tong tong xuống vai áo sơ mi trắng. Tôi dẫn anh vào nhà trong, kiếm cho anh cái khăn rồi đưa cho anh lau khô nước mưa trên tóc.

“Sao anh không đợi tạnh mưa rồi hãy ra?” Tôi trách anh, trong lòng không khỏi run lên khi nghĩ anh đã liều lĩnh đội sấm sét, đội mưa dông mà chạy ra đây.

“Bà nội anh bảo mưa có khi đến đêm mới tạnh. Bà bảo ông Cộc ông Dài về thăm quê, đi ngang qua nên trời mới nổi mưa dông như thế.” Quang Anh nhận lấy cái khăn, vừa lau nước mưa trên cổ, vừa cười giải thích.

Quê tôi có truyền thuyết về ông Cộc ông Dài, vốn là hai con rắn thần lớn. Cứ mỗi năm một lần, vào tầm tháng tư âm lịch, hai ông lại về thăm quê, nơi có cha mẹ đã nuôi hai ông lớn. Mỗi lần các ông về đều mang theo mưa dông và sấm sét rất dữ dội. Đường các ông về có đi qua quê tôi, vì thế năm nào cũng như năm nào, cứ vào tầm này hàng năm quê tôi sẽ đều đón

một trận mưa rất lớn. Từ nhỏ tôi đã được ngoại kể cho nghe về câu chuyện này đến thuộc lòng, bây giờ Quang Anh nhắc thì tôi mới lại nhớ ra.

“Anh đi thế mà bà anh cũng cho đi à?”

“Không sao đâu.” Anh lắc đầu, trấn an tôi không cần lo lắng chuyện ấy. Rồi như nhớ ra, anh lại hỏi: “Thế dì Mừng đâu rồi?”

“Dì ấy với chú Bình lên tỉnh rồi. Chắc chưa kịp về ngay. Mưa gió to thế cơ mà.”

Quang Anh nhìn tôi. Ánh đèn dầu phản chiếu qua ánh mắt anh lấp lánh. Rồi anh đột nhiên đặt cái khăn sang một bên ghế, nắm lấy tay tôi. Anh vỗ nhẹ lên tóc tôi, nói:

“Ở lại ngoan nhé! Nếu có lỡ quên anh, có lỡ thích một người nào khác, thì cũng phải sống thật vui vẻ đấy.”

Tay tôi run lên trong tay anh. Một thứ sức mạnh vô hình dâng lên, tôi bạo dạn ngồi sát lại gần anh, rồi tôi ngả về phía anh, đặt cằm lên vai anh, nói nhỏ:

“Anh không muốn em đợi nữa sao?”

“Có thể đợi thì hãy đợi. Còn muốn ở bên anh thì hãy đợi.” Quang Anh buông bàn tay tôi ra, dùng sức cả hai tay ôm chặt lấy tôi.

Khoảnh khắc ấy, nước mắt tôi cứ thế trào ra.

Tôi chẳng biết vì sao tôi lại khóc. Vì tôi phát hiện ra tôi thương anh rất nhiều hay vì tôi phát hiện ra trong lòng tôi vừa nảy ra một quyết định nông nổi, lớn mật nhưng đầy quyết liệt, trái tim tôi quyết không cho lý trí của tôi lui bước nữa. Hơi thở ấm áp của anh phả lên hõm cổ làm cả người tôi như có luồng điện chạy qua. Khi bờ môi lạnh ngắt của Quang Anh đặt lên đấy, cả người tôi run lên, nhưng tôi biết mình đã quyết định đón đợi chuyện gì, nên tôi không đẩy Quang Anh ra.

Quang Anh hơi tách người ra khỏi tôi. Rồi rất nhanh, anh phủ một nụ hôn xuống tôi, khiến tôi chẳng kịp phản ứng gì, chỉ có thể đón nhận. Quang hôn tôi nhẹ nhàng như thể sợ tôi bị đau. Tôi vụng về đáp lại anh, nhưng rốt cuộc vẫn bị anh chi phối hoàn toàn. Tay tôi túm chặt lấy hai bên eo áo của

anh, còn tay anh vòng ra sau lưng tôi, kéo sát tôi vào lòng anh hơn nữa. Chúng tôi đều nghe thấy hơi thở hỗn hển của đối phương, nhưng chẳng ai trong hai đứa muốn buông ra cả.

Quang Anh rời khỏi môi tôi, trượt xuống cổ làm tôi rùng mình, sau đó anh hôn lên vành tai tôi, thì thầm:

“Anh yêu em nhiều lắm, biết không?”

Tôi không biết. Lúc này tôi chẳng còn biết gì hết. Cả cơ thể tôi đã mềm nhũn và trái tim tôi đang gào thét. Lý trí nói với tôi rằng tôi phải dừng chuyện này lại trước khi tất cả đi quá xa, nhưng trái tim tôi thì lại hoàn toàn muốn điều ngược lại.

Tôi không biết trước khi xảy ra chuyện tương tự thế này, chị Vân sẽ nghĩ tới điều gì. Còn tôi, tôi thầm nói trong lòng: “Mẹ à, mẹ tha thứ cho con nhé! Con yêu anh ấy!”

Lúc tôi để tình cảm lấn lướt lý trí của mình thì Quang Anh đã luồn hai tay vào trong áo phông của tôi, xoa nhẹ nhẹ trên lưng tôi. Đôi môi chúng tôi lại tìm đến nhau. Tôi vòng tay lên gáy anh, người nghiêng dần ra ghế, vít cổ anh xuống để anh ngả hẳn lên người tôi. Quang Anh thở nặng nề, hai tay vẫn đang lóng ngóng muốn mở cài áo ngực của tôi ra. Tôi rất muốn mở giúp anh, nhưng nghĩ thấy mình làm thế thì vô duyên quá nên lại thôi. Cuối cùng cài áo ngực cũng bung ra, đúng lúc ấy, một tiếng sét rất rạt nổ ngay trên đầu chúng tôi.

Bàn tay Quang Anh sững lại, sau đó vài giây, anh nhẹ nhàng rút tay ra khỏi lưng áo tôi, môi cũng rời khỏi môi tôi. Tôi mở mắt nhìn anh, hoang mang không hiểu tại sao anh lại phản ứng kỳ lạ như thế? Tôi nhìn vào mắt anh. Lúc anh cúi xuống, trong đôi mắt ấy không còn ánh đèn dầu lấp lánh nữa, chỉ là một màu đen sậm, buồn đến mức tôi đột nhiên thấy cuống quýt trong lòng.

Anh rời hẳn khỏi tôi, kéo tôi ngồi dậy, vuốt lại tóc cho tôi, sau đó mới kéo đầu tôi tựa vào ngực anh. Tôi nghe rõ tiếng tim anh đang đập thành thịch, tiếng thở phập phồng vẫn chưa về đúng nhịp của anh. Nhưng tôi vẫn

không hiểu tại sao anh lại dừng lại. Đáng ra trong những lúc như thế này, con trai các anh mới là người mất kiểm soát trước tiên mới đúng chứ?

Chúng tôi cứ ngồi im như thế. Tôi cũng không biết làm gì, chỉ có thể thình lạng tựa vào người anh. Lát sau, dường như đã lấy lại được bình tĩnh, anh mới nói:

“Anh xin lỗi.”

“Anh không muốn em ư?” Tôi dụi dụi trán vào lồng ngực anh, hỏi một câu đầy xấu hổ.

“Không phải. Là anh không thể làm tổn thương em được.”

“Anh không muốn em chờ anh nữa sao?”

“Tất nhiên là có chứ.”

“Vậy cho em một lý do để đợi anh đi?” Tôi ôm chặt lấy anh, thốn thức. Tôi biết tuy lời này nói ra từ miệng một đứa con gái là rất mất liêm sỉ, nhưng tôi biết chắc một điều, vào giây phút này, tôi sẽ không hối hận khi quyết định điều ấy.

Quang Anh đẩy tôi ra, để tôi nhìn thẳng vào mắt anh. Sau đó anh nghiêm nghị nói:

“Anh muốn em chờ anh vì em còn tình cảm với anh, chứ không phải chờ anh vì ngày hôm nay anh lấy đi sự trong trắng của em. Nếu em cần một lý do, thì hãy dành buổi tối hôm nay cho ngày chúng ta gặp lại đi. Lúc ấy cả hai đều đủ lớn, đủ chín chắn để chịu trách nhiệm với bản thân rồi. Nếu lúc ấy em vẫn còn dám quyết tâm như lúc này thì anh nhất định sẽ không buông tha cho em.”

Tôi cúi đầu. Lời anh nói như một cái tát thẳng vào mặt khiến tôi bừng tỉnh. Vừa rồi, trong lúc anh im lặng, tôi đã thảng thốt nghĩ rằng, hay tại bản thân tôi chẳng đủ hấp dẫn để khiến anh hứng thú? Hóa ra, khi trong đầu tôi toàn nghĩ những điều ngu ngốc thì anh vẫn rất tỉnh táo, rất chu toàn. Không phải anh không muốn tôi, mà là anh sợ tôi sẽ hối hận, rồi lại oán giận anh, rồi sẽ quên anh. Anh muốn chúng tôi có một mục tiêu để cùng chờ đợi...

Mưa vẫn không ngớt, gió vẫn quần thảo ngoài vườn chuối, không còn sét nhưng vẫn có tiếng sấm ù ù. Dưới ánh đèn vàng vọt, tù mù, chúng tôi ngồi trên cái ghế gỗ dài chú Bình mới thuê thợ đóng bằng gỗ bạch đàn để chuẩn bị cho tổ ấm của chú dì. Chúng tôi thủ thủ với nhau vài câu chuyện còn chưa kịp kể, Quang Anh miêu tả cho tôi về đất nước mà anh sẽ tới, dặn dò về mấy cuốn sách luyện thi anh để lại cho tôi, thậm chí anh còn nhớ kỹ trang nào, bài nào anh đã có chú thích cụ thể. Anh nắm tay tôi, thỉnh thoảng đưa tay vuốt nhẹ lên má tôi, nhưng anh tuyệt nhiên không đi quá giới hạn thêm một lần nào nữa.

Đến tận khi người nhà Quang Anh gọi điện giục anh về, chúng tôi mới rời tay nhau. Tôi đưa khăn cho anh, cố gắng tỏ ra cứng rắn và bình thường bằng cách đe dọa anh phải giữ gìn nó thật cẩn thận. Quang Anh bẹo má trêu tôi, nói rằng anh sẽ chụp ảnh khi anh quàng nó và gửi về cho tôi. Anh chưa kịp lập nick yahoo cho tôi, nhưng anh đã dặn Linh lập giúp tôi và add nick của anh vào. Còn cuốn sổ nhật ký chúng tôi viết chung, anh mong muốn được giữ và mang đi du học. Anh nói gì tôi cũng gật đầu, bịn rịn như người thiếu phụ đang tiễn chồng đi xa. Lúc anh lao vào cơn mưa ồ ồ bên ngoài, tôi đứng ở cửa nhìn theo anh đến khi anh mất hút trong màn mưa đen ngòm. Trong lòng tôi dâng lên cảm giác mất mát kinh khủng. Anh còn chưa đi mà tôi đã nhớ anh vô cùng.

Đêm ấy, tôi nằm bên và vòng tay qua bụng ôm chặt lấy dì, tai lắng nghe tiếng mưa vẫn rả rích bên ngoài. Lúc nghe tiếng dì trở mình, tôi biết dì cũng không ngủ được. Tôi gọi dì. Dì thưa. Rồi tôi kể cho dì nghe chuyện sáng ra Quang Anh sẽ đi, sẽ rời khỏi tôi, rời khỏi nơi này, rời khỏi vùng trời đầy nắng, đầy gió, đầy những yêu thương này của chúng tôi. Dì cười, vỗ nhẹ nhẹ lên tay tôi, khẽ nói:

“Tuổi các cháu như trái non trên cành, chưa có vị ngọt của tình yêu đâu. Rồi thời gian sẽ cho cháu hiểu được tình yêu là gì?”

Tôi không tin lắm, hỏi lại:

“Vậy ngày xưa bằng tuổi cháu, dì có thích một ai đấy không?”

“Có chứ!”

“Vậy chú ấy có thích dì không?”

“Người ấy mãi mãi không biết dì thầm thích người ấy!” Dì tôi cười nhẹ.

Sau này, cũng có thể một ngày nào đó, con của chị tôi cũng sẽ hỏi tôi câu ấy, và tôi cũng sẽ cười mà trả lời nó như dì lúc này. Những kỷ niệm xưa cũ với Đông luôn là những kỷ niệm đẹp đẽ mà tôi phải gìn giữ.

“Có phải tất cả những gì đàn ông nói, chúng ta chỉ nên tin ít thôi phải không dì?”

“Đàn ông hay đàn bà cũng vậy thôi cháu. Không phải tất cả những người đàn ông trên thế gian này đều xấu, cũng không phải tất cả những người đàn bà trên thế gian này đều chung thủy. Cháu còn trẻ lắm, điều quan trọng nhất là đừng bao giờ để mình đánh mất niềm tin, nếu không cháu sẽ mãi mãi hoài nghi cuộc sống này và không bao giờ nhận thấy nó đẹp tới đâu.”

“Dì vẫn tin sao? Dì không giận chú Chinh sao?”

“Chú Chinh là một người đàn ông rất tốt, chỉ là số phận lại quá khắc nghiệt với chú ấy mà thôi.”

Rồi dì kể cho tôi nghe chuyện của dì với chú Chinh hồi ấy.

Năm ấy, dì đi học may ở hiệu may của một cô vốn là người quen với mẹ hồi mẹ còn ở trên tỉnh. Dì phụ việc ở đây và cũng ở nhà người ta luôn. Chồng cô này làm xây dựng, suốt ngày rong ruổi theo các công trình ở tít trong miền Trung, họa hoãn vài tháng mới lại về một lần. Dì ở với cô ấy, được cô ấy coi như em gái, hết mực bảo ban, truyền nghề cho, thậm chí mỗi lần dì về quê, cô ấy còn cho cả tiền để mua quà biếu ngoại. Qua hai năm, đùng một cái chồng cô ấy về, nghe nói là sẽ làm ở chi nhánh công ty tại tỉnh luôn. Cũng bắt đầu từ lúc ấy, dì luôn bị người đàn ông ấy quấy rối nhân lúc vắng vợ. Rồi một ngày, lúc dì lúi húi lau nhà, còn cô chủ hiệu may đi ăn cưới, người đàn ông ấy đã chiếm đoạt dì.

Giọng dì khi kể đến đây nghe sao nhẹ tênh, có lẽ thời gian đã xóa dần đi vết thương lòng ấy trong dì, hoặc dì cố tình ra vẻ như thế cho tôi xem. Nhưng ngày ấy, chắc là dì sợ hãi và đau khổ lắm.

Ngay trong ngày hôm đấy, dì rời khỏi hiệu may, mang theo tất cả quần áo mà không một lời chào tới cô chủ tốt bụng của mình. Dì đi ra cầu, nơi có một con sông cuồn cuộn chảy qua, vốn định gieo mình xuống đấy cho đỡ tủi nhục thì lại gặp chú Chinh. Dì vừa tới đã thấy chú Chinh leo qua lan can thành cầu rồi nhảy ùm xuống. Dì điếng người, quên luôn cả ý định muốn chết, vội vàng hô hoán lên rồi sau đấy quăng túi đồ xuống đường và lao xuống dòng nước để cứu chú.

Với sự giúp đỡ của những người khác, sau một hồi vật lộn, dì cũng lôi được chú lên bờ. Lúc thả chú ra cho người ta đỡ, dì ngồi bệt xuống bờ sông, rồi cứ thế ôm mặt khóc. Dì nhớ lại mới đây thôi mình còn muốn chết, giờ nghĩ đến còn thấy sợ và hối hận vô cùng. Dù thế nào thì dì vẫn còn ngoại, còn mẹ tôi, dì phải ráng sống cho bỏ những ngày ngoại vất vả nuôi lớn hai chị em như thế nào. Tối hôm ấy, dì được chú đưa về ngủ tạm ở sạp vải trong chợ thị xã, hai người hai góc, họ nói chuyện đến tận sáng hôm sau.

Thì ra, chú Chinh vốn không phải là một người đàn ông có sinh lý bình thường như bao người đàn ông khác. Chú nhận ra mình chỉ có tình cảm với người đàn ông khác, và chú sợ khi biết điều đó. Gần ba mươi tuổi, bao nhiêu lần bố mẹ ép chú lấy vợ mà không được, càng nghĩ tới sự buồn phiền của cha mẹ, chú càng đau khổ và lo lắng. Chú sợ một ngày người ta sẽ phát hiện ra rằng chú không giống như những người bình thường khác. Chú sợ chú sẽ bị mọi người xa lánh, bố mẹ chú sẽ bị người đời nói nọ nói kia, rằng họ sinh ra một đứa con đàn ông không ra đàn ông, đàn bà không ra đàn bà.

Một năm về trước, chú gặp và yêu một người đàn ông giống mình. Họ lén lút qua lại với nhau, lén lút yêu thương nhau. Vài ngày trước, người tình của chú ra đi. Người ấy nói với chú rằng, nếu họ cứ mãi sống ở cái đất này, họ sẽ không bao giờ được làm chính mình. Người tình bỏ vào Sài Gòn, bỏ chú ở lại. Mất đi người yêu, chú Chinh đau khổ lắm, rồi trong phút men say, chú quyết định nhảy sông tự vẫn để kết thúc thân phận éo le của mình. Dì nghe chuyện ấy xong, một mặt thấy thật sự thương cho số phận của chú,

một mặt dì chột hiều rằng, trên đời này còn có nhiều người sống còn đau khổ hơn dì nhiều.

Rồi dì cũng kể cho chú nghe chuyện của mình. Chú an ủi dì, sau đó còn hỏi dì định về quê hay đi đâu. Dì không muốn về quê, bởi dì đã không còn trong sạch nữa, chẳng có người đàn ông nào chấp nhận lấy một người đã trở thành đàn bà trước khi cưới mình cả. Thế là chú bảo dì ở lại, cùng bán hàng, làm ăn với chú. Bố mẹ chú ở quê lên thăm con, thấy chú có dì bầu bạn, giúp đỡ thì mừng lắm, cứ âm thầm vun vén cho hai người.

Một ngày, dì đề nghị chú rằng hãy cưới nhau. Dì vốn đã định không lấy chồng mà cứ ở vậy, nhưng vì tình cảm mà bố mẹ chú dành cho dì tha thiết quá, nên dì muốn giúp chú hoàn thành tâm nguyện của bố mẹ. Dì không cầu hạnh phúc, chỉ cầu được đời này sống yên ổn, có người mình muốn yêu thương và chăm sóc, dù cho chú không thể làm một người đàn ông, không thể cho dì một đứa con thì dì vẫn cam lòng.

Thế là đám cưới ấy đã được diễn ra. Bố mẹ chú vui mừng khi có được dâu hiền lại xinh đẹp, còn ngoại tôi lại chẳng muốn nhận mặt người con rể là chú.

Thì ra, cuộc sống của dì trước giờ đều không như tôi và mọi người vẫn tưởng tượng một chút nào. Không phải dì không có khả năng sinh con, mà là vì chú không thể làm điều ấy. Không phải dì bị nhà chồng đuổi về vì dì không thể có con, mà họ đẩy dì về, vì không muốn cuộc đời dì bị chôn vùi trong tay con trai họ. Hai năm sau khi dì và chú Chinh cưới nhau thì người tình cũ của chú đột ngột trở về. Men tình ái lâu nay chú ủ kín trong lòng lại bùng cháy, họ tới bên nhau giống như chưa bao giờ xa nhau. Dì thành người thứ ba bất đắc dĩ. Nhưng lần này chú thậm chí còn công khai với bố mẹ giới tính của mình, công khai chuyện lâu nay vợ chồng dì chú không có con là vì chú. Cuối cùng, chú tuyên bố rằng chú muốn ra nước ngoài làm phẫu thuật chuyển đổi giới tính để được trở về với đúng giới tính thật của mình, để có thể ở bên người mà chú yêu.

Bố mẹ chú, dùng đủ mọi cách đe dọa, cấm đoán, khuyên bảo, thậm chí cả từ mặt chú... sau cùng vẫn phải buông tay để mặc con trai tự quyết định

cuộc đời mình. Ông bà gói ghém mấy chỉ vàng vào trong khăn tay rồi đưa cho dì, nói dì hãy về và làm lại cuộc đời, ông bà không thể nào trói chân dì cả đời ở đây được. Dì quay về quê và chưa từng một lần nhắc tới cuộc hôn nhân này, bỏ mặc lời xì xèo bàn tán của người đời, nhưng thỉnh thoảng dì vẫn đạp xe trở về thăm ông bà, những người mà dì đã sống cùng và coi như bố mẹ ruột suốt hai năm trời.

“Thế giờ chú ấy thế nào rồi hả dì?” Tôi không nén được tò mò về kết cục của câu chuyện đầy ly kỳ này.

“Chú Chinh đã chuyển giới thành công, bây giờ chú ấy như một người phụ nữ thực sự. Giờ chú ấy đang sống cùng người tình của mình ở Sài Gòn, họ còn có một đứa con nuôi bốn tuổi. Ở đây người ta chẳng bao giờ quan tâm tới việc chú ấy là ai cháu ạ!”

Tôi ngẫm nghĩ, cuộc đời này đúng là chuyện gì cũng có thể xảy ra. Ai mà ngờ được rằng dì tôi lại rơi vào một cuộc hôn nhân như thế, mà ban đầu chính dì lại là người đơn phương đề nghị cưới chứ không phải chú Chính.

“Thực ra, lúc đầu dì vẫn nghĩ chỉ cần dì cố gắng thì chú sẽ khỏi được bệnh, sẽ lại là một người đàn ông...” Dì vừa nói vừa cười như đang tự giễu cái suy nghĩ ngốc nghếch đó của mình.

Tôi chợt nhớ ra, lại hỏi:

“Vậy là dì... dì có thể có con phải không dì?”

“Ừ... Dì hy vọng là vậy. Cuộc đời chẳng ai biết đâu mà lần được cháu ạ!”

“Vậy mà chú Bình còn bảo đưa dì đi chữa bệnh. Chú không biết chuyện này ạ?” Tôi thắc mắc.

“Chú biết. Trước khi nhận lời lấy chú, dì đã kể hết cho chú nghe rồi. Nếu chú thông cảm được thì hãy tới với nhau. Chú chỉ cười bảo, cùng là rõ rá cạp lại rồi, còn để ý gì mấy chuyện đó... Nói với mọi người như vậy vì dì cũng không muốn giải thích nhiều chuyện cũ nữa.”

“Đàn ông cũng có người tốt, người xấu chứ dì nhỉ?” Tôi luồn tay xoa xoa lên làn da bụng mát lạnh của dì như ngày bé, nhỏ giọng thủ thỉ với dì.

“Con nhỏ này, sao tự nhiên lại như bà cụ non thế. Đàn ông cũng có đầy người tử tế, còn đàn bà không phải ai cũng chính chuyên, nhưng tất cả cũng đều do hoàn cảnh xô đẩy mà thôi.”

“Như bố cháu thì làm gì có hoàn cảnh nào xô đẩy, là ông ấy tự ngã ấy chứ.” Tôi lên giọng hậm hực.

“Là con gái, ăn nói phải để ý một tí chứ.” Dì có vẻ không hài lòng với thái độ của tôi nên lập tức nghiêm giọng. “Chuyện ngoại tình là bố cháu sai, nhưng cháu cũng phải hiểu, bố cháu là con một, tất nhiên chịu rất nhiều sức ép từ ông bà nội. Sau này cháu đi lấy chồng cháu sẽ hiểu, không phải con dâu nào cũng tìm được bố mẹ chồng có thể cảm thông cho mình được đâu.”

Mặc dù dì phân tích như thế, nhưng tôi vẫn không cho là bố tôi đúng. Ông ấy hoàn toàn không được phép lấy lý do con cái để biện minh cho cái sai của mình. Ông ấy không thể cho rằng đàn ông ngoại tình là điều hiển nhiên, trong khi chính ông ấy còn chưa một ngày làm tròn nhiệm vụ của một người chồng, một người cha. Mẹ có thể tha thứ cho ông, nhưng riêng tôi thì không bao giờ.

Tôi và dì rủ rỉ nói chuyện đến tận gần sáng, khi tiếng mưa bên ngoài đã ngớt chúng tôi mới chìm vào giấc ngủ. Quang Anh của tôi đi rồi, tôi ước gì có thể ngủ một giấc thật dài, đến khi tỉnh lại, anh đã lại về với tôi.

CHƯƠNG 22

KHÔNG HẸN NGÀY VỀ

Sáng hôm ấy tôi ngủ tít mít, đến tận khi nghe có người gọi tên mình ở ngoài, có vẻ rất gấp gáp và nóng ruột, lúc ấy tôi mới lật đật trở dậy. Bước ra ngoài, tôi ngạc nhiên khi thấy cửa đóng kín mít, không biết đi đã đi đâu mà lại khóa cửa và để yên cho tôi ngủ. Bên ngoài vẫn vang lên tiếng của Lan, tôi đáp lại nó một câu để nó biết rằng tôi đã dậy. Tìm được chùm chìa khóa dự phòng đi vẫn cất trong ngăn kéo bàn cắt may, tôi mở khóa, sau đó mở cửa cho Lan vào. Sau trận mưa đêm qua, thời tiết sáng nay dù có nắng nhưng vẫn dịu hơn rất nhiều so với mọi ngày. Mặt trời đã chênh chếch trên đỉnh đầu, ánh nắng xuyên qua những tán lá nhãn dày đặc, hắt lên cửa nhà. Ngay lập tức, tôi nhớ đến Quang Anh, chắc hẳn giờ này anh đã trở về thành phố rồi. Cảm giác mát mát từ đêm qua lại ập tới, khiến tôi không khỏi chán nản và không muốn nói chuyện. Nhưng Lan chẳng chịu để tôi yên, nó lập tức nói trong hơi thở hỗn hển:

“Giờ này mà còn ngủ được à? Mà có biết xóm mình đang có chuyện gì không?”

Tôi tỉnh cả ngủ, ngơ ngác nhìn gương mặt đỏ gay như gà chọi, thêm vài giọt mồ hôi chảy ướt đầm cả trán khiến cho Lan giống như vừa chạy ra từ một đám cháy nào vậy. Nghĩ tới cháy, tôi hết hồn, lại tưởng nhà mình có chuyện gì, vội vàng hỏi:

“Có chuyện gì thế?”

“Bà Chanh bỏ đi rồi.”

Tôi tròn mắt không tin:

“Từ bao giờ?”

“Sáng nay. Nhà ông Kiên đang chia nhau đi tìm, nhưng chẳng ai thấy bà ấy ở đâu.”

Ông Kiên là hàng xóm của chúng tôi, ngõ hai nhà đối diện nhau, hai bên ngõ nhà tôi là hai hàng cau cao vút, còn hai bên ngõ nhà ông là hai hàng cây hoa râm bụt đỏ. Đã bao nhiêu năm trôi qua, hàng râm bụt ấy vẫn còn y nguyên như trong tưởng tượng của tôi. Ngày bé, chúng tôi thích chơi bên hàng rào hoa ấy lắm, thích nhất là ngắt những bông hoa đỏ để cài vào vòng hoa đội lên đầu, chơi trò cô dâu. Ngoại tôi bảo, những bông râm bụt khi nở, nếu gặp gió sẽ lắc lư, lắc lư, nhìn y hệt những chiếc đèn lồng, vì thế người ta còn hay gọi hoa râm bụt là hoa đèn lồng.

Nhà ông Kiên và nhà tôi là hai hộ nghèo của thôn, nhưng so với nhà tôi, nhà ông Kiên còn nghèo hơn nhiều lắm. Mảnh vườn nhà ông nhỏ xíu, chỉ có một căn nhà gianh với một khoảng sân đất bằng hai cái chiếu đôi và một mảnh vườn mọc toàn cỏ dại. Nhà ông không có ao, chỉ có một cái giếng khơi do Ủy ban xã hỗ trợ đào tặng vì ông là thương binh hạng ba trên bốn cách đây vài năm. Trước khi có giếng, nhà ông cũng giống như nhà tôi, dùng một cái chum sành để chứa nước mưa đi xin ở hàng xóm. Không có vườn, không có ao chuôm, cũng không có sức lao động nên nguồn thu nhập duy nhất của nhà ông là tiền trợ cấp hàng tháng dành cho thương binh.

Sau khi trở về từ chiến trường với mấy mảnh đạn trong cơ thể, ông Kiên lúc ấy đã ngoài ba mươi tuổi. Nhờ người mai mối ông cũng lấy được một người vợ, dù hơi xấu và quá lứa lỡ thì nhưng lại rất chăm chỉ và thương ông. Ông không lao động được nên việc đồng áng chỉ dựa vào bà. Hai ông bà sinh được một người con gái, sống với nhau được chục năm thì bà mất sau một trận ốm. Ông Kiên ở vậy nuôi cô con gái lớn lên, cũng không đi bước nữa, hoặc ông chẳng có điều kiện mà nghĩ tới việc đi thêm bước nữa. Con gái ông, bác Trinh, tôi gọi thế vì bác hơn tuổi mẹ tôi rất nhiều, lớn lên vừa xấu xí giống ông, người gầy nhẳng, đen đúa, vụng về việc đồng áng, nhà lại nghèo nên chẳng ai buồn đoái hoài tới. Tụi phận, bác lên thành phố

làm người ở, gần ba mươi tuổi cũng chẳng thấy bác nói gì tới chuyện chồng con. Đùng một cái, đến năm ba mươi tuổi, bác Trinh về làng với cái bụng to tướng, hai tháng sau thì sinh ra một đứa bé trai. Đứa bé ấy chính là thằng Thuận, bạn chơi thuở nhỏ với chúng tôi. Nghe đâu là đứa con ấy bác đi kiếm về nuôi, lại có người báo bác ăn nằm với ông chủ nhà nơi bác làm ô sin, sau bị phát hiện nên bị đuổi về quê. Mỗi người nói một kiểu, chẳng ai biết thực tình như thế nào nhưng người ta cũng cứ đồn ầm lên, cũng giống như chuyện dì tôi vậy.

Thằng Thuận ngày bé còi gí gị vì nhà đói ăn, nhưng cái gì nó cũng biết làm, ai nhờ cái gì nó cũng hăng hái và nhiệt tình giúp. Hai tuổi nó đã phải ở với ông ngoại nên nó tự lập từ lúc còn bé tí. Năm tuổi nó đã ngụp lặn ở khắp các bờ sông, bờ ruộng để mò cá, mò ốc, mùa hè toàn cởi trần và mặc cái quần rách mỏng, lại còn không khác gì cái giẻ lau vì dính đầy nhựa cây, máu bùn đen sì sì. Mùa lũ lịch sử năm tôi năm tuổi, lúc ấy, tôi được ngoại, được mẹ bao bọc, chẳng biết gì là mất mát, là màn trời chiếu đất, là bữa đói bữa no. Còn thằng Thuận, nó lên bốn, chỉ kịp theo ông Kiên ôm manh chiếu cũ chạy ngược lên đê. Hai ông cháu, nhờ vào sự giúp đỡ của bà con mà sống qua những ngày lũ ở trên đê. Đến khi nước rút, nhà của hai ông cháu đã đổ nghiêng, đồ đạc trôi hết ra ngoài vườn. Hai ông cháu cặm cụi làm tạm một cái chòi ở ngoài vườn, rồi nhờ vào sự giúp đỡ của bà con làng xóm mà cất lại cái nhà tạm, cột kèo cất bằng thân tre, rơm rạ trộn bùn làm vách. Ăn uống của hai ông cháu thì bữa đói bữa no, chủ yếu là nhờ vào việc thằng Thuận đi mò mẫm, câu cá ở ngoài sông, hái rau tập tàng, rau rệu, lá tầm bóp mọc dại ngoài vườn. Vài đồng lương thương binh ít ỏi của ông Kiên cũng chỉ đủ cho thằng Thuận đi học. Ông không muốn nó nghỉ học, ông bảo không đi học thì sao mà xóa đói, sao mà giảm nghèo.

Năm thằng Thuận vào lớp sáu, ông Kiên đã bước sang tuổi lục tuần, đột nhiên ông nói muốn lấy vợ. Họ hàng thi nhau can ngăn ông, nói ông già rồi, nhịn được tới lúc này thì nhịn luôn đi, còn cưới vợ về làm gì. Bác Trinh cũng tức tởm ở trên thành phố về, mắng ông sa sả, nhưng rốt cuộc ông vẫn kiên quyết không thay đổi ý kiến. Hỏi ra, người ông muốn lấy lại là một bà

ăn xin, quê tận miền Trung, lưu lạc ra đây sau khi bị lũ cuốn hết nhà cửa và người thân. Bà ăn xin ấy tới quê tôi vào một trưa hè nóng nực, qua mỗi nhà đều xin một chút gạo, nhà nào khá giả lại cho năm trăm, một ngàn... Qua tới nhà ông Kiên, thấy hai ông cháu đang ăn cơm độn khoai tây, lại còn gọi bà vào, cho bà một bát cơm. Bà cảm động trước tình cảm của hai ông cháu nghèo, còn lén để lại cho hai ông cháu gần nửa bị gạo xin được từ trước đó của mình. Sau đấy, không hiểu sao, cứ dăm bữa nửa tháng bà ăn xin ấy lại quay lại xóm tôi.

Lúc mọi người biết ông Kiên muốn lấy bà ăn xin ấy, ai cũng cho rằng ông bị bỏ bùa, hoặc cho rằng bà ăn xin kia đồng ý ở lại với ông chỉ vì cuốn sổ trợ cấp thương binh, chứ có phải vì thương cho tình cảnh của ông đâu. Ông mặc kệ tất cả lời can ngăn, để bà Chanh - tên của bà ăn xin đó - ở lại với hai ông cháu.

Bà Chanh người gốc Thanh Hóa, nói tiếng lơ lơ rất khó nghe, mỗi lần bà ấy sang chơi với ngoại tôi, hễ nói câu gì là ngoại tôi lại: “Hả?”, “Hả?” tới ba bốn lần, bà Chanh lại nói lại ba, bốn lần ngoại tôi mới nghe thông. Nghe đâu bà ấy cũng từng có gia đình, nhưng rồi chồng, con bà lần lượt đều qua đời vì bệnh tật, vì ốm đói,... cuối cùng trận lũ cũng cướp đi của bà cả mái nhà cuối cùng. Thế là bà đi ăn xin. Bà đi bộ qua bao nhiêu thành thị, bao nhiêu xóm làng, gặp đâu xin đấy, có lúc còn bị chó của nhà chủ cắn tới rách cả bắp chân, nhiều đêm phải ngủ bờ ngủ bụi, qua thành thị thì bị bọn ma cô trấn hết tiền. Bà đi mãi, đi mãi, rốt cuộc dừng chân ở cái làng quê nhỏ bé và yên bình của chúng tôi.

Bà Chanh về ở làng tôi giống hệt mấy cô con gái mới đi làm dâu vậy, đi đâu cũng cúi đầu, gặp ai cũng chỉ chào lí nhí rồi cun cút đi qua, thường chỉ quanh quẩn ở nhà, cùng lắm là sang nhà tôi nói chuyện với ngoại mà thôi. Từ ngày có bà Chanh, cuộc sống của ông cháu thằng Thuận cũng tốt hẳn lên. Thừa ruộng con bỏ không vì không có ai cày cấy bao nhiêu năm, bà Chanh chạy sang nhà tôi mượn cuốc rồi đi ra đấy, nửa ngày sau toàn bộ đất đã được xới lên bờ tơi. Mình bà cấy hái, gặt lúa, rồi mượn trục về, hai bà cháu hì hục trục lúa ngoài đường bê tông trước ngõ. Mảnh vườn cũng được

bà cuốc xới đâu ra đấy, trồng đủ các thứ rau, mùa nào rau nấy, không bao giờ thiếu cái ăn. Mùa nước cạn, bà lại lặn lội mò ốc, tát cá khắp các khúc sông. Nói chung, càng ở làng lâu, bà càng được tiếng là đảm đang, tháo vát, lại chẳng để mất lòng ai bao giờ. Lúc nào nhàn rỗi, bà lại sang chơi với ngoại tôi, rồi kể đủ những thứ chuyện ở vùng quê Thanh Hóa của bà.

Cuộc sống cứ êm đềm với hai ông bà và thằng Thuận, nếu như hai năm trước, bác Trinh không đột ngột trở về. Lần này bác về hẳn, còn mang theo một người đàn ông giới thiệu là chồng mới cưới. Hai vợ chồng bác đã dành dụm được ít vốn nên quyết định về quê làm ăn, buôn bán. Chồng bác Trinh tên là Thành, một người đàn ông lúc nào cũng lầm lì, ít nói, hễ bác Trinh không vừa lòng chuyện gì là sẽ mắng chồng xoi xoi, vậy mà bác Thành ấy cũng chẳng phản ứng gì.

Vợ chồng bác Trinh về quê, lập tức xin ông Kiên mảnh vườn, sau đó xây hẳn một cái nhà hai tầng rất khang trang, lại sắm cả ti vi, tủ lạnh, nói chung là đầy đủ tiện nghi so với quê tôi dạo ấy. Ông Kiên và bà Chanh vẫn ở cái nhà tranh thấp lè tè ở đằng sau, không có chỗ trồng rau nên bà Chanh xin ngoại tôi cho mượn một dải đất nhỏ ngoài vòng, chỗ nhà tôi hay trồng khoai dại để nấu cám cho lợn, rồi bà cấy rau ngoài ấy. Ngoại tôi cũng không vừa mắt với thái độ làm con của vợ chồng bác Trinh nên cũng chẳng nỡ từ chối bà. Thế nhưng bác Trinh biết chuyện ấy lại càng khó chịu, nói ra nói vào rằng bà Chanh coi thường nhà bác, con cháu trong nhà không dựa lại đi dựa người dưng nước lã. Rồi bác ấy còn đi nói xấu bà Chanh khắp nơi, nào là bà xúi giục ông Kiên không ở chung với con để còn chia đất, nào là bà giữ hết số lương của ông, không cho ông tiền tiêu vặt, còn bà thì mặc sức tiêu pha... Ông Kiên biết chuyện thì giận ra mặt, lập tức nói có chết cũng không nhờ vả gì loại con cái khinh người như bác.

Thằng Thuận ghét ông bố dượng của mình không khác gì bác Trinh ghét bà Chanh, nó nhất quyết không chịu ở nhà trên mà toàn chui xuống ngủ với ông bà ở nhà dưới. Bác Trinh với chồng bán buôn vải vóc trên chợ huyện, thỉnh thoảng lại cho nó ít tiền, nó toàn dăm dúm đem cho ông Kiên. Nó không bao giờ gọi bác Thành là bố mà chỉ nói trống không, lúc nào mẹ nó

quát lên thì nó sẽ vùng vằng bỏ đi. Nó cứ đi đâu đó qua đêm là bác Trinh lại cuống lên, lại phải đi tìm nó về và dỗ dành nó.

Bà Chanh cứ sống nhẫn nhịn trong sự khinh ghét ra mặt của cô con gái riêng của ông Kiên, có lẽ bà thương ông thật, nếu không bà cũng chẳng sống được ngần ấy thời gian với người ngoa ngoắt như bác Trinh. Nhưng đến hôm qua, tất cả mọi chuyện đều khác...

Chuyện là hôm qua bác Trinh phát hiện mất một con gà. Nhà bác có một chuồng gà ở sau nhà, đặt ngay gần giếng nước nhà ông Kiên, trong nhốt có vài con gà trống choai với gà nhép, hễ có khách hay có việc thì lại bắt làm thịt. Trưa qua, lúc ra cho gà uống nước, bác Trinh thấy thiếu một con gà giò, tìm mãi không thấy gà, lại thấy một nhúm lông gà còn mới ở bụi tre sau nhà ông Kiên. Không cần hỏi rõ nguồn cơn, cứ thế bác chửi ầm lên. Chuyện bác chửi mất con gà, trưa qua tôi cũng biết, nhưng cứ nghĩ bác chỉ chửi bóng gió người bắt trộm gà nhà bác cho sướng miệng. Ai dè đến chiều, nghĩ vẫn xót của, bác lại chạy sang nhà ông Kiên mắng tận tên bà Chanh luôn.

Nghe Lan nói bác ấy chì chiết bà Chanh thậm tệ lắm, dùng những lời ngoa ngoắt nhất mà nói bà, nói bà là dân ăn cắp, rồi còn có ý đuổi bà về quê của bà nữa. Ông Kiên đang ốm nằm trong nhà, thấy con gái ăn nói điều ngoa như thế cũng phải trở dậy. Thấy nói tới con gà, ông lại gặng hỏi lúc trưa bà lấy gà ở đâu nấu cháo cho ông ăn? Bà một mực khẳng định rằng mình không bắt trộm gà, nhưng cũng không nói con gà ấy ở đâu ra. Bác Trinh càng nóng nảy, càng chửi ngoa hơn, thiếu điều bới cả tổ tông mười tám đời nhà bà Chanh lên mà chửi nữa là hết. Ông Kiên buồn lắm, giận bà không nói thật nên ông lại bỏ vào giường nằm. Tối ấy ông cũng không dậy ăn cơm bà nấu như mọi lần.

Một đêm đông gió ầm ầm qua đi. Sáng ông Kiên trở dậy thì không thấy bà Chanh đâu. Bình thường sáng ra bà sẽ dọn cơm lên cho ông ăn, sau đó lại quanh quẩn quét sân, quét ngõ, rồi ra đồng. Nhưng sáng nay, ông Kiên thấy bếp núc nguội lạnh, đồ đi làm đồng vẫn còn ở nhà, chỉ không biết là bà đi đâu. Ông cứ ngồi đợi bà về để hỏi lại chuyện con gà hôm qua, nếu bà bị

oan thì ông sẽ giúp bà đòi lại công bằng. Ông biết thừa cái tính điêu ngoa của con gái ông, chỉ là hôm qua ông giận quá nên mới nghĩ oan cho bà.

Bà Chanh đi đến gần trưa vẫn không về, ông Kiên như người mất hồn chạy tìm khắp xóm, nơi nào bà có thể tới ông đều hỏi cả, nhưng mùa này là mùa gặt, hầu hết các nhà đều ra đồng, nhà nào có người ở nhà thì đều nói không gặp bà. Câu chuyện bà Chanh bỏ đi âm âm lan tỏa trong xóm, chẳng mấy chốc đã có không ít người bỏ dở công việc, giúp ông đi tìm bà.

Lúc tôi và Lan về tới xóm mọi người đang tập trung ở nhà ông Kiên đông lắm. Ông Kiên ngồi ở đầu giường, cả người mềm oặt, đờ đẫn, chẳng còn chút sức sống nào cả. Miệng ông cứ rên rì, làm nhảm những câu gì ấy không ai nghe rõ, có lẽ ông đang gọi tên bà. Chúng tôi quanh quẩn ở ngoài ngõ chứ không vào nhà. Ngoại tôi đi sang, thấy tôi đứng đấy hóng chuyện thì lập tức quát:

“Trưa trời trưa trật mới chịu mò về. Còn không về nấu cơm cho mẹ mà đi, đứng đây làm cái gì?”

Tôi cun cút đi về nhà. Lúc tôi đang ngồi giã cua ở đầu sân thì cái Lan hộc tốc chạy vào, có vẻ bà tám xuyên lục địa như nó đã nghe ngóng được tin tức gì mới. Vừa thấy tôi, nó đã sà ngay xuống, nói:

“Mày ơi, có tin tức của bà Chanh rồi đấy.”

Tôi sốt sắng hỏi lại:

“Thấy bà ấy rồi à? Ở đâu?”

“Chưa thấy. Nhưng tìm thấy đôi dép với cái nón mê của bà ấy.” Lan cúi xuống, nói gần như thì thào với tôi.

“Thế rốt cuộc là như thế nào?” Tôi dừng cái chày giã cua trên tay, đặt nó sang một bên, rồi lọc nước qua cái rá vo gạo, miệng không ngừng gặng hỏi nó.

“Vừa rồi có bà Thập ở đầu làng, vừa đi làm đồng về, nghe thấy mọi người kháo nhau thì vội vàng chạy vào đây báo. Bà ấy bảo sáng sớm nay bà ấy đi gặt, có gặp bà Chanh đi bộ về phía đê. Bà ấy hỏi đi đâu, bà Chanh bảo đi có việc. Chẳng Thuận đạp xe ra đê tìm một hồi thì mang về cái nón mê

với đôi dép của bà ấy. Nó bảo thấy ở trên bờ sông. Nó còn bảo, chỗ phát hiện ra đôi dép với cái nón, có ba dấu chân đi xuống, rồi lại ba dấu chân đi lên, rồi lại ba dấu chân đi xuống, in rõ trên bãi bồi luôn. Giờ mọi người đang kéo ra đấy rồi.”

Tôi nghe Lan nó kể mà lạnh hết cả người. Mãi sau này, trong đầu tôi vẫn cứ bị ám ảnh bởi sự ra đi của bà Chanh, nhất là câu chuyện về những bước chân đi xuống rồi lại đi lên, rồi lại đi xuống. Ngoại tôi bảo, có lẽ bà Chanh vẫn còn lưu luyến cuộc sống với ông Kiên lắm, nên bà mới quay lại bờ một lần. Rồi ngoại kể, gần đây bà Chanh sang chơi, cứ hay hỏi rằng sông lớn ngoài đê có đổ ra biển không? Ngoại tôi đáp có, bà Chanh lại nói quê bà cũng ở biển, nếu đi thuyền theo sông quê tôi ra biển, thế nào cũng về được quê bà, chứ bà già rồi, đi bộ chẳng biết ngày nào mới về được tới quê. Bà ấy chỉ nói như thế, ngoại tôi chẳng bao giờ nghĩ có ngày bà lại thực sự tìm về quê cũ bằng cách ấy.

Câu chuyện bà Chanh tự tử ở ngoài sông như một làn sóng lan truyền khắp làng trên xóm dưới, người bảo bà dại, người chửi bác Trinh ăn ở bạc bẽo, người lại chép miệng tội nghiệp cho ông Kiên, sống đến lúc gần đất xa trời, mới có một người ở bên cạnh chăm lo từng bữa ăn giấc ngủ, cuối cùng lại thành ra bi kịch như thế. Sau ngày ấy, công an địa phương vào làm việc vài bận, thông báo cũng gửi tới các địa phương lân cận nằm bên hai bờ sông, nhưng cuối cùng vẫn không có một chút tin tức gì của bà Chanh. Nửa tháng sau, ông Kiên nhờ thằng Thuận chở ra bãi sông, nơi phát hiện ra đôi dép với cái nón mê của bà, những dấu chân người ta nói là của bà ngày bà đi đã tan theo những con nước thủy triều lên xuống từ lâu. Ông Kiên với thằng Thuận hì hục đắp cho bà một ngôi mộ gió, bên trong chôn vài bộ quần áo cũ của bà, với cái khăn nhung đen bà hay vấn đầu. Cái khăn ấy bà quý lắm bởi nó là quà mà ngày mới về ở với ông, ông đã nhờ người mua trên chợ huyện để tặng cho bà.

Cuộc sống buồn tẻ nơi làng quê lại chậm chạp trôi qua, rồi người ta cũng sẽ chóng quên đi người đàn bà nói giọng lơ lơ nửa Bắc nửa Trung, quên đi ngôi nhà tranh xiêu vẹo nép sau ngôi nhà hai tầng khang trang, quên đi ông

già ốm yếu, lay lắt như ngọn đèn trước gió, nhưng chiều nào cũng chống gậy, men theo hàng râm bụi đi ra đầu ngõ đưa mắt nhìn xa xăm. Những chiều tôi mang chổi rể tre ra quét lá tre ngoài ngõ, thấy ông tôi đều hỏi, ông chỉ nói ông đang đợi bà về. Thăng Thuận nói càng ngày ông càng trở nên lần thân ghê lắm, nhưng sao những lúc như thế, tôi thấy đôi mắt ông lại đầy vẻ tinh anh.

Những ngày đầu hè, tôi nhớ Quang Anh nhiều, đến độ có lúc ngồi thơ thẩn, tôi chợt nghĩ có lẽ anh đã quên hẳn tôi rồi, có lẽ đã quên hẳn lời hứa sẽ quay về bên tôi. Tôi không biết tại sao mình lại ủy mị như thế. Khi Quang Anh còn ở quê, tôi vẫn luôn đinh ninh rằng chúng tôi chỉ thích nhau một chút mà thôi, có xa nhau cũng sẽ chẳng nhớ nhau nhiều đến thế. Vậy mà anh đi rồi, tôi như ngày mất hồn, mỗi lần nhớ anh, tôi lại lấy bức thư anh viết cho tôi lần đầu ra đọc, lấy sợi dây chuyền hình bông hoa tuyết ra ngắm nghía, hay lôi cái khăn anh tặng tôi đợt mùa đông mà nhìn đến gần người. Đó là những ngày tháng vô cùng tẻ, tôi không làm nổi việc gì, cứ nghĩ tới Quang Anh là lại có cảm giác muốn òa khóc. Bởi anh chẳng để lại cho tôi cái gì cả, như giọt nước bốc hơi hoàn toàn khỏi mặt đất này, như chưa từng xuất hiện qua trong cuộc sống của tôi.

Sau khi chuyện nhà ông Kiên lắng xuống, tôi bảo Lan lập cho tôi một nick yahoo để tôi nói chuyện với anh. Nó nhìn tôi, sau đó nói một câu khiến cho tâm tình của tôi sụp đổ hoàn toàn, nó bảo anh không hề cho nó nick yahoo của anh thì làm sao chúng tôi có thể nói chuyện với nhau được. Tôi không tin là Quang Anh lừa tôi, tôi chỉ không hiểu tại sao Quang Anh lại có thể quên chuyện quan trọng như thế. Thấy tôi suy sụp, nó bèn an ủi:

“Để mai tao xuống nhà cái Vy tao xin cho. Nó chơi với anh ấy, thế nào cũng có.”

Rốt cuộc thì Vy nó cũng không có. Tôi tự trách mình, từ ngày chúng tôi trở thành một cặp, tôi không cho Quang Anh chơi với Vy, không được cho nó số điện thoại hay yahoo gì cả, nói chuyện cũng không luôn. Nhất là khi nghe anh nói Vy nhờ anh kèm cặp thêm cho nó môn tiếng Anh để nó đi thi đội tuyển, tôi càng tỏ ra không thích. Có dạo chúng tôi không nói chuyện

với nhau mấy tuần, tôi thấy anh suốt ngày ngồi kè kè với nó ở ghế đá sân trường, thì ra là nó hẹn anh để hỏi bài. Đạo ấy tôi tức lắm, còn Quang Anh ngốc nghếch và tốt bụng thì có biết gì đâu. Sau tôi cấm anh không được qua lại gì với Vy luôn. Anh nghe lời tôi quá, thành ra tôi lại tự lấy đá đập vào chân mình.

Tôi đánh mất Quang Anh theo cách ấy, thêm vài nguyên nhân khác mà mãi tận sau này tôi mới biết. Chúng tôi lạc mất nhau gần mười năm trời, đơn phương chờ đợi nhau gần mười năm trời, cố chấp yêu nhau gần mười năm trời mà không có một chút tin tức gì từ người còn lại. Tình cảm đôi khi thật kỳ lạ, đôi khi người ta bỏ nhau thật dễ, đôi khi người ta lại giữ mãi một bóng hình trong tim, có lúc tưởng chừng đã quên, nhưng sau cùng nhận ra một điều rằng, mình chẳng thể ở bên ai khác ngoài người ấy được.

Quang Anh đi mà không hẹn ngày trở lại. Tôi những tưởng vì thế mà mình có thể quên được anh. Sau này, trong suốt thời gian dài ấy, tôi có hẹn hò với dăm ba chàng trai khác. Họ đều dành cho tôi sự quan tâm theo những cách rất riêng. Chỉ là, mỗi lần họ chạm vào tôi, tôi lại hốt hoảng nhận ra mình không thể ôm họ, hôn họ một cách tự nhiên được. Quang Anh của tôi, chàng trai mười tám tuổi đã từng cùng tôi đi qua thời yêu đương vụng dại ấy, mãi mãi vẫn án ngữ nơi cánh cửa con tim tôi, khiến tôi không thể mở lòng ra với ai được.

CHƯƠNG 23

TRƯỜNG THÀNH

Mùa hè năm tôi mười bảy tuổi, Quang Anh rời khỏi tôi, để lại cho tôi một nỗi niềm thương mong vô hạn.

Cũng vào mùa hè năm ấy, Bình An của chúng tôi có mặt trên cuộc đời này, còn dì tôi lần thứ hai cất bước theo chồng.

Bình An ra đời, chỉ nặng có hai cân tám, bé xíu như một con mèo con. Chị tôi chăm con khổ trăm bề. Không có tiền, không có nghề nghiệp, hai miệng ăn của chị và Bình An đều trông chờ vào mẹ, vào ngoại. Nhà tôi đã chẳng có đồng ra đồng vào, giờ lại phải thêm tiền mua sữa cho thằng bé nên chi tiêu trong nhà càng lúc càng eo hẹp. Dì tôi lấy chồng có điều kiện, mỗi tháng cũng cho một ít tiền, nhưng sau ngoại tôi mắng dì, bảo đi lấy chồng rồi mà cứ mang của về cho nhà mẹ đẻ, khéo có ngày lại bị nhà chồng đuổi ra đường. Dì tủi thân, không cho tiền nữa, đổi lại tháng nào cũng mua một hộp sữa bột mang vào.

Mượp, tên ở nhà của Bình An, ngày còn bé còi cọc vì suy dinh dưỡng, nhưng qua những tháng đầu hay quấy khóc vào ban đêm, từ lúc tám tháng trở đi, thằng nhóc tự nhiên ngoan hẳn. Nó sinh hoạt như giờ giấc của người lớn, không quấy mẹ quá nhiều như những đứa trẻ khác. Nó được một tuổi, chị tôi không quay về trường học lại mà xin đi làm công nhân ở một nhà máy may mới mở tại một xã cách nhà bốn cây số. Mượp ở nhà, lúc nào cũng quấn chân cụ với bà ngoại, có ngày mẹ đi làm về, muốn ôm nó một cái mà nó đang chơi với bà, không thèm để ý. Lúc nó bắt đầu bi bô tập nói,

nó biết gọi "bà", gọi "tự" (cụ) trước cả gọi mẹ. Ngoại tôi giờ đã già lắm, chẳng còn sức để mà chì chiết, mắng mỏ con cháu nữa nữa. Mắt ngoại đã đục mờ, cả ngày ngoại chỉ ngồi trên chiếc chõng tre nhai trầu và nhìn ra vườn. Ngoại cũng hay cười hơn, và thỉnh thoảng ôm ấp và mắng yêu thằng Mướp khi nó nô nghịch:

- Tổ cha bây... Nghịch gì nghịch như quý!

Những ngày đầu chị mới sinh thằng Mướp, đêm nào nó quấy khóc khiến mẹ tôi cũng cáu gắt um sùm, bảo chị tôi dỗ con đi cho hàng xóm còn ngủ. Chị tôi ôm con trong lòng, vừa hát ru vừa quạt nước mắt, có đêm bế nó đến cứng cả tay, gần sáng cũng không chịu ngủ. Mẹ thương, lại trở dậy ôm cháu cho chị tôi chợp mắt. Chị tôi đi làm rồi, những ngày nông nhàn, mẹ hay dắt thằng Mướp đi chơi. Bà lúc nào cũng tỏ ra hãnh diện vì cu cậu rất thông minh, có cái gì nó cũng sẽ khoe: "Bà ngoại mua cho Mướp"

Hàng xóm ai cũng khen nó nhanh nhẹn và ngoan ngoãn.

Dì Mừng và chú Bình về ở với nhau vào một ngày đầu tháng tám trời nắng chang chang. Nói là về ở với nhau, vì chú dì không tổ chức đám cưới linh đình gì cả, chỉ làm mấy mâm cơm cúng ông bà và mời hàng xóm sang chia vui mà thôi. Sau ngày cưới, hàng ngày dì ở nhà may may, còn chú thì vào làng tiếp tục với cái dự án lập trang trại trồng cây, thả cá ở bên kia sông. Đến tháng mười năm sau, khi tôi vừa đi học được ba tháng thì dì sinh em bé. Đứa em gái bé bỏng của chúng tôi được đặt tên là Thanh Nguyệt - một cái tên rất đẹp.

Còn tôi, rốt cuộc tôi cũng được vào học ở ngôi trường mình hằng mơ ước: Đại học Y Hà Nội. Chuyện đi học của tôi cũng là một câu chuyện rất dài.

Vào năm lớp 12, tôi bắt đầu bỏ ra mà học, học ngày học đêm, học đến mờ cả mắt. Tôi biết, mục tiêu mình đặt ra cách mình còn xa lắm, vì điểm chuẩn vào Đại học Y rất cao, nếu không cố gắng hết sức, sẽ chẳng bao giờ tôi bước nổi chân vào ngôi trường ấy.

Những cuốn vở ôn Hóa, ôn Toán Quang Anh để lại cho tôi trở nên vô cùng hữu ích, bởi cái tôi cần là kiến thức căn bản. Có những bài anh làm

rồi, còn khoanh một dòng mực đỏ, rồi viết vào đấy những lời giải thích tại sao lại thế này, tại sao lại thế kia, giống như sợ tôi không hiểu. Tôi biết, vì tôi anh đã bỏ rất nhiều sức vào đấy. Rồi có những trang vở, anh để lại một dòng chữ động viên đỏ choét, kiểu như: “Cố lên cô gái của anh!”, hoặc: “Anh biết em sẽ làm được, đừng nản chí!”. Có lần, mở tới một cuốn vở, tôi thấy có một dòng viết thế này: “Tối nay, tôi đã gặp được cô gái tôi sẽ lấy làm vợ.” Bên dưới dòng chữ ấy còn ghi rõ cả ngày tháng, chính là ngày chúng tôi gặp nhau lần đầu. Thế là tôi lại nhớ anh, lại đau lòng, lại khóc. Tôi biết, câu nói ấy là anh phỏng theo một câu nói trong cuốn tiểu thuyết “Kế hoạch hoàn hảo” của Sidney Sheldon, cuốn tiểu thuyết ấy Quang Anh từng cho tôi mượn, thậm chí còn khoanh tròn câu ấy, nhưng hồi đó tôi không để ý lắm.

Những câu khuyến khích của Quang Anh không khác gì thuốc trợ lực dành cho tôi, khiến cho tôi chẳng có lý do gì để nản chí nữa.

Cuối năm lớp 12, điều khó khăn nhất với tôi là hoàn cảnh gia đình tôi không cho phép tôi được đi học ở thủ đô, với mức học phí còn cao hơn cả chi phí ăn của gia đình trong cả một năm được. Mẹ thì lẩn cẩn chuyện của chị nên cũng không thích tôi đi học xa nhà nữa, mẹ bảo thành phố nguy hiểm lắm, không phù hợp với những đứa con gái quê chân phương như chị em tôi, thôi thì ở nhà đi làm công nhân vài năm, rồi kiếm lấy một tấm chồng gần là được. Cuộc sống ở quê có thấp một chút, nhưng yên bình, có thể tự cung tự cấp, mà sắp tới ở quê cũng mở thêm mấy nhà máy nữa, không lo không có việc làm. Điều mẹ sợ nhất đó là tôi ra thành phố rồi sẽ lại bị sa ngã như chị. Tôi giận mẹ mấy ngày, thậm chí sách vở cũng chẳng muốn đoái hoài đến nữa, trong đầu chỉ lo lắng, nếu không được đi học, liệu tôi có cơ hội để chờ được đến ngày Quang Anh trở về?

Vài bữa sau, hôm ấy dì với mẹ đi đâu đó cả ngày, đến tối mẹ về, trong bữa cơm mẹ bảo tôi:

“Hôm nay tao đi xem bói ở huyện bên với dì, ông thầy bảo may cao số lắm, số phải xa nhà, xa quê mới lập nghiệp được. Ông ấy còn bảo nếu mà

lấy chồng sớm thì kiểu gì cũng hai lần đò. Số mày là phải lấy chồng muộn mới êm ấm được.”

Vậy là tôi được mẹ đồng ý cho thi đại học nhờ vào một ông thầy bói.

Để mẹ yên tâm, tôi nói dối rằng mình chỉ thi trường Sư phạm, hai ngành là Sư phạm Toán và Sư phạm Sinh, nếu có đi học tôi sẽ ở cùng với Lan, với Linh hoặc với chị Hoa, mà mẹ cũng sẽ không phải lo nghĩ chuyện đóng học phí hàng năm cho tôi nữa. Mặt khác, tôi vẫn lén lút gửi hồ sơ dự thi vào trường Y, đây là niềm mơ ước của tôi, nên dù chỉ có một cơ hội mong manh tôi cũng sẽ cố gắng cho bằng được.

Năm ấy, cả làng như vỡ òa bởi cái tin tôi đỗ đại học cả hai trường, mà một trường trong đó là trường Y, ngôi trường mà làng tôi mấy năm trở lại đây chưa từng có một ai thi đỗ cả. Bác Hoài thì vỗ vai tôi bảo, nhờ tôi cả họ được nở mày nở mặt, đi đâu bác cũng khoe việc cháu gái mình đỗ hẳn hai trường đại học lớn ở thủ đô. Mẹ tôi, được mọi người động viên, cuối cùng cũng quyết tâm cho tôi đi học trường Y. Sau khi lên trường để làm thủ tục nhập học, tôi được hướng dẫn về ngân hàng Chính sách huyện làm thủ tục vay dành cho sinh viên con hộ nghèo. Theo chính sách vay vốn sinh viên này, trung bình mỗi tháng tôi sẽ được ngân hàng cho vay tám trăm nghìn, trong suốt bốn năm học đầu tiên. Ba năm còn lại, gia đình tôi sẽ phải tự lo để trả tiền vốn cho ngân hàng. Dù sao, ít nhất bốn năm đầu, gánh nặng cơm áo gạo tiền cũng sẽ không đè quá nặng trên đôi vai gầy của mẹ tôi.

Lên đại học, năm đầu, mẹ bắt tôi phải ở với chị Hoa để chị quán xuyến, trông nom tôi. Thực ra tôi cũng chẳng biết là chị trông tôi hay tôi trông chị nữa, vì ngoài những lúc đi học, chị đi chơi suốt, có hôm thậm chí còn đi qua đêm không về. Tôi gọi điện hỏi thì chị bảo ngủ lại ở nhà bạn, bạn ở đây là bạn trai của chị, tôi đoán thế. Rồi có một lần chị uống say, anh Chung, bạn trai chị phải đưa về, sau đó chị nhằng nhằng bắt anh ngủ lại với chị. Thế là đêm ấy, tôi ngủ trên gác xép, còn anh chị trải chiếu ngủ ở dưới, cả một đêm ảm ỉ khiến tôi không thể nào ngủ được. Từ sau lần ấy, giống như chẳng còn gì phải ngại, anh hay ở lại nhà tôi hơn, vẫn cái kịch bản tôi mặc màn học và ngủ ở trên gác, còn anh chị đi chơi về khuya sẽ trải chiếu ngủ ở

bên dưới. Thế là tôi kiếm có để được sang phòng của Lan với Linh chơi nhiều hơn.

Hai chị em Linh và Lan cũng đều lên Hà Nội cùng đợt với tôi, cái Lan đỗ Đại học Giao thông, còn cái Linh đỗ Đại học Văn hóa, bố mẹ nó tìm thuê cho một cái phòng trọ khép kín, rộng chừng mười sáu mét vuông cho chị em nó ở. Mỗi lần tôi sang đấy, ba đứa nấu cơm ăn với nhau, sau đó sẽ cùng ngủ trên cái giường mét sáu, vừa đủ cho ba đứa gầy nhom.

Ở nhà Linh hay về phòng ở với chị Hoa tôi đều đi học bằng xe bus, lúc đầu tôi say xe kinh lắm, y hệt như cái lần đầu tiên đi xe ô tô cùng với Quang Anh, nhưng mãi cũng thành quen, sau dần lại thành yêu nó. Thỉnh thoảng, những lúc quá căng thẳng với việc học hành hoặc chán nản khi mất cảm hứng viết lách, tôi lại nhảy lên một chiếc xe bus bất kỳ, xuống ở một trạm bất kỳ, rồi lại đi tiếp, cứ thế vòng quanh thành phố. Đó là một kiểu trải nghiệm rất thú vị, khi mà bạn có thể gặp đủ kiểu người trên xe bus, nghe được đủ những câu chuyện to nhỏ, từ chuyện thế giới đang biến động ra sao tới chuyện một cặp đôi tranh cãi về việc sẽ ăn gì trong buổi hẹn hò của họ. Rồi khi xe chui qua những tàng cây xanh mượt, tôi sẽ nhớ đến Quang Anh, nhớ câu chuyện mà anh kể về góc phố nơi anh lớn lên. Quang Anh nói, đầu phố nhà anh có hai cây sưa to lắm, vào mùa xuân, hoa nở trắng xóa một góc trời. Tôi đã đi qua nhiều con phố trồng cây sưa, nhưng lại chẳng thể biết được con phố nào mới gắn với tuổi thơ của anh. Thế nên tôi yêu cả thành phố này, yêu cái cách nó luôn xanh và tươi như thế.

Cuối năm nhất, tôi chuyển ra ở cùng Linh và Lan. Sau hơn một tháng nghỉ hè của năm đầu tiên, tôi trở lại Hà Nội và bắt đầu với công việc làm thêm đầu tiên trong đời là đi dạy gia sư. Qua trung tâm, tôi được giới thiệu dạy kèm cả toán và hóa cho một cô bé học lớp 11 với mức lương một trăm năm mươi nghìn cho hai tiếng dạy buổi tối. Cô bé khá xinh và lanh lợi, dạy tới đâu hiểu bài tới đó, không giống một học sinh cần phụ đạo như bố mẹ em nói lắm. Trong giờ học, thỉnh thoảng chúng tôi có nói chuyện phiếm với nhau. Có lần cô bé hỏi về bạn trai của tôi, tôi đã kể cho cô bé nghe về Quang Anh. Tôi kể hết chuyện thì cô bé đã khóc sụt sùi, rồi em bảo bạn

trai em cũng hơn em một tuổi và cũng vừa đi du học. Chỉ có điều, khác hẳn với Quang Anh một mực muốn tôi chờ thì bạn trai cô bé lại nói chia tay vì sợ xa nhau rồi sẽ không còn giữ được tình cảm nữa. Điều đó khiến em rất đau khổ và học hành sa sút hẳn, bố mẹ em lo lắng con mình không theo kịp chương trình ở lớp nên mới tìm gia sư về dạy kèm. Tìm được một người đồng cảm với mình, sau hôm ấy chúng tôi coi thân thiết giống như chị em gái, cô bé thích nhất là rủ rỉ tâm tình với tôi về những kỷ niệm với bạn trai ở xa của mình. Cô bé nói còn thích cậu ấy nhiều lắm, và gần đây khi chat với nhau trên mạng, họ đã hứa hẹn nếu sau này khi cậu ấy trở về rồi mà cả hai vẫn còn tình cảm thì sẽ quay lại với nhau. Hơn một năm sau, khi vừa tốt nghiệp cấp ba, cô bé vui mừng thông báo cho tôi biết rằng cô bé đã xin được học bổng để đi du học tại chính đất nước mà người yêu em đang ở. Lựa học trò đầu tiên của tôi đã trưởng thành như thế.

Tháng lương đầu tiên đi làm, tôi để dành ra hai trăm nghìn mua cho mình một cái máy điện thoại 1200, còn sim thì Linh và Lan góp tiền mua tặng tôi. Có điện thoại, tôi dễ dàng gọi điện về quê cho mẹ và chị hơn, mọi người muốn thông báo cho tôi chuyện gì cũng không phải gọi nhờ qua máy của chị em cái Lan nữa.

Đời sinh viên của tôi diễn ra vô cùng tẻ nhạt, quanh quanh quẩn quẩn chỉ có đi học, đi dạy thêm, lên thư viện đọc sách, lên phòng thí nghiệm và về nhà. Tôi không có thời gian quan tâm đến bất cứ chuyện gì, thậm chí chuyện người yêu mới của Linh ra sao, Lan cứ ba, bốn tuần lại hẹn hò với một người khác nhau như thế nào, tất cả tôi đều không hề để ý. Có lẽ, kỷ niệm sâu sắc nhất suốt những năm tháng buồn tẻ này của tôi, đó là chuyện Đông trở về và cũng từ đấy cuộc sống bi kịch của anh cũng bắt đầu.

Tôi nhớ Đông gọi cho tôi lần đầu vào một buổi tối tháng mười hai, tầm hơn chín giờ, khi tôi đang trên xe bus trở về nhà trọ sau buổi gia sư. Mùa đông năm ấy tới rất sớm, đến tháng mười hai đã có tới vài đợt rét đậm rét hại. Xe bus chạy qua những con phố quen thuộc hàng ngày tôi vẫn đi qua, dọc hai bên đường chỉ thấy đèn hoa rực rỡ hơn ngày thường rất nhiều, không khí Giáng sinh đã tới sát bên mỗi người. Tôi ngồi ở một ghế gần

cuối xe, bên tai tôi là tiếng của MC đang đọc thư tình của thính giả trên đài, một câu chuyện tình hết sức mùi mẫn. Một đôi sinh viên, lên từ bến ở rạp chiếu phim Quốc gia đang bàn tán về câu chuyện tình trên đài ấy rồi cười hô hố lên với nhau khiến cho anh phụ xe phải nhắc nhở họ giảm âm thanh xuống. Đúng lúc ấy, tôi nhận được tin nhắn của Đông.

Đông vào Nam lập nghiệp tới giờ đã tới bốn năm liền, khi tôi gần như đã quên mất anh thì anh đột ngột trở về. Anh nói anh đang ở quê, xin được mẹ số điện thoại của tôi nên anh nhắn tin hỏi thăm, rồi còn báo một, hai ngày nữa anh sẽ lên Hà Nội chơi. Anh chỉ nói thế, tôi cũng hỏi han một hồi, sau đó chúng tôi chúc nhau ngủ ngon. Trong lòng tôi, Đông không còn là một cái gì đó rất đau khi mỗi lần nghĩ tới như trước đây nữa. Nghĩ tới anh, lòng tôi rất ấm áp và yên bình, giống như mọi cô gái khác khi nghĩ tới người bạn thanh mai trúc mã của mình vậy.

Tôi kể cho Lan và Linh nghe chuyện Đông trở về, và chúng tôi nhắc lại những chuyện ngày bé. Vô tình, Vy cũng lọt vào câu chuyện ấy của chúng tôi, khi đột nhiên Lan thắc mắc không biết Đông có còn thích Vy nữa hay không?

Vy của năm thứ hai đại học khác xa hoàn toàn với cô bé Vy thời còn học sinh xa xưa. Khác chúng tôi, Vy trượt đại học năm đầu vì nó đăng kí thi vào trường Ngoại thương, năm ấy bị thiếu mất một điểm nên nó học nguyện vọng 2 ở một ngôi trường khác, cũng là một trường có tiếng về giảng dạy ngoại ngữ. Nó lên Hà Nội học, bố mẹ lập tức mua cho một căn hộ chung cư và một chiếc xe ga màu đỏ ở ngay giữa trung tâm quận Cầu Giấy. Vy lớn lên vẫn xinh như ngày bé, lại có dáng cao ráo nên bao nhiêu anh ngấp nghé tán tỉnh từ lúc nó mới lên đây học. Nó cũng chẳng liên hệ gì với đám bạn học ở quê ngày xưa nữa mà toàn chơi với bạn bè người thành thị.

Vài ngày sau khi nhận tin cho tôi, Đông lên Hà Nội thật. Anh gọi cho tôi vào buổi chiều khi tôi vừa tan học, hẹn tôi đi ăn tối. Chúng tôi gặp nhau ở cổng trường tôi, sau đó rẽ vào một quán vịt nướng ngay gần đó. Bốn năm qua đi, chúng tôi đã lớn, Đông cũng không còn là chàng trai mới lớn nông nổi ngày ấy nữa. Lúc ngồi ăn, Đông hỏi thăm về cuộc sống của tôi và kể

cho tôi nghe cuộc sống mấy năm qua của anh. Anh nhâm nhi chai rượu Vodka nhỏ, còn tôi thì gọi một cốc trà nóng. Sau đấy, anh lại nhắc tới thằng Thuận, bây giờ hiện cũng đang ở trong đấy.

Thằng Thuận, từ ngày ông Kiên mất, nó cũng bỏ nhà ra đi. Nghe đâu trước khi đi, nó có để lại thư thú nhận với bác Trinh rằng, thực ra con gà năm xưa là do nó tự bắt rồi đưa cho bà Chanh, nói dối bà rằng vì ông ốm nên mẹ bảo nó bảo bắt gà mang sang biểu ông. Đến lúc nó làm gà giúp ông bà lại quên không chôn đấm lông gà đi mà cứ thế đổ ra bụi tre sau nhà. Ngày ấy nó sợ nên không dám thú nhận rằng bà Chanh vì bao che cho nó mà bị mẹ nó chửi là "quân ăn cắp", để rồi bà uất ức quá phải ra sông tự tử. Ông Kiên sau đấy càng ốm nặng, nó lại càng không dám thú nhận sai lầm của mình, hằng ngày lén cầm hương ra mộ gió của bà khóc lóc xin tha thứ mà thôi. Ông mất rồi, nó cảm thấy không có mặt mũi nào để ở lại cái mảnh đất nơi ông một mình nuôi nó lớn khôn nữa, nên nó bỏ nhà ra đi. Nó vào Sài Gòn, tìm gặp Đông, anh giúp nó vào làm ngay ở phân xưởng của anh, cuộc sống bây giờ cũng gọi là tạm ổn định, nhưng những tổn thương về tinh thần không biết khi nào nó mới vượt qua được.

Ăn xong, chúng tôi lên xe bus trở về khu tôi trọ, Đông nói sẽ kiếm một nhà nghỉ ở gần đấy để ở. Đi bộ ngang qua hồ Thành Công, Đông lại mời tôi vào quán café. Tôi không nỡ từ chối, nhìn vẻ mặt của anh, tôi biết anh đang có rất nhiều tâm sự.

Sau bốn năm, nhìn Đông khác xưa rất nhiều, không còn là chàng trai mới lớn cao lêu nghêu mà tôi từng thầm thương trộm nhớ cả năm trời nữa. Anh dạn dĩ hơn, nam tính hơn nhưng lại làm tôi có cảm giác chúng tôi xa cách nghìn trùng.

“Nhìn em chả khác gì hồi xưa nhỉ? Sao không để tóc dài cho nữ tính?”

Chúng tôi chọn một bàn ở góc yên tĩnh nhất, anh gọi nâu đá, còn tôi chẳng biết chọn gì, cuối cùng đành gật đầu chọn sữa chua đánh đá theo gợi ý của anh phục vụ. Đông bắt đầu câu chuyện với tôi như thế.

“Em để tóc ngắn cũng quen rồi, giờ để dài lại thấy nó làm sao ấy.” Tôi cười đáp lại. Chắc chẳng bao giờ anh biết, ngày ấy tôi quyết định để tóc

ngắn chỉ vì một câu anh khen tôi xinh mà thôi.

“Học Y chắc vất vả lắm? Mẹ em cứ kêu học tận bảy năm liền, đến lúc tốt nghiệp rồi cũng thành bà cô già, lúc ấy còn ai dám yêu. Anh bèn bảo mẹ em rằng con gái trong Nam toàn lấy chồng muộn với thích độc thân, họ yêu cuộc sống tự do chứ đâu phải ai cũng muốn lấy chồng sớm.”

Tôi khẽ cười không đáp. Mẹ tôi thì lúc nào cũng lo tôi học nhiều rồi đến lúc quá tuổi, chẳng còn người nào tử tế để ý đến nữa.

“Thế vẫn chưa có người yêu à?” Anh lại hỏi.

Tôi lắc đầu:

“Em chỉ muốn tập trung học rồi về quê thôi.”

Thực ra, tôi không muốn nói cho anh nghe chuyện tôi và Quang Anh, nếu không nhất định anh sẽ mắng tôi đại khờ, giống như cái Lan hay nói tôi vậy.

“Ừ. Về quê là tốt nhất. Chẳng đâu bằng quê hương cả em ạ!”

Nghe anh nhắc tới chuyện về quê, tôi không quên hỏi:

“Vậy lần này anh về chơi thôi hay về hẳn?”

“Anh chưa biết. Còn phải xem người ta muốn anh đi hay ở nữa?” Đông lắc đầu, đột nhiên trầm lắng lạ.

Tôi đoán ”người ta” mà anh vừa nhắc là Vy. Lòng tôi lạnh buốt khi nghĩ tới việc Vy đã thay đổi quá nhiều, còn anh lại chẳng thay đổi gì cả, vẫn cứ cố chấp trong tình cảm như trước đây.

“Vy thay đổi nhiều lắm rồi. Anh vẫn còn yêu nó sao?” Có lẽ đến giờ này, tình cảm mà Đông dành cho Vy cũng không chỉ đơn thuần là ”thích” của học trò nữa. Như dì tôi nói, rồi thời gian sẽ cho con người biết tình yêu mà họ trông ra trái đắng hay trái ngọt. Đông vẫn ôm hy vọng về một kết thúc viên mãn, nhưng tôi lại chỉ thấy miệng đắng ngắt như chính mình ăn phải trái đắng vậy. Trong thâm tâm, tôi vẫn cảm thấy có một sự không nỡ khi chứng kiến Đông sa lầy vào cái chuyện tình cảm này.

“Yêu chứ. Có chết anh vẫn yêu cô ấy thôi.”

“Nhưng Vy có còn yêu anh không?”

“Anh không biết. Có lẽ là không.” Đông lắc đầu, cười rất nhạt. “Thực ra, từ hồi anh vừa đi, Vy đã nói muốn dừng lại rồi.”

“Vậy mà anh còn cố chấp như thế?” Tôi lắc đầu thở dài.

“Tình yêu mà em. Anh đã cố gắng quên đi chuyện ngày trước. Thậm chí anh đã hẹn hò với không ít người lúc ở trong đây, nhưng anh vẫn chẳng thể nào quên đi được. Vy là mối tình đầu của anh, là người phụ nữ đầu tiên của đời anh, anh không quên được.”

Tôi giật mình đánh thót, nhìn Đông hỏi lại như không dám tin vào tai mình:

“Anh và Vy đã...”

“Ừ. Đã.” Đông lập tức khẳng định dù tôi chưa kịp nói hết câu.

“Anh thật tệ.” Tôi thở dài.

“Ừ...”

Chúng tôi lại im lặng, mặc sức đuổi theo suy nghĩ của riêng mình. Tôi nhìn chăm chăm vào cốc sữa chua đánh đá trên bàn, ánh mắt di chuyển theo một dòng nước đang chảy dọc trên thân cốc xuống tận chân, tạo thành một vòng nước nhòe nhoẹt trên mặt bàn.

Một lúc, lại nghe Đông hỏi:

“Em đã từng thăm thích ai chưa?”

“Rồi! Là anh đấy?”

Đông nhìn tôi, bật cười vẻ không tin:

“Thật đấy à?”

“Thật.”

“Không được anh đáp lại, em có mệt mỏi không?”

“Không. Vì lúc ấy anh đâu có biết.”

“Ừ. Nếu anh biết, có khi mọi chuyện lại chẳng như bây giờ.” Đông trầm ngâm, điệu cười của anh buồn không bút nào tả được.

“Nếu anh biết, anh cũng sẽ thích em sao?”

“Có lẽ vậy. Tình cảm thuở ấy đơn giản lắm, khi ta biết có người thích ta, nên tự nhiên tình cảm của ta cũng sẽ hướng về phía họ.”

Tôi gật đầu đồng tình. Có lẽ ngày đó, tôi thích Quang Anh phần nhiều cũng bởi tôi nhận ra anh thích tôi trước. Nhận ra điều đó rồi, tôi càng để ý anh nhiều hơn, càng nghĩ tới anh nhiều hơn, rốt cuộc chính mình cũng thích từ lúc nào mình không hay biết.

“Vy nói thích anh trước ư?” Tôi đột nhiên cảm thấy tò mò về chuyện của họ.

“Ừ, anh nhất cáy lắm, em biết thừa rồi mà.”

Chúng tôi lại rơi vào khoảng lặng. Đông ngửa cổ, uống một ngụm hết sạch café trong cốc của mình, sau đó nói như chốt lại câu chuyện buổi tối hôm nay:

“Anh sẽ đi tìm Vy, nói một lần cho rõ. Nếu cô ấy không muốn gặp lại anh, anh sẽ đi. Nhưng chỉ cần cô ấy còn một chút tình cảm với anh thôi, anh nhất định sẽ cùng cô ấy làm lại từ đầu.”

Tôi định nói với Đông rằng anh quá cố chấp, nhưng rồi nghĩ tới bản thân mình cũng chẳng khác gì anh, tôi lại nuốt suy nghĩ ấy vào bụng. Rốt cuộc, tôi và Đông chỉ có thể dừng lại ở mốc tình bạn mà thôi, chuyện tình cảm của anh, tôi không thể nào can thiệp được. Tôi cũng không ngờ rằng, đó là lần cuối cùng tôi được gặp anh, nhiều năm sau, khi ra tù, anh cũng bỏ đi biệt xứ, không một lần chúng tôi có cơ hội được ngồi cùng nhau như buổi tối ngày hôm nay nữa.

Bờ hồ bằng láng sương. Chúng tôi ra về. Đông đưa tôi về tới tận ngõ, sau đó anh đi tìm nhà nghỉ. Ngày mai anh sẽ đi gặp Vy, rồi anh sẽ quyết định hướng đi của mình.

Nhưng chẳng thể ngờ, số phận của anh lại chẳng hề như anh mong đợi, chẳng hề như tưởng tượng của bất cứ ai trong chúng tôi.

Đến tận mấy ngày sau, qua Lan, tôi mới biết anh đã bị bắt. Nghe đâu anh xô xát với người ta, không ngờ người này đã chết trên đường đi cấp cứu.

Anh bỏ trốn, đến ngày thứ ba thì ra đầu thú. Tôi bàng hoàng. Vậy là tương lai của anh đã định ở trong trại giam gần nửa cuộc đời.

Đông bị kết án hai mươi năm tù vào tháng ba năm sau, anh lập tức được đưa vào trại giam ở Thanh Hóa, còn gia đình anh cũng lao đao vì khoản nợ do tiền bồi thường gây ra. Vụ án Đông đánh chết người một lần nữa làm cho vùng quê yên bình của tôi dậy sóng. Nghe nói sau khi Đông bị kết án, bác Lý đã chạy tới nhà Vy và làm ầm lên, hai bà mẹ còn đánh nhau một trận khiến gà bay chó chạy, rồi sau đó, hai dòng họ cũng tự nhiên trở mặt thành thù. Lúc ấy tôi mới biết, thì ra nguồn cơn của tất cả những chuyện này là từ Vy mà ra.

Hôm Đông tới tìm Vy, hai người có nói chuyện với nhau rất bình thường, sau đó Đông quay về nhà nghỉ. Tối hôm sau, Đông hẹn vài người bạn đang làm việc ở trên này đi ăn, rượu vào lời ra, nghe vài người bạn khích tướng, Đông một lần nữa chạy đi tìm Vy, muốn níu kéo tình yêu vô vọng của mình. Nhưng lần này, Đông lại bắt gặp một cảnh tượng làm anh không thể nào kiềm chế nổi, người con gái anh coi như báu vật lại đang bị một thằng đàn ông khác hành hung giữa phòng trọ mà không dám phản kháng lấy một cái. Gã đàn ông ấy là người bạn trai giàu có của Vy, nghe nói Đông tới tìm nó nên quay ra cản vạy, rồi cuối cùng thượng cẳng chân, hạ cẳng tay với bạn gái không thương tiếc. Đang sẵn có men rượu trong người, Đông lập tức lao vào gã như một con thú bị thương, chẳng biết từ lúc nào tay đã quơ được một viên gạch, cứ thế giáng xuống khắp người gã. Đến lúc người ta kéo Đông ra, gã đàn ông kia chẳng khác gì một cái xác máu cả. Gã chết trên đường tới bệnh viện. Đông biến mất. Vài ngày sau thì anh ra đầu thú.

CHƯƠNG 24

YÊU XA

Tôi hai mươi tư tuổi. Bảy năm đã trôi qua.

Lũ bạn hồi cấp ba ra trường rồi lũ lượt lấy chồng. Linh cũng đã tìm được cho nó một người để gửi gắm cả đời. Đó là một anh chàng hơn chúng tôi tới bảy tuổi, quê ở ngoại thành Hà Nội, làm kỹ sư xây dựng. Đêm trước ngày cưới của nó, ba chúng tôi làm một bữa tiệc độc thân nhỏ (thực tế là cùng nhau trải chiếu trên sân thượng nhà nó và uống bia với nhau mà thôi), lúc ngà ngà say, nó cười bảo:

“Ngày xưa, tao với hấn yêu nhau tưởng chết mới thôi, ấy thế mà lúc buông tay thấy lòng nhẹ tênh. Chia tay tao hôm trước, hôm sau hấn đã có người dắt đi chơi, chắc lúc còn yêu tao cũng đã kịp đưa đẩy vài đứa khác rồi. Yêu xa mà, làm gì có ai chung tình mãi đâu.”

Là nó đang lấy mỗi tình đầu tiên của mình ra để khuyên tôi hãy tìm cho mình một bạn trai. Kể cũng kỳ lạ, hai mươi tư tuổi đầu, ngay cả Lan dù bây giờ chẳng yêu ai nhưng cũng kịp vắt vai mấy mảnh tình, còn tôi thì cứ trở ra như gỗ đá, chẳng chịu vừa lòng một ai.

Bi kịch lớn nhất của tôi chính là việc tôi cứ luôn cố chấp chờ đợi một người không hề cho tôi một tín hiệu trở về sau bảy năm trời.

Bảy năm, tôi không nhận được một tin tức nào dù là nhỏ nhất từ Quang Anh.

Bảy năm, tôi chờ anh như một thói quen cố hữu, chờ mà chẳng biết mình chờ vì cái gì, chờ đến bao giờ, hay có chờ nổi hay không.

Tôi nghĩ, không hẳn vì tôi quá yêu Quang Anh, ngày anh đi, chúng tôi nào đã biết yêu đương là gì; cũng không phải vì tôi chẳng có ai theo đuổi, hồi năm ngoái, tôi cũng đã kịp rung động với một anh bác sĩ khoa ngoại ở bệnh viện nơi tôi thực tập, khá chín chắn và chân thành. Nhưng lúc chúng tôi đi chơi, khi anh ta cầm tay tôi, tôi lại sợ hãi. Tôi sợ điều gì thì chính tôi cũng không chắc lắm, có lẽ tôi sợ rồi anh ta sẽ hôn tôi, hoặc tôi sợ vì vào chính lúc ấy, những gì diễn ra giữa tôi và Quang Anh trong đêm mưa gió cuối cùng kia sẽ lại hiện ra. Từ sau lần ấy, dù tôi có cố gắng mở lòng với người nào đi chăng nữa, cuối cùng tôi vẫn phải chấp nhận một sự thật rằng tôi chẳng có cảm xúc để yêu thương thêm ai cả. Có những đêm sau khi đi dạy về, tôi lại ngồi lật những trang vở cũ, mép giấy đã ngả sang màu của thời gian. Tôi biết, thứ Quang Anh để lại cho tôi không phải chỉ là những bài học ôn bình thường, mà còn là tương lai của cả hai đứa. Nếu không có những cuốn vở này, chắc gì tôi đã đủ nghị lực để thi vào trường Y, để có thể theo đuổi ước mơ của đời mình? Chắc gì tôi đã đủ kiên nhẫn để vượt qua thời gian dài đằng đẳng ấy?

Bảy năm qua rồi. Tôi đã đi qua gần hết tuổi thanh xuân của mình rồi!

“Tao nói thật. Bây giờ sống không thực dụng thì còn lâu mới bám trụ lại được ở cái đất Hà Nội. Mà muốn không khổ thì tốt nhất cứ yêu lấy một thằng có nhà có cửa hẳn hoi, đến lúc lấy nhau về cũng không phải sống cảnh tạm bợ ở mấy căn nhà trọ. Chúng mày nhìn con Hồng đi, giờ vẫn ôm ấp cái mộng tưởng một mái nhà tranh hai quả tim vàng... Sinh con ra rồi vẫn ở cái phòng trọ chả bao giờ thấy ánh mặt trời đấy, bảo sao nó không suốt ngày ốm yếu, èo uột, quấy khóc. Thế là vợ chồng cũng thành ra học hạc nhau...” Cái Linh tiếp tục lải nhải, hôm nay nó thực sự đã uống say rồi.

“Mày vẫn chờ Quang Anh sao?” Lan không để ý đến em gái nữa mà nhìn tôi. Mắt nó đen láy, không biết đã có bao nhiêu chàng trai nguyện chìm đắm trong đó, vậy mà đến giờ nó lại chẳng yêu ai.

Tôi lắc đầu, không nói. Nó đã quá hiểu tôi rồi, câu hỏi này còn cần phải hỏi hay sao? Nó vẫn cứ mang cái vẻ mặt trầm mặc một hồi lâu, sau khi uống tiếp nửa cốc bia, nó mới lại hỏi:

“Nếu không phải chờ hẩn thì sao có bao nhiêu thằng tới tán mày vẫn không ưng? Tao hỏi thật, hay mày bị đồng tính hả? Chuyện ấy bây giờ thoải mái rồi, nếu đúng thì cũng không cần giấu. Hơn nữa tao với mày là bạn mà.”

Tôi ngẩn ra nhìn nó. Linh cũng ngơ ngác, hết nhìn Lan lại nhìn tôi, giống như không biết phải tin bên nào.

Tôi phẩy phẩy tay, bất đắc dĩ đáp:

“Được rồi. Được rồi. Là cái thứ nhất đi.”

Lan thở ra một hơi, không hiểu sao tôi lại nghe thành tiếng thở dài. Rồi nó nói:

“Chắc gì hẩn còn nhớ tới mày? Chờ làm gì nữa?”

“Mày có biết, vì sao những loài chim di trú, sau một mùa đi tránh rét sẽ lại tìm về nơi chốn cũ hay không?”

Tôi không biết Lan có hiểu câu hỏi của tôi hay không, nó không trả lời mà lại quay sang giục Linh đi ngủ. Linh không chịu, lại rót bia bắt chúng tôi uống cùng. Thế là tôi cũng quên ngay câu chuyện về những cánh chim ấy, lại cùng chúng nó cười nói, tưởng niệm về những câu chuyện đã cũ.

Lại hai năm nữa trôi qua, tôi bắt đầu bước vào cuộc sống bận rộn và bộn bề của một sinh viên năm cuối. Với mức thu nhập vừa đủ từ mấy lớp dạy thêm và đi làm thêm tại một phòng khám nhỏ về sản do thầy trưởng khoa giới thiệu, từ năm thứ năm tôi đã có thể tự trang trải cuộc sống cho mình, một phần gửi về cho mẹ trả nợ ngân hàng. Bạn bè tôi ở cái tuổi này đã đều yên ổn gia đình và công việc hết rồi, nghe đâu trong đám con trai còn có đứa được đi nước ngoài làm việc, lại có đứa bị đuổi học giữa chừng, giờ đang lặn lội làm lại từ đầu. Mỗi đứa một chí hướng, đứa tìm về quê hương, đứa lại cố bám trụ lại thành thị, đứa bị cuộc sống xô bồ quật ngã rồi cuốn đi, có đứa lại thuận dòng mà bơi... Chỉ có tôi, vẫn xuôi ngược lúc lên giảng đường, lúc tới bệnh viện, chẳng có thời gian đâu mà để tâm rằng tuổi xuân của mình đang trôi qua rất nhanh.

Mấy năm nay, cuộc sống của gia đình tôi ở quê cũng đã khá khấm hơn rất nhiều. Thăng Mướp chuẩn bị vào lớp ba, Thanh Nguyệt cũng lên lớp hai. Gia đình chú Bình sau khi mở được trang trại bên kia sông thì lập tức trở thành một hộ giàu của xã, giờ chú dì chuẩn bị đón đứa nhỏ thứ hai. Dì tôi có bầu, nhìn càng ngày càng đẹp mặn mà, ai cũng bảo: “Nhìn số nó bị chồng bỏ tưởng đầu khổ, thế mà lại sướng.”

Nhờ vợ chồng chú dì, mẹ và ngoại cũng xây được một ngôi nhà nhỏ kiên cố và vững chắc, không phải nửa đêm nằm lo nhà dột mùa mưa bão nữa. Ngoại tôi ngày càng già, càng yếu, chân tay cũng không còn nhanh nhẹn như trước. Những trưa hè, ngoại hát ru mấy đứa cháu ngủ, giọng khàn khàn, ê a: “Bồng bồng công chồng đi chơi/Đi tới chỗ lội đánh rơi mất chồng/Ông ơi cho tôi mượn cái gầu sòng/Tôi tát nước cạn cho chồng tôi lên.” Lần đầu nghe thấy thế, thăng Mướp đang ngủ bèn góc đầu dậy, hỏi:

“Cụ ơi, sao vợ lại phải công chồng đi chơi? Sao không phải chồng công vợ hả cụ?”

Ngoại tôi không đáp, đưa mắt nhìn về phía sông xa, dường như ngoại đang nhớ lại những ngày tháng xa xưa. Thanh Nguyệt nằm bên cạnh cháu, nhanh nhẩu đáp:

“Vì ông chồng lười.”

“Cháu thì không bao giờ lười.” Thăng Mướp lại nằm trở xuống, hai chân chống vó lên, ngoáy ngoáy mấy cái như đang tập bơi. “Vớ lại nếu có rơi xuống nước thì cháu cũng biết bơi rồi.”

Bà dì nhỏ Thanh Nguyệt cũng lanh không kém, vội cướp lời:

“Dì cũng biết bơi nhé!”

Ngoại tôi thấy hai đứa bắt đầu chí chóc với nhau thì vỗ lên mông mỗi đứa một cái, mắng yêu:

“Cha bố tụi bây, có ngủ không cho bà còn đi cho mấy con gà uống nước nào. Trời nắng thế này, con người còn không chịu nổi nói gì mấy con gà.”

Thế là hai đứa mới chịu nằm im.

Thằng Mướp, từ hồi hơn một tuổi đã ở với cụ, với bà ngoại nhiều hơn ở với mẹ nó. Chị tôi đi làm công nhân may, mấy năm sau trở thành công nhân lành nghề nhất trong phân xưởng, vừa có tay nghề lại vừa có trình độ văn hóa nên dần được cất nhắc lên làm quản lý, thu nhập cũng khá hơn trước. Với đồng lương của chị, trong nhà cũng dần có thêm xe máy, ti vi, tủ lạnh, rồi thay cái hòm thóc cũ bằng một cái hòm mới hơn, thêm một bộ đi văng đóng bằng gỗ bạch đàn lấy lại của nhà dì Mừng nữa. Mấy năm nay, cũng có vài người đàn ông, thậm chí là trai tân muốn hỏi cưới chị nhưng chị đều từ chối. Chị nói đời này chị đã quyết làm một bà mẹ đơn thân, thằng Mướp chính là người đàn ông của đời chị, như vậy đủ rồi. Chị cũng đã một thời yêu đương chê chán, đến giờ chẳng còn mặn mà gì với chuyện tình cảm nữa. Còn anh Đức, sau một thời gian dài theo đuổi chị, đến lúc nhà anh xảy ra chuyện, anh phải gác bỏ chuyện tình cảm, phải đứng lên cáng đáng gia đình với trách nhiệm của một người con trưởng. Anh đã bỏ cuộc hay chưa thì tôi cũng không biết, nhưng đã ngoài ba mươi rồi, anh cũng chưa nói gì tới chuyện gia đình. Thằng Mướp rất quý anh, lúc nào cũng “Bác Đức!”, “Bác Đức!”, chỉ là khoảng cách từ người đứng xa lạ thành người cùng chung sống dưới một mái nhà lại quá mênh mêng. Hoặ anh, hoặ chị tôi, hoặ cả hai, vẫn không dám rút ngắn cái khoảng cách với vợ ấ y.

Tôi gần ra trường, cứ vài tuần lại có một chàng trai nhắn tin hay gọi điện làm quen, nói là cùng quê, hoặ đang làm ở tỉnh, hoặ đang ở trên Hà Nội, được cô này, chú kia giới thiệu. Tôi cũng ợm ờ cho qua, ai có hẹn gặp cũng đi gặp một lần rồi thôi, tôi thôi, họ cũng thôi, có lẽ bởi cái tính tình chẳng nóng chẳng lạnh của tôi. Ai cũng bảo tôi học nhiều, trong đầu toàn thuốc với xi lanh, toàn bệnh tật với vi trùng nên tình cảm cũng khô khan y như thế. Là tôi cố tình như vậy, nhưng lâu dần, chính tôi cũng cảm thấy hình như con người mình dần nhạt nhẽo, vô vị đi kinh khủng.

Linh lấy chồng rồi, chỉ còn tôi và Lan ở cùng nhau. Nó vẫn kiên trì bám trụ lại thành phố, làm trái nghề, hiện đi làm báo cho một tòa soạn báo điện tử, cũng chẳng yêu đương gì, ngày nào cũng đi làm tới tối mịt rồi lại về phòng trọ làm bạn với tôi. Thỉnh thoảng, chúng tôi sẽ chờ nhau chạy vòng

vòng quanh thành phố, đi chán thì sẽ ghé vào một quán ven đường thân thuộc để ăn tối. Lúc nào nó cũng kể về hàng tỷ những anh chàng rất được, rất đẹp trai, còn bảo tôi thích anh nào nó sẽ tán giùm cho. Tôi cười khùng khục, thách thức rằng có giỏi thì nó cứ tán lấy một anh cho riêng mình đi đã. Những lúc như thế, nó lại nhìn tôi bằng ánh mắt rất kỳ lạ mà tôi chẳng thể nào hiểu được. Rồi nó sẽ lại nói một câu, lần nào cũng y như nhau:

“Mày yêu tới điên rồi con ạ!”

Tôi hất mặt vênh vác với nó:

“Còn hơn đứa chẳng biết yêu.”

Rồi hai đứa cùng cười.

Nhiều khi, những đứa gần-hai-bảy như chúng tôi cứ hay dở hơi theo cách ấy.

Trước khi kết thúc đời sinh viên, tôi đã kịp ra cuốn sách đầu tay của đời mình với bút danh Tâm Anh - được tôi ghép từ tên mình và tên Quang Anh. Cuốn sách ấy chẳng hề sướt mướt, chẳng có nhân vật nào chết đi, cũng chẳng có thứ tình yêu khiến người ta khóc như mưa giống như các truyện trước đây tôi đã từng viết trên những cuốn vở học sinh, nó chỉ là một câu chuyện tôi viết về mối tình xa vời vợi của mình với một cái kết lơ lửng. Vài người khen văn tôi hồn hậu, vài người chê nội dung nó nhạt nhẽo, nhưng tôi viết không phải để lấy nước mắt của độc giả, vì vậy tôi không quá bận tâm với những điều ấy. Trong buổi giao lưu ra mắt sách cùng hai tác giả trẻ khác, tôi gần như bị chìm ngấm giữa tài năng của hai người họ. Chỉ đến khi MC hỏi tôi về bút danh mà tôi chọn, tôi đã chậm rãi kể ra chuyện tình của đời mình. Đến khi tôi kết thúc câu chuyện bằng việc nói rằng: “Tôi vẫn tin anh như một cánh chim, dù bay bao xa rồi cũng sẽ trở về cái tổ đầu tiên của nó”, cả khán phòng giao lưu lặng như tờ. Rồi có một cánh tay rụt rè giơ cao, cô gái xin phát biểu với đôi mắt đỏ hoe, cô ấy kể rằng bản thân cũng đã chờ người bạn trai đi tàu viễn dương được ba năm rồi, dù một năm vẫn gặp nhau được đôi lần nhưng cô ấy đang nghĩ tới việc nói lời chia tay vì yêu xa quá áp lực. Sau khi nghe xong câu chuyện của tôi, cô ấy lại thấy

mình quá kém cỏi, và cô ấy nói sẽ tiếp tục chờ đợi. Kết thúc câu chuyện dài trong tiếng sục sùi, cô gái còn chúc chúng tôi sớm được đoàn tụ với nhau.

Sau hôm ấy, trên trang mạng xã hội cá nhân, tôi nhận được khá nhiều tin nhắn, lời chúc của độc giả. Chuyện tình của tôi và Quang Anh đột nhiên trở thành một câu chuyện tiêu biểu của những cặp đôi yêu xa. Nhiều bạn còn viết cả email cho tôi và tâm sự dài dằng dặc về những khó khăn mà họ gặp phải khi yêu nhau, nhưng khi đọc xong truyện của tôi rồi, họ lại thấy nhẹ nhàng đi rất nhiều. Về sau, không phải cặp đôi nào yêu xa cũng có cái kết mỹ mãn, nhưng ít ra lúc ấy, tôi đã giúp họ tiếp tục nuôi hy vọng, cho đến cái ngày họ tự nguyện buông tay.

Ra trường, tôi băn khoăn đứng giữa hai lựa chọn, hoặc về quê làm ở bệnh viện huyện với mức lương dành cho công chức mới vào ngành và một món tiền thưởng cao ngất mà giám đốc bệnh viện hứa tặng cho bất kỳ bác sĩ trẻ nào chịu về tuyến dưới, hoặc vào làm tại một bệnh viện quốc tế nơi thầy trưởng khoa của chúng tôi đang làm giám đốc. Dù chỉ là một bệnh viện tư, nhưng điều kiện phát triển ở đây rất tốt, chúng tôi có nhiều cơ hội để nâng cao trình độ hơn. Nếu tôi muốn tiếp tục học lên thì tốt nhất là ở lại thành phố, thầy đã nói như thế vào ngày tôi đến xin ý kiến của thầy. Nghĩ mãi chẳng thông, cuối cùng tôi quyết định về quê nghỉ ngơi ít ngày, nhân tiện tham khảo ý kiến của gia đình xem thế nào.

Lúc tôi nói chuyện ấy với mẹ, mẹ sững sốt thốt lên:

“Cái gì? Cho hẳn năm mươi triệu cơ á?”

“Vâng. Các bệnh viện tuyến huyện lúc nào chẳng trải chiếu hoa cho bác sĩ trẻ về, thế mà cũng chẳng có ấy...”

“Thế ý mà thế nào?”

“Con cũng đang nghĩ, con định học lên nữa...”

“Lại còn học nữa à? Mà học bảy năm chưa chán hả con? Hai lăm, hai sáu tuổi đầu rồi, học nữa thì mà định bao giờ mới nghĩ tới chuyện chồng con hả? Họ hàng, cô bác người ta cứ mắng mẹ, bảo cho mà học lăm, rồi còn viết với chả lách, đến lúc rồi ẽ chồng gọng ra ấy... Mà đàn bà con gái,

sinh con cũng có tuổi, quá tuổi rồi muốn sinh con cũng khó lắm. Mà không nhìn gương chị Thảo nhà bác Thiêm kia à, lấy chồng muộn, giờ muốn sinh con mà mãi không sinh được, vợ chồng đâm ra lục đục đấy.” Mẹ tôi than thở.

“Mẹ à! Bây giờ con gái người ta lấy chồng muộn đây ra đấy. Mà nếu không có ai lấy thì con ở nhà với mẹ cũng được mà.” Tôi cười đùa.

“Về làm bác sĩ tuyến huyện cũng được chứ sao. Mấy chục triệu thưởng ấy cũng đủ làm vốn mua một miếng đất ngoài đầu làng rồi. Cứ bon chen lên thành phố làm gì cho mệt. Mà nhìn cái Linh ấy, đẻ được một thằng con trai, giờ cứ ở nhà nuôi con có phải sướng không.”

“Con định học chương trình bác sĩ nội trú, nếu thi đỗ thì con sẽ học thêm khoảng ba năm, sau đấy có thể xin về bệnh viện tỉnh làm mà không mất tiền xin xỏ gì cả. Gọi là học nhưng thực ra là vừa học vừa làm nên con vẫn có lương mà. Mà mẹ tưởng thi bác sĩ nội trú dễ lắm sao, mỗi đợt chỉ lấy có vài người thôi ấy, nếu đỗ sẽ được các giáo sư đầu ngành hướng dẫn, con chỉ sợ mình không đỗ nổi thôi.”

“Thôi, khó thế thì ở nhà mà lấy chồng con ạ! Trước giờ tao cứ bảo đàn ông phũ phàng, bạc bẽo lắm, nhưng thực ra cũng còn đây người tốt mà. Học cao rồi khó lấy chồng, mà đến lúc ấy đàn ông tốt nó cũng lấy vợ hết rồi.”

Tôi bị lý lẽ của mẹ suýt làm cho phì cười. Tôi gật như gà mổ thóc, sau đó lại bảo:

“Nếu chẳng còn đàn ông tốt nữa thì con cứ ở vậy thôi.”

“Chị học nhiều, lắm lý lẽ lắm.” Mẹ lườm tôi và mắng, nhưng tôi biết mẹ cũng chỉ đang lo lắng cho ”sự nghiệp lấy chồng” của con gái bà.

Ngồi một lúc, mẹ tôi lại tỉ tê:

“Mẹ thấy thằng Long, bí thư xã đoàn cũng được đấy. Nó người làng bên, gia đình gia giáo, nghe nói trước học cùng với chị mày ấy, có biết nó không? Nó hay sang làng này, thỉnh thoảng lại rẽ vào đây chơi, rồi hỏi thăm

mày suốt đấy. Mẹ thấy nó là người tử tế, đàng hoàng, lại chất phác... hay là...”

Tôi vội vàng lảng sang chuyện khác.

Tôi ở nhà nghỉ ngơi ba ngày thì đã thấy thầy gọi giục lên bảo đi làm, bệnh viện dạo này nhiều bệnh nhân vì đang có dịch sốt phát ban nên phải tăng cường bác sĩ. Tối hôm trước ngày tôi quay lại thành phố, mẹ gọi tôi vào buồng rồi đưa cho tôi một cái túi hồ sơ và nói:

“Mấy năm nay mẹ cứ giấu mày chuyện này. Nhưng thấy mày cứ như thế này, tao cũng thấy có lỗi lắm. Hôm rồi lại nhận được thư của nó, mẹ nghĩ có lẽ duyên của chúng mày còn chưa dứt. Thôi, nay mẹ trả lại mày, mày giận hay trách móc gì tao cũng chịu. Trước kia làm thế cũng vì muốn mày yên tâm học hành, không tơ tưởng gì tới nữa...”

Mẹ thở dài rồi lại bước ra ngoài. Tôi nhìn cái túi hồ sơ, trong lòng như có phong ba bão tố, không hiểu sao dù mẹ chẳng nói rõ ràng nhưng tôi lại hoàn toàn hiểu ra hết thấy mọi chuyện. Tôi mở túi hồ sơ, dốc ngược nó, một đồng phong bì đủ loại màu mè từ bên trong rơi ra. Tôi nhặt từng cái lên, nhìn ngày gửi phong bì trên dấu bưu điện, cái nào cũng được gửi vào tháng bảy, chỉ có năm khác nhau. Chín lá thư, mỗi năm một lá, bắt đầu từ năm Quang Anh đi. Tám lá thư đều đều được gửi từ nước Anh, chỉ có lá thư gần đây nhất lại từ châu Phi, một đất nước phía Nam địa lục đen mà tôi chưa từng nghe tên bao giờ.

Hôm ấy, tôi thức trọn đêm để đọc những lá thư Quang Anh gửi từ nước ngoài về cho tôi, có lúc vừa đọc vừa lau nước mắt. Chín năm qua, hóa ra không chỉ mình tôi, mà chính Quang Anh cũng không hiểu được tại sao chúng tôi lại cứ chờ đợi nhau trong vô vọng. Tôi thì đã đành, tôi không có một chút tin tức gì của anh, vì vậy tôi mới chờ đợi. Còn anh thì vẫn nhận được tin về tôi, mặc dù chỉ là tin bịa đặt, nhưng tại sao anh vẫn cứ cố chấp như thế? Anh đã từng về Việt Nam nhưng lại không dám đối mặt với tôi, thế mà vẫn cứ viết thư đều đặn mỗi năm. Anh đã nghĩ rằng, có lẽ những lá thư này gửi đi đều thất lạc nên mới chưa một lần nhận được hồi âm từ tôi,

và vì tôi đã vui vầy bên người mới, nên anh chỉ gửi cho giải tỏa nỗi lòng mình. Trong một lá thư anh còn kể, anh từng thử hẹn hò vài cô gái, nhưng rốt cuộc vẫn chẳng đi tới đâu, vì tôi cứ mãi ở lì trong trái tim anh. Anh nói, dù về sau có bước qua vài cuộc tình nữa, nhưng anh không thể tin được rằng một người lại có thể ở trong tim người khác lâu đến thế.

Tôi thì nghĩ, có lẽ là định mệnh, hay như mẹ nói, có lẽ bởi duyên chúng tôi vẫn còn chưa dứt, để đến bây giờ cả hai vẫn còn đau đầu về nhau. Tôi giận mẹ đã giấu đi những lá thư ấy, tôi càng giận người bạn mình tin tưởng nhất lâu nay đã luôn tìm cách phá hoại sau lưng tôi, nói xấu tôi trước mặt anh. Nhưng mặt khác, có lẽ tôi càng phải biết ơn họ vì đã cho chúng tôi thực hiện một phép thử tình yêu, để cho trái non ngày nào đến ngày chín mọng, để cho tôi một mực chờ mong, một mực kiên trì đợi anh suốt từng ấy năm, không cho một người đàn ông nào khác được phép xâm chiếm trái tim mình.

Tình yêu khắc cốt ghi tâm đôi khi chẳng cần trải qua biệt ly sinh tử, cũng chẳng cần phải sớm tối bên nhau trải qua những buồn vui trong cuộc sống. Nó chỉ cần là một người mãi mãi ở trong tim một người, chỉ cần thoáng nghĩ tới nhau thôi cũng vừa cảm thấy hạnh phúc lâng lâng, lại vừa nhoi nhoi trong lòng.

Qua tám lá thư đầu tiên, tôi hoàn toàn có thể xâu chuỗi mọi việc lại thành một câu chuyện dài về những gì đã xảy ra giữa chúng tôi.

Ngày ấy, thấy tôi mãi không gửi lời mời kết bạn trên yahoo nên Quang Anh đã sốt ruột và quyết định viết thư tay cho tôi, còn gửi kèm theo cả một bức ảnh anh quàng chiếc khăn tôi đan tặng đang đứng bên bờ sông Thames. Thư gửi đi được vài tuần anh mới thấy tin nhắn trả lời trên mạng của Lan, nó nói với anh rằng tôi không muốn nói chuyện với anh, muốn tập trung vào học hành chứ không phải yêu đương vớ vẩn. Đến năm thứ hai, tức sau khi tôi thi đại học xong, anh gửi tiếp cho tôi một lá thư, hỏi han tình hình thi cử của tôi. Tất nhiên, chẳng có phản hồi nào từ tôi cả. Lan cũng từ chối cho anh liên lạc của tôi. Sang năm thứ ba, khi anh vui mừng báo với Lan rằng anh sẽ về nước nghỉ đông, lúc này, Lan nói với anh rằng tôi đã có bạn

tra mới. Khi về nước, anh đã không liên hệ gì với tôi, chỉ có một lần anh ngồi uống nước trước cổng trường Y, đợi cả ngày chỉ để mong được nhìn thấy tôi một lần. Đó đúng vào ngày Đông hẹn gặp tôi. Thấy chúng tôi đi với nhau, anh nghĩ là Lan đã không nói dối mình, vì vậy anh quay trở về Anh. Trong thời gian tiếp theo đó, anh có kết bạn với mấy cô gái, nhưng rốt cuộc chuyện tình của họ chẳng đi tới đâu, anh nhận ra họ chẳng thể nào thay thế được hình ảnh của tôi trong trái tim mình.

Lại thêm một năm nữa, dù có một cô bạn gái ở bên nhưng thói quen viết một lá thư cho tôi như đã ăn vào máu mặc dù chưa một lần nhận được hồi âm. Bức thư này, anh viết rất dài, cũng là bức thư lấy đi của tôi nhiều nước mắt nhất. Anh đã khổ sở biết bao nhiêu trong những năm này, khi không thể nào buông bỏ được tình cảm với tôi, lại không thể trở về theo đuổi tôi lần nữa. Những năm sau đấy, Quang Anh mang theo hình ảnh của tôi trong tâm trí đến với những chuyến tình nguyện ở châu Phi dài đằng dặc. Đồng cỏ, hoang mạc, rồi rừng rậm nhiệt đới, những người ốm đói, bệnh tật truyền nhiễm đã kéo anh ra khỏi cuộc sống hiện đại với internet và công nghệ số, kéo anh ra khỏi những cảm xúc yêu đương ủy mị, khiến cho anh phải bận bịu suốt một thời gian dài. Vậy mà chẳng năm nào anh quên gửi thư cho tôi vào đúng mùa hè, đúng tháng có ngày sinh nhật của tôi. Anh kể về những chuyến đi, những điều anh mắt thấy tai nghe, những điều anh đã trải qua. Đến mùa xuân vừa rồi, khi quay lại châu Âu, anh đọc được tin tức về tôi và cuốn sách đầu tay của tôi ở trên vài trang mạng tin tức. Anh quyết định sẽ quay về Việt Nam sau chuyến đi tình nguyện ở Swaziland, để tìm cho mình câu trả lời thực sự, xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra giữa chúng tôi? Ở lá thư cuối cùng này, anh viết:

“Em thân yêu,

Swaziland đang bước vào những ngày khắc nghiệt nhất của mùa đông, giữa tháng sáu, khi mà Việt Nam cũng đang trải qua những ngày hè nắng nóng nhất. Đêm nay, không hiểu sao anh lại nghĩ rất nhiều về những ngày xưa, từ dạo anh vẫn còn là thằng nhóc mười tám tuổi lúc nào cũng ngáo

ngờ, ra về ta đây với đám con gái nhưng lại chẳng khác gì con mèo nhỏ ngoan ngoãn khi ở bên em.

Gần mười năm qua rồi, chúng ta đều đổi khác, vậy mà anh vẫn cứ tưởng niệm về quá khứ. Lúc nhận được thư anh chắc cũng đã gần tới sinh nhật em, em cũng ra trường rồi. Ước mơ của em ngày ấy không ngờ em lại thực hiện được cả hai, chỉ có anh là thất hứa, không thể trở về trước lúc em học xong. Anh đã từng nghĩ duyên nợ của chúng ta đã hết từ ngày ấy, anh đã nghĩ em quên anh, quên lời hứa của chúng ta mất rồi, anh đã nghĩ rất nhiều về chuyện sẽ từ bỏ. Đến ngày hôm nay, anh cảm ơn ông trời đã không cho anh làm thế, để anh có niềm tin quay lại quê hương mình.

Anh quay về công ty ở London hồi tháng hai, không ngờ lại tình cờ nhận được tin về em. Anh đọc bài báo phỏng vấn em, tìm đọc cả truyện mà em viết về chúng mình. Anh đọc hết một đêm, lúc nào cũng có cảm giác mình được quay lại ngày xưa một lần nữa, thậm chí có những đoạn anh còn khóc. Anh khóc vì nhớ em quá!

Anh ở đất nước này đã được ba tháng, lúc nào cũng bận rộn lắm. Ở đây cái gì cũng thiếu, chỉ thừa nghèo đói và bệnh tật. Chẳng một nơi nào có sự bình yên cho tuổi thơ ở đây cả, khác quá nhiều so với chúng ta ngày trước. Ở đây cũng chẳng có mạng xã hội, có internet, người ta vẫn liên lạc với nhau qua những lá thư, và vô số người cả đời không đọc được nổi một chữ. Công việc của bọn anh, ngoài hỗ trợ về y tế, sức khỏe, đôi khi còn làm giáo viên không công cho họ nữa. Hôm trước anh gọi điện về cho mẹ, nói rằng sẽ về Việt Nam, sẽ không đi nữa. Em biết mẹ vui thế nào không, bởi từ ngày anh quyết định đặt chân tới châu Phi, mẹ lúc nào cũng như có con đi đánh trận vậy. Ở đây, anh có thể chết vì bệnh tật, vì HIV bất cứ lúc nào; một vài người cùng đi với anh chuyến này đã mãi mãi ra đi vì bệnh truyền nhiễm. Nếu anh về và ở lại Việt Nam, có lẽ đây sẽ là chuyến đi tình nguyện cuối cùng của anh đấy, nên anh sẽ rất nhớ nơi này và cả những nơi mình đã đi qua, dù rất nhiều thứ lưu lại chỉ là những kỷ niệm khủng khiếp.

Cô gái của anh ạ! Rồi anh sẽ kể cho em nghe về vùng đất này, về con người nơi này, và sẽ đưa em đi thật nhiều nơi anh còn muốn đến. Làm một

người viết, em hãy đi thật nhiều, trải nghiệm thật nhiều, đừng ngồi trong xó cửa mà viết ra những điều tầm thường nhé! Tâm hồn em trong sáng, đừng để vẩn đục bởi những danh lợi tầm thường, mọi thứ rồi anh sẽ thay em cáng đáng hết. Anh biết những điều này giờ anh có nói em cũng chẳng thể nhận được, nhưng nhất định anh sẽ làm hết những điều đó cho em. Hãy cứ sống vui vẻ, lương thiện như em trước đây.

Anh sẽ về trước khi Hà Nội vào thu. Lâu lắm rồi, hình như anh đã quên cái vị thu Hà Nội. Nay, một ngày nào đó, em hãy viết về Hà Nội của chúng ta nhé!

Thương nhớ em nhiều!

Quang Anh.”

Nửa đêm, tôi mò dậy vào facebook của anh (địa chỉ facebook anh đã gửi cho tôi trong lá thư của ba năm trước), lại không ngờ rằng anh lại ở trong danh sách những người vẫn đang dõi theo mình lâu nay. Tôi lục tìm những bức ảnh có mặt anh, lặng người đi khi chính mình không còn nhận ra Quang Anh thư sinh, trắng trẻo ngày trước nữa. Anh đen đi, cao lớn và khỏe khoắn, có lẽ nắng và gió sa mạc đã rèn giũa anh thành một người đàn ông phong trần như hiện tại. Bài viết gần đây nhất của anh là từ cách đây hai tuần, chỉ có một câu tiếng Anh với nội dung rất ngắn: “Can’t take my eyes off you!” (Không thể nào rời mắt khỏi em được!), kèm theo đó là bức hình chụp một góc bìa cuốn sách đầu tay của tôi, nơi có hình ảnh và lý lịch trích ngang của tác giả. Trái tim tôi chợt run lên, y như những xung động đầu đời tôi đã từng trải qua cùng anh vào cái đêm mưa gió ấy khi anh hôn tôi lần đầu. Dù ngoại hình có thay đổi cỡ nào, Quang Anh vẫn cứ ngọt ngào như thế.

Tôi thức đến gần sáng, quyết định sẽ không gửi tin nhắn offline cho anh vì dù có nhắn anh cũng không thể đọc được ngay. Tôi viết tặng anh một bài thơ rồi đăng ngay trên tường nhà anh.

Chẳng phải bởi mùa thu...

Chẳng phải bởi mùa thu

Mà em yêu màu vàng hoa cúc
Màu tương lai
Màu tình yêu rất thực
Giữa con đường luôn lắm nhưng chông gai

Cũng chẳng bởi hoa nhài
Mà em yêu đêm thu dịu ngọt
Hương cuộc đời
Hương tình yêu ngào ngọt
Giữa quần quanh những hờn giận vấn vương

Mùa thu này
Nắng có nhớ có thương
Có ngọt ngào
Có vàng ươm giọt mật
Có như em
yêu anh
rất thật
Gió đầu mùa còn lắm những hanh hao.

Mùa thu về có những nỗi khát khao
Anh nhớ không những ước ao thuở trước
Còn đánh thức em bằng ban mai ấm ướt?
Và dịu dàng như những môi hôn?

Thức trọn một đêm, sáng hôm sau, tôi thu xếp đồ đạc rồi xin phép mẹ lên Hà Nội như đã định. Tôi nói với mẹ:

“Thời gian này con sẽ làm việc ở bệnh viện tư ở trên ấy. Sau khi thi xong, nếu đỗ thì con sẽ ở lại học tiếp, còn nếu con trượt, con sẽ về quê làm việc.”

Mẹ nhìn quàng mắt thâm đen của tôi, thở dài, sau đó dặn dò mấy câu rồi nhờ thằng Việt chở tôi lên huyện bắt xe. Thằng Việt là con lớn của cậu Nhân tôi, thằng nhóc thò lò mũi xanh ngày xưa giờ đã sắp làm ông bố một con rồi.

Vừa lên tới thành phố, tôi vội vàng bắt xe ôm về phòng ngay. Lúc tôi về tới phòng, Lan vẫn còn đang quần chân, bật điều hòa lạnh toát mà ngủ. Nó làm báo nên giờ giấc cũng chẳng như dân công sở bình thường khác, hầu như là ngủ ngày cày đêm, có những hôm tôi chuẩn bị đi làm rồi nó mới mò lên giường ngủ. Thường thì, tôi sẽ để cho nó ngủ yên, nhưng sáng nay, tôi lập tức lôi nó ra khỏi giường, trong lúc nó còn đang cau có nhìn tôi với gương mặt ngái ngủ hết sức buồn cười, tôi đã lập tức căn vặn nó:

“Mày nói đi, mày vẫn giấu tao liên lạc với Quang Anh phải không?”

Nó ngơ ngác nhìn tôi, có vẻ như vẫn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ. Sau một lúc, đã dần hiểu ra vấn đề tôi vừa hỏi, gương mặt nó hiện rõ vẻ bối rối. Nếu những điều Quang Anh nói là sự thật, thì người bạn thân nhất của tôi này bấy lâu nay vẫn luôn ném đá sau lưng tôi.

“Tại sao năm ấy mày lại nói rằng Quang Anh không cho mày nick yahoo của anh ấy? Tại sao mày nói thế nhưng lại lén lút sau lưng tao nhắn tin cho anh ấy? Tại sao mày lại làm thế?” Tôi gần như hét lên khi nó không nói gì. Những ám ức tôi chịu suốt từ đêm qua tới giờ đã lên tới đỉnh điểm, và tôi chỉ muốn phát tiết mà thôi.

“Vì tao không tin hãn sẽ về, tao không tin hãn sẽ chung thủy với mày. Đàn ông chẳng có ai giữ được lời hứa cả.” Sau một thoáng bối rối, nó nhìn tôi lạnh lùng và đáp với một giọng vô cùng bình thản.

“Nếu thế thì cũng thôi đi. Nhưng mày vẫn còn liên lạc với anh ấy, mày còn nói với anh ấy rằng tao đã có bạn trai mới rồi, mày không muốn anh ấy tiếp tục chờ đợi tao?” Tôi choáng váng với câu trả lời của nó, nhưng vẫn không quên đưa ra một mớ những câu hỏi chất vấn.

“Mày chờ hẳn suốt chín năm rồi, mày không thấy mệt mỏi ư? Còn tao, tao thấy mệt mỏi thay cho mày nên tao mới làm thế. Mày có biết lúc hẳn để hình hẳn và con bạn gái người Anh của hẳn làm avatar, tao đã điên tới mức nào không? Tại sao mày vẫn một mực chờ hẳn, còn hẳn lại thay lòng đổi dạ nhanh như vậy?” Nó hét lại vào mặt tôi.

“Chẳng phải vì mày nói với Quang Anh rằng tao đã quên anh ấy, tao không muốn lên yahoo nói chuyện với anh ấy, tao muốn tìm một người yêu luôn ở cạnh tao, nên anh ấy mới nghĩ tới chuyện tìm bạn gái mới để quên tao hay sao?”

“Được rồi. Là tao sai tất. Vừa lòng mày chưa? Giờ mày muốn làm gì tao nào?” Nó tiếp tục gào lên, như thể nó mới là người bị oan uổng vậy.

Không thể chấp nhận cái tính cách vừa gây sự vừa la làng của nó như thế, tôi lập tức đi tới tủ quần áo, lôi hết đồ của mình ra.

“Tao sẽ chuyển đi.”

“Tùy mày.”

Nó đáp bằng giọng hờ hững, sau đó lại trùm cái chăn lên đầu, quay mặt vào tường vờ như ngủ tiếp.

Tôi nói là làm, công cuộc thu dọn đồ đạc của tôi cũng khá nhanh, vì ngày chuyển tới đây ở cùng bọn nó tôi chẳng có gì, sau tám năm ở chung, tôi cũng chỉ có một cái vali để mang đi mà thôi. Lan vẫn nằm im trong chăn, nhưng đến khi tôi chuẩn bị đi, nó lại vùng dậy, hỏi:

“Mày định đi thật đấy à? Mày làm gì có chỗ nào mà đi?”

Tôi nhìn nó, chẳng hiểu cơn giận trong lòng đã bay biến đi đâu mất. Nhưng cứ nghĩ tới những gì nó đã làm với tôi và Quang Anh, tôi lại không thể nào có thể đối xử như cũ với nó được.

“Đó là việc của tao.”

“Mày cứ ở lại đi. Mai tao đi công tác rồi, chắc cũng mấy ngày mới về. Chừng nào tao về rồi chúng ta nói chuyện lại.” Nó dụ giọng nói với tôi.

Đúng là trên đời này, cũng chỉ có đứa bạn thân của mình là người hiểu mình nhất, cũng chính vì nó hiểu mình nhất nên mới bị nó lừa suốt chín

năm trời như thế.

Tôi ngồi phịch xuống cái ghế trước bàn trang điểm của nó, nhìn về mặt bơ phờ đầy mệt mỏi của nó, có lẽ vì câu chuyện với tôi vừa rồi mà nó chẳng thể ngủ thêm được. Rồi tôi hỏi nó một câu mà từ hôm qua tới giờ tôi vẫn hoài nghi trong lòng:

“Mày nói đi. Mày làm vậy, có phải vì mày cũng thích Quang Anh phải không?”

Nó nhìn tôi, không hiểu sao lúc ấy nó lại nhếch miệng cười một cái. Rồi nó đáp với vẻ mặt thản nhiên:

“Tao không quan tâm hẳn. Tao làm tất cả vì mày.”

“Tao không tin.” Tất nhiên tôi chẳng ngốc để tin nó ra sức phá hoại chúng tôi chỉ vì nó nghĩ rằng tôi sẽ bị Quang Anh phản bội nếu chúng tôi yêu nhau.

“Vì tao yêu mày.” Nó chậm rãi nhả từng từ. Giây phút ấy, mọi suy nghĩ của tôi như bị đông cứng lại.

Thấy tôi nhìn trân trân, nó lại nhún vai, nhắc lại điều đó như sợ tôi chưa nghe ra:

“Tao đồng tính. Tao yêu mày. Như vậy đủ lý do chưa?”

Tôi sốc. Chơi với nhau từ hồi còn đi mẫu giáo, tính tới bây giờ cũng hơn hai mươi năm, lại ở cùng nhau tới hơn năm năm trời, chưa bao giờ tôi bị nó dọa cho sợ đến ngây ngời như lúc này.

Nó ngồi trên giường, nhìn tôi đang chết lặng trên ghế hồi lâu, sau đó lại nói tiếp:

“Tao xin lỗi. Chuyện này có lẽ phũ phàng với mày. Tao ích kỷ như thế cũng chỉ vì tao không dẫn lòng được cái thứ tình cảm chết tiệt của tao dành cho mày. Những lần chúng ta đi uống, lúc nào mày cũng say trước tao, mày có biết những lúc ấy mày nói gì không? Mày làm nhảm gọi tên hẳn, lúc ấy tao chỉ muốn đánh cho hẳn một trận rồi lôi cổ hẳn về cho mày mà thôi. Dù kiếp này tao chẳng thể yêu được mày, nhưng tao cũng không thích nhìn thấy mày phải vật vã nhớ nhung một thằng mà đến giờ nếu không có mạng

internet chết tiệt kia thì tao thề là tao chẳng nhớ nổi mặt hăn ngang dọc như thế nào nữa.”

Nó nói tới nổi nước bọt bắn tung tóe, như thế cả tỷ năm rồi nó chưa được nói câu gì. Còn tôi, vẫn chưa thể tin được vào cái sự thật mà mình vừa nghe, nên rốt cuộc tôi vẫn ngồi im.

“Được rồi, đừng quan tâm tới tao. Nếu mày đã biết mọi chuyện, chắc hẳn mày cũng liên lạc được với hăn ta rồi. Tình yêu của mày sắp về, vì thế hãy vui vẻ lên. Tao xin lỗi vì tất cả những gì đã xảy ra. Nếu mày cảm thấy không thể ở được với một đứa luôn ngấp nghé yêu đương với mày, mày có thể chuyển đi trước khi tao đi công tác về.” Lan vừa nói vừa gấp chặn lại, sau đó nó vào nhà tắm đánh răng rửa mặt, thay đồ và dắt xe ra ngoài.

Nhìn thái độ bất cần đời của nó, tôi hết hoảng hốt:

“Mày đi đâu thế?”

“Đi ăn sáng.” Nó trả lời cộc lốc. Lòng tôi nhói đau, chưa bao giờ nó lạnh lùng với tôi như thế cả.

Cuộc tranh cãi giữa tôi và Lan cuối cùng kết thúc như thế. Chiều hôm ấy, tôi lên gặp thầy trưởng khoa để nói với thầy rằng tôi sẽ cố gắng ôn thi để thi đỗ bác sĩ nội trú, thầy rất vui vẻ, nói rằng tôi rất bản lĩnh, không hổ danh là học trò cưng của thầy. Tôi lang thang đến tận tối mịt mới về, tâm trạng vô cùng nặng nề khi nghĩ tới chuyện sẽ phải đối mặt với Lan ở nhà. Nhưng lúc tôi về, Lan đã đi, nó còn để lại giấy nhắn, nói rằng nó đi tàu đêm, tuần sau mới về.

Tôi đã ngủ nguyên cả một đêm cộng nửa ngày hôm sau, khúc mắc của tôi suốt thời gian dài đã qua cuối cùng cũng được tháo gỡ, cả người tôi nhẹ nhõm như chưa từng có suốt chín năm nay.

Tôi không biết được chúng tôi sẽ như thế nào sau khi gặp lại. Tình yêu của chúng tôi đã chín, nhưng tôi không biết cuối cùng nó sẽ ngọt lành hay đắng chát, nhưng đúng như dì đã nói, dù ngọt dù đắng thì cuối cùng chúng tôi cũng hiểu thấu mùi vị của tình yêu, một tình yêu thực sự mà không phải tuổi mười bảy khi xưa đã có thể nhận thức được.

CHƯƠNG 25

KẾT

Quang Anh về vào một ngày tháng mười, cây hoa sữa đầu cổng nhà trọ bước vào những ngày buông hương khắp xóm, khi tôi đang ngồi trên giường và xem mấy trang tin về các mẫu váy cưới mới. Người ta nói, phụ nữ ở tuổi hai bảy, nếu còn độc thân thì việc làm đạt tần suất nhiều nhất mỗi lần lên mạng chính là xem váy cưới, hoặc không thì cũng xem tới cái gì đó để làm đẹp hơn cho mình. Nhận được tin nhắn qua facebook của anh, tôi vội vàng lao ra khỏi nhà, cũng chẳng từ tốn bắt xe bus như thường ngày nữa mà vẫy ngay ông xe ôm ở đầu ngõ, sau đó bảo ông ấy đi tới địa điểm anh hẹn tôi.

Lúc tôi đến đầu cầu Long Biên, đã lập tức nhìn ra anh đang đứng dựa lưng vào lan can cầu, ánh mắt nhìn theo dòng người xuôi ngược, như đang cố tìm ai. Rồi anh cũng nhìn thấy tôi đi về phía mình. Anh đứng thẳng dậy, mắt lấp lánh cười, miệng cũng cười, trái tim tôi đập mạnh như muốn phá tan lồng ngực, như thể cô gái lần đầu đi hẹn hò vậy. Tới gần, tôi còn đang muốn hỏi xem anh về từ khi nào, anh đã nắm lấy tay tôi và kéo mạnh về phía mình. Lúc tôi yên ổn nằm trọn trong vòng tay anh, tôi nghe anh nói với mình:

“Giấc mơ này dài quá, cuối cùng cũng kết thúc rồi. Anh nhớ em quá, cô gái nhỏ của anh!”

Chúng tôi về bên nhau đơn giản như thế, chẳng có gì gọi là lãng mạn như tiểu thuyết, nhưng với tôi nó vẫn thật sự ngọt ngào khôn tả.

Cuối cùng, chúng tôi đã có thể ở bên nhau sau chín năm xa cách, những tháng ngày đã qua nhìn lại thật quá dài mà chẳng ai trong chúng tôi tin được là mình đã đi qua từng ấy thời gian.

Sau này, Quang Anh nói với tôi rằng, nếu không phải Lan gửi cho anh link bài báo viết về tôi thì anh cũng sẽ không có quyết tâm trở lại Việt Nam. Về sau, Lan còn nói với anh mọi sự thật xảy ra trong chín năm qua, và rằng tôi vẫn chờ đợi anh bấy lâu nay. Nó kể cho anh nghe những lần tôi say rượu rồi làm nhảm gọi tên anh, những lần tôi ngồi ngẩn ngơ ngắm nhìn sợi dây chuyền hình bông tuyết hay thở dài khi đọc lại bức thư đã cũ mèm lần đầu anh gửi cho tôi. Nó nói rất nhiều, chỉ để chứng minh cho anh thấy tôi đã yêu và chờ đợi anh như thế nào, dường như nó rất muốn cứu vãn chuyện của chúng tôi. Nếu không nhờ nó, có lẽ sẽ còn rất lâu chúng tôi mới lại giải thông được khúc mắc này. Nhưng tôi và Lan không thể trở lại được như ban đầu nữa, mãi mãi là như thế, chính nó đã nói với tôi điều này khi tôi đề nghị được làm lành.

Sau chuyến công tác vào hồi cuối tháng bảy, Lan quyết định vào Sài Gòn định cư, nó nói rằng vùng đất ấy hợp với con người nó hơn. Em gái nó, Linh, ba năm sinh hai đứa con, cuối cùng yên phận làm một bà nội trợ ở nhà, sống bằng đồng lương của chồng. Cùng ở Hà Nội, thỉnh thoảng tôi tới chơi với nó, lúc nào cũng chỉ thấy nó quanh quẩn với hai đứa con, chồng thì đi công tác quanh năm suốt tháng. Tôi hỏi rằng nó không sợ chồng đi suốt thế rồi bồ bịch bên ngoài hay sao, nó cười và đáp rất lạc quan:

“Đã yêu là phải tin. Mà còn tin ông Quang Anh quay về được, chẳng lẽ chồng tao mà tao còn nghi ngờ.”

Mặc dù sau này vợ chồng nó thực sự rơi vào cảnh lục đục vì ông chồng có bồ bên ngoài, nhưng tôi vẫn không thể trách nó tin tưởng chồng một cách mê muội được, bởi chính tôi, ngày ấy khi quyết định chờ Quang Anh, có lẽ người ngoài nhìn vào cũng sẽ thấy tôi cả tin, gàn dở y như vậy mà thôi. Chỉ có thể mượn lại lời của ngoại tôi để nói: người đàn bà cũng giống như vầng trăng trên trời, chẳng có ai tròn vẹn mãi, cũng chẳng có ai khiếm khuyết mãi, hạnh phúc đủ đầy rồi cũng sẽ có lúc buồn lo.

Chị Vân và Bình An có một cuộc sống tương đối vui vẻ, mặc dù chỉ có hai mẹ con nhưng chị rất thỏa mãn với hoàn cảnh của mình, mà Bình An từ nhỏ đã hiểu chuyện, cũng không bao giờ hỏi bố mình là ai. Về sau, khi mẹ quay về với bố và lên thành phố ở, chị Vân và Bình An vẫn ở với ngoại cho tới ngày ngoại về trời.

Nói tới mẹ tôi, quả thật đến giờ tôi vẫn không thể nhìn thấu được mọi tâm tư, tình cảm của bà. Bà đã từng bị tổn thương, từng bị dồn ép tới bước đường cùng bởi chính chồng mình, gia đình chồng mình, vậy mà cuối cùng bà lại đồng ý quay trở về ngôi nhà ấy. Mẹ về ở với bố rồi, tất nhiên tôi cũng phải theo bà về nhận họ nhận hàng bên nội mặc dù bản thân vẫn rất không thích quyết định của mẹ. Nhưng rồi dì khuyên bảo tôi: “Con chăm cha không bằng bà chăm ông. Vợ chồng chăm sóc lẫn nhau thì vẫn tốt hơn cháu ạ! Chúng mày có hiếu thảo bao nhiêu thì cũng không thể được như ông bà già chăm sóc cho nhau đâu.”

Năm tôi sinh đứa nhóc thứ hai thì cũng là năm ngoại về trời, thọ tám mươi lăm tuổi. Ông ngoại về chịu tang rồi ở lại quê nhà luôn. Hai năm sau, ông cũng ra đống Chèm năm với ngoại tôi. Hai ông bà cả đời chẳng ở với nhau được mấy ngày, đến khi mất rồi lại ở cạnh nhau mãi, âu cũng gọi là duyên phận.

Cuộc sống cứ xoay vần, con sông Cái nước lên rồi xuống, vàng trắng cứ khuyết lại đầy, tre già măng mọc, những thế hệ quê tôi cứ nối tiếp nhau xây dựng quê hương ngày một đẹp giàu. Sông trăng, sông sen, những đêm hè chèo thuyền thả lưới, những trưa hè đặt vó, câu cua, những cánh đồng hoa cải nhuộm vàng một bên bờ sông... mãi mãi chỉ còn là những mảng ký ức đẹp đẽ và quý báu trong tôi mà thôi.

Bao giờ cho đến ngày xưa?

HẾT

Table of Contents

CHƯƠNG 1

QUÊ NGOẠI

CHƯƠNG 2

MÙA LŨ ĐẦU TIÊN

CHƯƠNG 3

GIA ĐÌNH

CHƯƠNG 4

DỊ MỪNG

CHƯƠNG 5

TUỔI THƠ

CHƯƠNG 6

BIẾN CỐ NHÀ HÀNG XÓM

CHƯƠNG 7

ÔNG NGOẠI

CHƯƠNG 8

LỜI ĐỀ NGHỊ CỦA ÔNG NGOẠI

CHƯƠNG 9

MỐI TÌNH ĐẦU CỦA TÔI

CHƯƠNG 10

GẶP GỠ DƯỚI TRĂNG

CHƯƠNG 11

CHIA TAY

CHƯƠNG 12

OAN GIA

CHƯƠNG 13

HOA CÁI BÊN SÔNG

CHƯƠNG 14

BI KỊCH THỨ TƯ

CHƯƠNG 15

LÊN THÀNH PHỐ

CHƯƠNG 16

TRĂNG VỠ

CHƯƠNG 17

SÔNG TRĂNG

CHƯƠNG 18

MÙA YÊU

CHƯƠNG 19

NHỮNG NGÀY SÓNG GIÓ

CHƯƠNG 20

GIẬN HỜN

CHƯƠNG 21

ĐÊM MƯA

CHƯƠNG 22

KHÔNG HẸN NGÀY VỀ

CHƯƠNG 23

TRƯỞNG THÀNH

CHƯƠNG 24

YÊU XA

CHƯƠNG 25

KẾT